

Kızıl Bayrak

Grev yasağı, işten atmalar, kıdem tazminatı ve TİS gaspı...

Sermayenin saldırılarını püskürtmek için

devrimci sınıf

kavgasını büyütelim!

İÇİNDEKİLER

Sermaye iktidarı topyekün saldırıyor.....	3
Kürt halkının direnme kararlılığıyla işçi ve emekçilerin mücadele azmi birleştirilmelidir!	4
“Suriye Halkının Dostları” üçüncü toplantısını Paris’te gerçekleştirdi.....	5
Düzen/cemaat yargısı eliyle estirilen devlet terörü makyajlanıyor.....	6
Kıdem Fonu’nda yalanlar.....	7
Toplu İş İlişkileri Yasası: Sınıfı teslim alma ve örgütsüzleştirme saldırısı.....	8
“İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu” yasalaştı.....	9
DHL’de kıyım sürüyor.....	10
Mersin’de sendika işgali.....	11
Grev yasağına ve işten atmalara karşı mücadelenin tıkandığı nokta.....	12-13
Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram ile MESS Grup TİS süreci üzerine.....	14-15
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yönetim Kurulu Temmuz ayı toplantısı sonuçları.....	16-17
Siyonizmin yeni işgal planları ve Ortadoğu’nun geleceği.....	18
Özelleştirmelere karşı sınıfsal birliktelik çağrısı.....	19
Dünyadan grev ve eylemler.....	20
Kadınların özgürleşmesinin tek yolu mücadeledir!.....	21
Samsun’da açığa çıkan kapitalizmin felaketidir!.....	22
“Samsun’daki felakette suçlu doğa değil!”.....	23
“Tek ihtiyacımız destek!”.....	24
Mamak İşçi Birliği Girişimi’nden çağrı.....	25
Dejavu: Aynı sınav, aynı skandal.....	26
Üniversitelerde gerici abluka.....	27
Bir direniş manifestosu: ‘96 Ölüm Orucu ve SAG Direnişi.....	28
Tabutsuz ölüleri gazete köşesinde taşıyanlara ithafen.....	29
Tutsak sınıf devrimcisi Zeynel Nihadioğlu’ndan THY direnişçilerine.....	30
Mücadele Postası.....	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/28 * 13 Temmuz 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Emperyalizmin aktif taşeronluğuna soyunarak dışarda Suriye’yi “düşman” ilan eden, içerde de Kürt halkını, devrimci ve ilerici sol güçleri sonu gelmez faşist baskı ve devlet terörüyle ablukaya alan dinci-gerici AKP hükümetinin bu kapsamlı saldırganlık politikasının önemli bir ayağını da işçi sınıfını hedef alan sosyal yıkım ve kölelik saldırıları oluşturuyor.

Sözcüsü olduğu sermaye sınıfının çıkarları gereği emek cephesine dönük topyekün saldırı hazırlığında olan dinci parti AKP'nin havacılık işkolunda grev yasağıyla yeni bir boyuta taşıdığı saldırı dalgasının kritik önemdeki diğer ayağını kıdem tazminatı hakkının gaspı hazırlıkları oluşturuyor. Bu uğursuz çabaya, sendikaları çok yönlü olarak cendereye alan “Toplu İş İlişkileri Kanun Tasarısı” tartışmaları eşlik ediyor.

İşçi sınıfının tarihsel kazanımlarından olan kıdem tazminatı hakkının gaspına dönük hazırlıklar, sermaye hükümeti tarafından bir kez daha öncelikli saldırı başlıkları arasına alındı. “Fona devir” aldatmacasıyla bu hak gaspının yolu düzlenmek istenirken, burjuva medya eliyle servis edilen “işçilere ev alma/yatırım yapma kolaylığı” türünden haberler yoluyla bir kez daha sermayenin uğursuz çabası “iyileştirme” olarak sunulmak isteniyor. Basına sızdığı kadarıyla geçtiğimiz sene gündeme getirilen taslaktan farkı olmayan yeni düzenleme incelendiğinde, sermayenin ne denli büyük bir saldırıya cüret ettiği görülmektedir.

Bununla birlikte, halihazırda sınıf lehine oldukça güdük olan toplu sözleşmeli çalışma düzenini tümenden ortadan kaldırmak isteyen sermaye iktidarı, “Toplu İş İlişkileri Kanun Tasarısı” hazırlıkları gerekçesiyle bu yılın başından beri işkolu istatistiklerini yayımlanmadı. Dahası, birçok sendikanın toplu sözleşme yetkisini işlevsizleştirerek bu düzenleme meclis tatile girdiği için kanunlaşmadı. Sendika/konfederasyon yönetimleri kıdem gaspı tartışmalarında olduğu gibi bu gelişmeleri de alışılgeldik tarzda yalnızca izlemekle yetinirken, AKP hükümeti işkolu istatistiklerini dahi yayınlamayarak sendikaların toplu sözleşme yetkilerine ve TİS imzalamalarına fiilen büyük bir darbe vurdu.

Öte yandan, işkolu barajının göstermelik olarak düşürülmesi tartışmaları bile sermaye örgütleri tarafından sendikalara karşı “pazarlık” malzemesi yapılıyor. Öyle ki, geçtiğimiz haftalarda hükümet, sermaye örgütleri ve işçi

sendikalarının katıldığı bir toplantıda sermaye sınıfı temsilcilerinin kıdem tazminatı ve esnek çalışma gibi planlar karşılığında sendikalarla “işkolu barajı” ve “yetki” pazarlıkları yaptığı da biliniyor.

Dinci-gerici AKP hükümeti eliyle bir kez daha işçi sınıfı ve emekçilere dönük kapsamlı saldırı ve yıkım hazırlığına girişen sermaye düzeninin karşısına fiili-meşru mücadele çizgisi ve birleşik-militan mücadeleyle dikilmek kritik bir noktada durmaktadır. Saldırıları ve siyasal atmosfere paralel olarak biriken ve güçlenen mücadele olanakları, işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleştirilebilmeli, bu olanaklar “sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim” perspektifiyle devrimci bir mecraya akıtılabilmelidir.

Sınıf devrimcileri sermaye iktidarının topyekün saldırıları karşısında topyekün direnişi büyütme çağrısını buldukları tüm alanlarda işçi ve emekçilere taşımayı sürdürecekler, işçi ve emekçileri fiili-meşru mücadele saflarına çekerek tüm güç ve olanaklarıyla devrimci sınıf kavgasını büyüteceklerdir.

ekimgencligi.net yayında...

“Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!”

Sermaye iktidarı topyekün saldırıyor...

Güçlenen mücadele dinamikleri işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleştirilmelidir!

Gemi azıya alan sermaye iktidarı saldırı zincirine yeni halkalar eklemeye devam ediyor. Hükümetin hizmet ettiği kapitalistler ve AKP iktidarının eteklerinde toplanan asalak yiyici takımı dışında kalan toplumun geniş işçi-emekçi kesimleri, saldırılardan payına düşeni alıyorlar. İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, Kürtler, Aleviler ve sistemin baskısına maruz kalan toplumun diğer kesimleri saldırı furçasının hedefindedirler.

Saldırıların kapsamı oldukça geniştir. Buna karşın işçi sınıfı ve kazanımları öncelikli hedef durumundadır. Zira egemenler, somutta AKP iktidarı, bu pervasızlığın ciddi tepkiler yaratacağının farkında ve gelmesi kaçınılmaz olan toplumsal hareketin merkezinde işçi sınıfının olacağını biliyorlar. Bundan dolayı zamana yayılan kararlı bir planla sınıfın kazanımlarını parça parça gaspediyorlar. Öyle ki, artık bazı alanlarda (örneğin grev yasağı) 12 Eylül faşist cuntasını bile sollamış bulunuyorlar.

Kapsamlı saldırıların yarattığı yıkıma karşı işçi sınıfı henüz kitlesel bir direnişle karşılık vermese de, mevzi direnişler eksik olmuyor. Mevzi direnişlerle dışa vuran tepkiler çoğu durumda yerelin ötesine geçemese de, sınıfın biriken öfkesini ve mücadele gücünü hissettiriyorlar. Bu mevzi direnişlerin yaygınlaşması, birleşik/militan bir sınıf ve kitle hareketinin mayalanacağı iklimi sağlayacaktır aynı zamanda.

Sınıfın maruz kaldığı grev yasağı THY ile başlasa da, sermayenin ve emperyalizmin hizmetindeki AKP iktidarının esas hedefi grev hakkını gaspetmek, dahası, TİS hakkını da fiilen ortadan kaldırmaktır. Grev yasağının yanı sıra 2012 yılında hiçbir sendikaya yetki verilmemesi, grev ve TİS haklarını gaspetme planının fiilen uygulandığını gözler önüne sermektedir. Grev ve TİS silahlarını kullanamayan bir sınıfın ise, kıdem tazminatının gaspedilmesini engellemesi de, haliyle mümkün olamaz.

Grev ve TİS haklarını koruyamayan, diğer bir ifadeyle temel silahlarını sermayeye kaptıran bir sınıfın herhangi bir hakkı veya kazanımı koruma gücünden yoksun kalacağı da aşikârdır. Nitekim bu pervasız saldırılar püskürtülemezse eğer, yenilerinin zuhur etmesi için çok beklemek gerekemeyecek.

Sınıfı cendereye almak için sinsi ve yoğun bir çaba sarf eden dinci-Amerikancı iktidar, bu uğursuz hedeflerine ulaşabilmesi durumunda, diğer emekçi kesimlerin tepkilerini kontrol etmekte fazla güçlük çekmeyecektir. Bundan dolayı sınıfın duruşu sadece ezilenler açısından değil, egemenler açısından da kritiktir. Eğer tek tek kapitalistlere karşı yükselttiği mücadeleyi sermaye sınıfı ve onun vurucu gücü olan AKP iktidarına karşı militan/kitlesel bir mücadeleye dönüştürürse, yakın gelecekte süreç emekçiler lehine işleyecek demektir. Ters durumda ise, yani sınıf hareketinin beklenen yanıtı üretmemesi, sermaye iktidarının, somutta dinci-Amerikancı AKP'nin daha da azıtmasına neden olacaktır.

Sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin her gün

yeniden ürettiği sınıf çelişkileri ve çatışmaları ile işçi sınıfının mücadele azmi ve kararlılığı, militan/kitlesel bir hareketin nesnel zeminini oluşturuyor. Zira kaba saldırıların şiddetli tepkileri tetikleme eşyanın doğası gereğidir. Ağır sömürü ve sefalet koşullarını daha da ağırlaştırılan grev yasağı, TİS hakkını ortadan kaldırma girişimleri, özel istihdam bürolarının yaygınlaştırılması, kıdem tazminatı hakkının gaspı gibi yakıcı saldırılar, işçi sınıfının saflarındaki öfkeyi zaten arttırıyor. Sorun, bu öfkenin zincirlerinden kurtulmasını hızlandırmak ve akacağı uygun kanalları açmaktır.

Vurgulamalıyız ki, militan bir kitle hareketi geliştirilemediği sürece, gerici rejimin içerde ve dışarda izlediği saldırgan politikaları püskürtmek bir yana, daha ağır boyutlar kazanmasını önlemek bile söz konusu olmayacaktır. Sürece bu bilinç ve kararlılıkla yüklenmek, enerjii bu uğurda harcamak, güç ve olanakları bu yönde seferber etmek saldırıları püskürtebilmenin yegâne yoludur. Gidişatı işçiler, emekçiler ve diğer ezilenler lehine çevirebilmenin başka bir formülü de bulunmuyor zaten.

Bu noktada sınıfın örgütlülüğünden yoksun oluşu, sendikalı olan kesimlerinin ise sendikal bürokratik kast tarafından denetlenmesi, halen ciddi bir handikaptır. Ancak TEKEL, Ontex, Çel-Mer, Bosch örneklerinde görüldüğü üzere sınıfın mücadele dinamizmi, sermayenin yansırı, onun organik bir parçası haline gelen sendikalar içindeki Truva atlarını da hedef alabilmektedir. Demek ki, sınıfın saflarında biriken mücadele enerjisi sermayenin saldırılarını püskürtmenin olduğu kadar, halen temel kitlesel mücadele araçları olan sendikaları yozlaşmış bürokratik kastın egemenliğinden kurtarabilmenin de ana yoludur.

Sınıf eksenli devrimci siyasal faaliyet, hem bu kaynağın gür bir şekilde akmasını sağlamak, hem akacak uygun kanallar yaratmak sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Zira sınıftan uzak durarak geliştirilecek mücadelenin kendi içinde bir anlamı olsa da, kayda değer sonuçlar yaratması mümkün değil. Sınıfın devrimci siyasal önderlikten yoksun kalmaya devam etmesi ise, işçi sınıfının o eşsiz enerjisinin yıkıcı ve yapıcı misyonunu oynamasını engelleyecektir. Bilimsel sosyalizmin sınıfla birleşerek maddi gücüne kavuşması, sınıfın ise bilimsel sosyalizmde ideolojik silahlarını bulması, salt devrimci durum koşullarında değil, mücadelenin her aşamasında gözetilmesi gereken temel hedeftir.

Elbette işçi sınıfı gibi, baskı ve sömürüye maruz kalan emekçi kesimler de devrimci önderlikten yoksun bir şekilde de mücadele ediyorlar. Bu mücadelenin şu veya bu düzeyde kazanımları da oluyor. Ancak kendiliğinden sınırlarının ötesine geçemeyen bu mücadelelerin hem kazanımları sınırlı kalmakta hem bu kazanımları kalıcılaştırmak zor olmaktadır. Kendiliğinden başlayan mücadelenin devrimci sınıf hareketine dönüştürülebilmesi, diğer emekçi kesimlerin mücadele enerjisinin tek bayrak altında birleştirilmesi olanaklarını daraltmaktadır. İşçi sınıfı devrimcileştiği ölçüde ise diğer emekçi kesimler de devrimci bir önderlik olanağına kavuşacaktır.

Sonuç olarak telafisi uzun yılları alabilecek kayıpların önüne geçebilmek için hem işçi sınıfının saflarında biriken devrimci enerjii açığa çıkartmak için özel çaba harcanmalı, hem de toplumun emekçi katmanlarında görülen mücadele eğilimini sınıfın birleştirici bayrağı altında toplayabilmek için seferber olunmalıdır.

İçeriye ve dışarıya yönelik saldırganlığı durdurmak için;

Kürt halkının direnme kararlılığıyla işçi ve emekçilerin mücadele azmi birleştirilmelidir!

Leyla Zana'nın, "bu sorunu Tayyip Erdoğan çözer" açıklaması, AKP şeflerini sevindirmişti. Nitekim düne kadar Zana'ya küfredip hedef gösteren dinci-gerici medyanın "organik gazeteci"leri, birden üstün niteliklerini keşfettiler. Zana'nın Tayyip Erdoğan tarafından kabul edilme şerefine nail olmasıyla kuvvetlendirilmeye çalışılan "bu sorunu Tayyip çözer" havası, bekleneceği üzere kısa sürede tavsadı.

Damdan düşercesine ülkenin gündemine giren bu tartışmanın etkisi umulandan da kısa sürdü. Zana, "çizilmiş karizma" ile baş başa bırakılırken, AKP şeflerinin sevinçleri kursaklarında kaldı.

Devletin ırkçı-inkarcı zihniyetinin ürünü olan kaba saldırganlığın tüm hızıyla devam ettiği bir iklimde gündeme gelen Zana'nın çıkışı, kısa ömürlü olmaya mahkumdu. Zira bu kaba saldırganlık devam ederken, Kürt halkının da Kürt hareketinin de direnişi daha da büyümek dışında bir yolu olamaz. Aksi diz çökmek olurdu ki, ırkçı-inkarcılar bunu rüyalarında bile göremezler. Hal böyleyken Zana'nın gündeme gelen "naif" çıkışı, haliyle "rüzgar gibi geçti" gitti.

Böylelikle dinci-Amerikancı iktidar, Kürt sorunu karşısındaki aczini döne döne tescil ediyor.

Haziran 2011 seçimlerinde yüzde 50'yi aşan oranda oy alan AKP iktidarı, o günden beri Kürt hareketine karşı azgın bir savaş icra ediyor. Kürt çocuklarının üzerine F16 savaş uçaklarıyla bomba yağdıracak derecede zıvanadan çıkan bu iktidar, KCK adı altında icra ettiği süreklilikli avımı ise köylere kadar taşımış bulunuyor. 10 bine yakın Kürt siyasetçiyi keyfi bahanelerle zindanlara kapatan dinci-gerici iktidar -tıpkı öncelleri gibi-, Kürt halkıyla kamçı dışında bir dille konuşma yeteneğinden yoksun olduğunu her gün yeniden ispatlıyor.

Bir yandan savaşı tırmandırırken öte yandan giyotin gibi kullandığı Özel Yetkili Mahkemeler (ÖYM) eliyle Kürt hareketine diz çöktürebileceğini sanan iktidar, fena halde yanıldığını döne döne test etmek zorunda kalıyor.

Belirtmeliyiz ki, AKP iktidarının Kürt halkına karşı izlediği ırkçı-inkarcı politikada kayda değer

hiçbir yenilik bulunmuyor. Bu, devletin geleneksel çizgisinin dinci-gericiliğe uydurulmuş halinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla döne döne fiyaskoya da mahkumdur.

Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna yükselttiği direniş devam ettiği sürece, ırkçı-inkarcı politikanın egemenler lehine sonuçlar yaratması mümkün görünmüyor. Unutulmamalıdır ki, egemenleri acze düşüren bu kararlılık, tersinden ise Kürt hareketini güçlendiriyor, düzenle uzlaşmayı esas alsa da, bulunduğu konumdan geri adım atmasını engelliyor. 1999-2005 yıllarını kaplayan vahim tablodan bugüne gelinmesinde, Kürt halkının, özellikle de emekçi kesimlerinin bu direnme azmi ve kararlılığının kritik bir rolü olmuştur.

Kürt halkının mücadele azmi ve ısrarı Kürt hareketini siyasi, moral ve askeri açıdan güçlendiriyor. Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, AKP şeflerini çileden çıkaran da, Kürt hareketinin Kürt halkından aldığı bu kuvvettir. Egemenleri çileden çıkaran ve gözü dönmüş bir şekilde saldırganlaştıran bu durum, Kürt hareketinin ise en büyük güç kaynağıdır.

Fakat bu güce yaslanan, buradan gelen özgüven ve kararlılıkla mücadele eden Kürt hareketi, sorunu gündeme taşısa da çözüm üretme gücünden yoksun kalmaktadır. Zira halen tüm planlarını düzenle anlaşma temeline dayandırmaktadır. Hem PKK liderlerinin ilan ettikleri savaşma kararlılığı, hem BDP-DTP tarafından AKP iktidarının saldırganlığına meydan okunmasının nihai hedefinde, devleti Kürt

hareketiyle bir uzlaşmaya zorlamak vardır.

Demokratik Toplum Kongresi (DTK) ile Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) tarafından 14 Temmuz'da Diyarbakır'da düzenlenmesi planlanan 'Özgürlük İçin Demokratik Direniş Mitingi'nin yasaklanmasına ilişkin açıklamalar, Kürt liderlerin direnişin çitasını yükseltme eğiliminde olduklarına işaret ediyor.

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, "Devlet, ahlaksızca davranmaktadır. Sayın Öcalan'ın özgürlüğünü istemek meşru, hem de yasaldir. Bundan sonra halkımız çok daha kararlı bir duruşla sayın Öcalan'ın özgürlüğünü savunacaktır. Sayın Öcalan özgürlüğüne kavuşuncaya kadar asla tek bir adım geri atmayacağız" dedi.

Diğer Kürt liderlerin açıklamalarıyla pekiştirilen Demirtaş'ın bu meydan okuyan sözleri, Kürt hareketinin Öcalan'ı özgürlüğüne kavuşturmak dahil, temel taleplerinin arkasında durduğunu bir kez daha teyit etmektedir. Bununla birlikte, tüm bu meydan okuma ve direnme kararlılığı, Amerikancı rejimle çözüm aramaya endekslidir. Bu eğilim, yani devletle barışma çabası, Kürt hareketinin bir açmazı, bir handikabı olarak rol oynamaktadır. ırkçı-inkarcı politikayı temel alan bir rejimden çözüm beklemek ise, şu ana kadar zaman ve enerji kaybından başka bir işe yaramamış, bundan sonra yarayacağı da şüphelidir.

Bu açmazı aşmanın yolu, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna yükselttiği mücadeleyi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sosyal yıkıma, gerici dayatmalara ve devlet terörüne karşı yükselttiği mücadele ile birleştirmekten geçiyor. Kürt halkına karşı ırkçı-inkarcı politikada ısrar eden iktidar, aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçilere sosyal yıkım ve köleliği dayatmakta, ilerici devrimci güçlere saldırmakta, bunların yanı sıra emperyalist saldırganlık ve savaşın önde gelen tetikçisi olarak hareket etmektedir.

Hem içeriye hem de dışarıya yönelik bu gerici ve saldırgan politikaların yaratacağı yıkıcı sonuçları önlemenin de en etkili yolu, Kürt halkının direnme azmini işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele kararlılığıyla birleştirmektir. Unutulmamalıdır ki, verili koşullarda bu birleşme sağlanmadığı sürece ne Kürt halkının eşitlik ve özgürlük özelemlerine kavuşabilir ne de işçi sınıfı ve emekçiler sermaye iktidarının fütursuz saldırılarını püskürtür.

Mersin'de gerilla cenazesine polis terörü

Muş'un Malazgirt İlçesi kırsalında çıkan çatışmada katledilen HPG gerillası Şükrü Sezer'in (Keskin Suruç) cenazesinin 7 Temmuz günü defnedilmesinin ardından kitleye saldıran polis 83 kişiyi gözaltına aldı.

6 Temmuz günü ailesi tarafından Malatya Adli Tıp Kurumu Morgu'ndan alınarak Mersin'e götürülen Sezer'in cenazesi, Güneykent Mezarlığı'na getirildi. Cenaze üzerinde darp izleri olduğu belirtildi. Açıklamanın ardından BDP yöneticileri, YAKAY-DER, GÖÇ-DER, KURDİ-DER, MKM, HDK temsilcileri ve Belediye Başkanı Fazıl Türk'ün de aralarında bulunduğu binlerce kişi polis saldırısına maruz kaldı. Mezarlıktan çıkan çok sayıda kişinin kimliklerine el koyan polis, 100'ü aşkın genci mezarlıkta ablukaya alarak coplarla saldırdı.

“Suriye Halkının Dostları” üçüncü toplantısını Paris’te gerçekleştirdi...

Saldırganlık ve savaşa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

“Suriye Halkının Dostları” ismini kullanan emperyalistlerle suç ortakları üçüncü toplantılarını Fransa’nın başkenti Paris’te gerçekleştirdiler. Toplantıları organize eden ABD ile işbirlikçilerinin temel hedeflerinin Baas yönetimini yıkmak olduğu, bunun dışındaki hiçbir şeyin onları ilgilendirmediği gerçeği Paris toplantısında daha da belirginleşti. Zira gelinen aşamada sadece Beşar Esad değil ABD planına karşı çıkan Rusya ve Çin de tehdit edilmeye başladı.

BM Güvenlik Konseyi’nin saldırı kararı almasını önleyen Rusya-Çin ikilisi bugüne kadar geri adım atmadılar. Bu kararlı tutum, ABD ile bölgedeki “tetikçi üçlü”nün –Türkiye, Suudi Arabistan, Katar- planlarını bozan önemli etmenlerden biri oldu. Rusya-Çin ikilisinin derdi hem genel hem bölgesel olarak gerici çıkarlarını korumak olsa da Suriye konusundaki duruşları, ABD ile suç ortaklarının rezil emellerine ulaşmalarının önünde ciddi bir engel teşkil ediyor.

“Halkların düşmanları” barışın değil savaşın peşindeler

Kendilerine “Suriye Halkının Dostları” ismini verseler de başını ABD ile “tetikçi üçlü”nün çektiği bu oluşum Suriye başta olmak üzere tüm halklara düşmandır. Zira emekçilerin demokratik, sosyal, siyasal taleplerle Baas yönetimine karşı başlattıkları mücadeleyi yozlaştırıp iç savaş ve mezhep çatışmalarına dönüştüren kökten dinci çeteleri besleyen, silahlandıran ve eğiten ABD ile “tetikçi üçlü”den başkası değildir. Öte yandan bu gerici/zorba koalisyon hem Baas rejimine hem emperyalist saldırıya (dış müdahale) karşı çıkan ilerici Suriye muhalefetini yok saymakta, dış müdahale isteyen soysuz işbirlikçileri ise “Suriye halkı” diye yutturmaya çalışmaktadır.

Kökten dinci çapulculara verilen destek, iç savaşın boyutlanmasına ve binlerce insanın öldürülmesine katkıda bulunmuştur. Annan Planı’nı başarısızlığa uğratmak için dinci çetelere yoğun bir şekilde -Türk devleti/AKP iktidarı eliyle- silah sevk eden ABD ile “tetikçi üçlü”, Suriyelilerin kanlarını akıtmak pahasına olsa da Baas yönetimini yıkmak için her yola başvuruyorlar. Diğer bir ifadeyle bunların derdi

Suriyelilerin ölümünü önlemek değil Şam’da ABD kuklası dinci-gerici bir yönetimi işbaşına getirmektir. Bu hedefe ulaşabilmek için on binlerce kişinin öldürülmesi ve kıyımın halen devam etmesi de umurlarında değil. Dinci çeteleri silahlandırarak yangına körükle gitmeleri, planlarının ne kadar rezil olduğunu göstermektedir. Yaptıklarını Baas rejiminin zorbalığıyla izah etme hinliği ise, halklara karşı işledikleri suçları zerre kadar azaltmaz. Vurgulamak gerek ki, gerici planları uğruna halkların kanını akıtmaktan çekinmeyenlerin “halklara dost” oldukları görülmüş şey değil.

Türk sermaye devleti adına katılan Ahmet Davutoğlu başta olmak üzere, Paris’teki toplantıda buluşan gerici odakların temsilcileri ne pahasına olursa olsun Beşar Esad ve yönetiminin devrileceğini ilan ederek yangına körükle gittiler. Silahlı çetelerin Beşar Esad yönetimini devirme gücünden yoksun oldukları dikkate alındığında, ilan edilen hedefe ulaşabilmesi için geriye ABD ile suç ortaklarının askeri saldırısı kalıyor. Savaşın farklı bir boyuta taşınması anlamına gelen bu plan Suriye halklarının hayrına değil ancak yıkımının kat be kat arttırılmasına hizmet edebilir. Bu da Paris’te biraraya gelenlerin, “Suriye Halkının Dostları” değil gerçekte “halkların düşmanları” olduğunu kanıtlamaktadır.

Emperyalistlerin hedefi Suriye ile sınırlı değil

Beşar Esad’ı saf dışı edip Baas yönetimini yıkmak için çırpınan Pentagon’un savaş baronları için bu kadarı sadece bir ilk adımdır. Bu hedefe ulaşılması durumunda ise sıra anti-siyonist direniş odağı Lübnan Hizbullahı ile Filistin direnişine gelecektir. Sonrası ise İran’ı dize getirme emelleri olacaktır.

“Tetikçi üçlü” tarafından desteklenen ABD’nin bu planı hem Rusya’nın hem Çin’in Ortadoğu’dan def edilmesini, diğer bir ifadeyle Akdeniz’in bir “NATO üssü” haline getirilip siyonist İsrail’e “özel koruma” sağlanmasını hedefliyor. Böylece hem bölgenin enerji kaynakları ABD ile suç ortaklarına kalacak hem de Rusya-Çin ikilisinin ama özellikle Rusya’nın bölgedeki siyasi, ekonomik ve askeri etkisi ortadan kaldırılacak.

Görünen o ki, bu planın farkında olan Rusya-Çin-İran üçlüsü, bunu engellemek için çaba sarfetmeyi sürdürecektir. Paris’ten savrulan tehditler ve özellikle Rusya’nın buna verdiği sert karşılık, Suriye etrafında cereyan eden çatışmaların bölgesel bir savaşı tetikleme riskinin ciddi boyutlara ulaştığının işaretlerini veriyor.

“...Bu iki ülke Suriye rejimine verdikleri kayıtsız destek için şimdiye kadar hiçbir bedel ödemedi. Bu durumu değiştirmenin tek yolu, buradaki temsil edilen her ülkenin, Rusya ve Çin’in bunun bedelini ödeyeceğini açık bir şekilde ifade etmesidir. Çünkü bu iki ülke sürecin ilerlemesini engelliyor ve bloke ediyorlar. Buna daha fazla izin verilemez.”

Paris’te bu açıklamayı yapan Hillary Clinton, emperyalist Amerikan rejiminin kanlı dışlerini gösterme hazırlığı içinde olduğunu da ilan etmiş oldu.

Sarsılan dünya jandarmalığını savaş aygıtının yıkıcı gücüne dayanarak korumaya çalışan Pentagon’un savaş baronları Afganistan, Irak, Libya işgalleriyle ilk hamlelerini gerçekleştirmişlerdi. Şimdi sırada zorlu bir aşama var. Zira Suriye odaklı çatışma önceliklerden farklı olarak Rusya-Çin-İran üçlüsünü, ABD ve suç ortaklarıyla karşı karşıya getirmiş bulunuyor.

Clinton’un küstahça tehditlerine Moskova’dan verilen sert yanıt, ABD ile suç ortakları için işin hiç de kolay olmadığını yeniden teyit etti.

Rusya Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Aleksandr Lukaşeviç Dışişleri Bakanlığı’nın resmi sitesinde yayınladığı açıklamada, “Suriye’nin Dostları” grubunu siyasi olarak yanlış bir girişim olarak nitelendirerek grubun “gayriahlaki” bir oluşum olduğunu belirtti. ABD ile müttefiklerinin Suriye’deki çatışmaları derinleştirdiğini de vurgulayan Lukaşeviç, Rusya’nın tehditlere boyun eğmeyeceğini dile getirdi.

Bu arada Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nde Suriye’ye dış askeri müdahaleye izin verecek herhangi bir ‘barış planı’na destek vermelerinin imkansız olduğunu açıklayan Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov da batılı ülkelerin Suriye’de izledikleri politikanın “Ülkenin büyük savaşa doğru sürüklenmesine neden olacağı” konusunda uyarıda bulundu. Öte yandan Çin ve İran’dan yapılan açıklamalarda da, bu ülkelerin Suriye konusundaki politikalarını değiştireceklerine dair bir alamet bulunmuyor.

Dinci-Amerikancı iktidarın savaş kışkırtıcılığı engellenmelidir

“Tetikçi üçlü” oluşumunun başını çeken sermaye devleti/AKP iktidarı, sürecin bölgesel bir savaşı tetiklemeye doğru ilerlemesini sağlayan figüranların başını çekiyor. Emperyalistlerin Suriye’ye karşı ilan edecekleri olası bir savaşın ‘saldırı üssü’ olmaya dünden hazır olan AKP iktidarı, bu sayede yayılmacı emellerine ulaşabileceğini varsayıyor. Bu beklenti, Ankara’daki tetikçileri daha da pervasızlaştırıyor. Ahmet Davutoğlu’nun Paris’te Clinton’la aynı dili konuşması ve silahlı çetelere ağıttan verilen destek, sözkonusu pervasızlığın öne çıkan göstergelerindedir.

Süreci “büyük savaşa” doğru sürükleyenlerin başını ABD ile “tetikçi üçlü” çekmektedir. Bu uğursuz misyon, Suriye başta olmak üzere tüm bölge halklarını sırtından hançerlemekten başka bir anlam taşımıyor. Bundan dolayı, Türk burjuvazisi ve onun halihazırdaki vurucu gücü AKP iktidarının “büyük savaş” için kışkırtıcılık yapmaları mutlaka engellenmelidir. Bu sorumluluk genel planda işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen Kürt halkının, özel planda ise devrimci ve ilerici sol güçlerin omuzlarındadır.

Birleşik, kitlesele, meşru/militan bir mücadele ile başarılacak bu tarihi görev hem emekçilerle ezilenlerin kendi geleceklerine sahip çıkabilmelerinin hem komşu halklarla dayanışmanın hakkıyla yerine getirilebilmesinin tek yoludur.

Düzen/cemaat yargısı eliyle estirilen devlet terörü makyajlanıyor...

Sermaye hükümeti AKP, meclis tatile girmeden geçirdiği son yargı paketiyle başlattığı “yargı reformu” aldatmacasını bir adım ileri taşıdı. 3. Yargı Paketi, diğer paketlerin devamı olmakla birlikte belli maddeleriyle öne çıkan yanlar taşıyordu.

3. Yargı Paketi’ni oluşturan maddeler arasında öne çıkan temel başlıklar uzun tutukluluk uygulamalarına düzenleme, tutuklamalara dair somut gerekçelendirme, belirli cezalarda indirim, cezalarda yeni düzenleme ve fişlemenin önüne geçilmesi gibi maddelerden oluşuyor.

Uzun tutuklulukları ve tutuklu sayısını düşürmek için denetimli serbestlik kısıtları genişletilirken bir dizi “suç” tanımının cezası değiştirildi. “Basın yoluyla işlenen suçlarda” önemli iyileştirmeler yapılarak hapis cezası para cezasına çevrilirken geriye dönük olarak da yasanın işletilmesi geçerli kılındı. Böylece yasa geçmiş “basın suçlarını” da kapsayarak verilen cezalardan açılan davalara, bekleyen kovuşturmalara kadar genişletildi.

Diğer yandan adli kontrol sistemi ve denetimli serbestlik hakkından yararlanabilenlerin kapsamı genişletilerek yeni tahliyelerin önü açıldı. Açık cezaevinde kalan hükümlülerden kalan ceza sınırında yapılan değişiklikle çok sayıda adli mahkum serbest bırakılıyor. Bir önceki pakette de bulunan düzenleme sonrası siyasi tutsakların bu maddeyi kullanma talepleri reddedilerek ikili uygulama devreye sokulmuştu.

“Hükümün açıklanmasının geriye bırakılması”, “terör suçları” da dahil edilerek kapsamı genişleyen uygulamalardan biri oldu. Fakat bu kararın da pratikte işletilmeyeceği mevcut sınırlardaki en basit cezalarda bile ilerici ve devrimci güçlere karşı bu hakkın sunulmamasından biliniyor.

“Örgüte üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işleme” olarak bilinen ceza maddesi de değişikliğe uğradı. Buna göre, üye olmak suçundan dolayı verilecek cezaların yarı oranında indirilmesi ön görüldü. Fakat bu cezanın “esas suç” yanında verilen bir ceza olması nedeniyle temelde değişen şey sadece ceza süresi oluyor. Göreceli tanımıyla her türlü siyasi davada “esas suç” yanında eklenen bu madde, soyut deliller üzerinden yargı terörünün dayanağı haline geliyor. Son Newroz eylemlerinden tutuklananlarda bu madde işletilmekte, Newroz’a katılanlar “KCK” kapsamında “örgüte üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işleme” iddiasıyla yargılanmaktadırlar.

Adli sicil kayıtlarıyla ilgili düzenlemedeyse azami kayıt saklama süresi 30 yıla çekildi. Fakat geçtiğimiz günlerde açığa çıkan bilgiler adli sicil kaydı dışında polis ve jandarmanın KİHBİ adıyla kendi fişleme kayıtlarını tuttuğu ve kişinin adli sicili temizlense veya ölse bile kayıtların silmediği açığa çıktı.

3. Yargı Paketi’nin en çok övüldüğü ve vaatlere konu edilen düzenlemesi, keyfi tutuklamaları sınırlayacak bir uygulama olarak sunulan tutuklamalarda savcı ve hakim “somut gerekçe” sunması koşuluyla. Burjuva hukukunun bu düzenlemeyi getirdiğini iddia etmesi bile kendi “adalet” iddialarının iflası anlamına gelmektedir. Bu düzenleme zaten tutuklama için olmazsa olmaz bir ilkedir. Fakat sorun bu başlığın tanımında değil uygulamasındadır.

Düzen/cemaat yargısı keyfi tutuklamalarına gerekçe göstermeden ya da bir puşiyi delil kabul ederek cezayı uyguluyor. Kaldı ki somut gerekçe olarak “kart okuyucu taşımak, aynı ayakkabıyı giymek, eyleme katılmak, konser düzenlemek” gibi “somut” gerekçeler halihazırda mahkeme tutanaklarında yer alıyor.

Yapılan değişiklik, olması gereken tanımı tekrarlarlarken yapılmaması durumunda bir yaptırım getirmedeği noktada sonuç değişmeyecektir. Keza Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi heyeti tutuklu KESK’liler için yapılan itirazı reddetmesini gerekçesiz sunarak bu kararı ihlal etti. Bu örnek de yapılan değişikliğin kağıt üzerinde kalacak göstermelik bir madde olduğunu gösteriyor.

Her bir “iyileştirme” ifadesi, uygulamada yargı terörünün gerçek yüzünü gizleme çabasıdır. Yani bu anlamda, “iyileştirmeler” yeni paket için bir makyaj işlevi görmektedir.

Ayrıca, yapılan değişikliklerle AİHM’de çıkan tazminat cezalarını yaratan hükümlülüklerden kurtulmak da amaçlanıyor.

“Demokrasiye uyumlu” ve “insan haklarına göre düzenlemeler” denerek pazarlanan yasa paketinin içindeki iyileştirmeler yüzeysel kalmakla birlikte uygulamada keyfi tutumlarla geçersiz kalınacağı aşikar.

Sermaye sözcülerinin döne döne çubuk büktüğü iyileştirmelerin kofluğu paket onaylandıktan sonraki bir haftalık pratikte bile açığa çıktı. Tutuklu milletvekillerinin tahliyesi içinde işaret edilen 3. Yargı Paketi sonrası yapılan tahliye talepleri reddedilerek tutsaklığın yasal gerekçelerin ötesinde inkar ve imha politikasının ürünü olduğu bir kez daha kanıtlandı. PKK’nin esir aldığı askerleri teslim alıp getiren DTP eski milletvekilleri Fatma Kurtulan, Osman Özçelik ve bağımsız milletvekili Aysel Tuğluk için 3 yıl sonra dava açılması bile bu sürecin geleceği noktayı gösteriyor.

İçerde ve dışarda saldırganlığın tırmandırıldığı, işçi sınıfına yeni kölelik yasaları hazırlandığı bir süreçte polis ve yargı terörünün geri çekilmeyeceği açıktır.

İşçi ve emekçilerin toplumsal baskı araçları olan DGM’lere karşı başlattığı boykot deneyimleri günümüze ışık tutuyor. Faşist baskı ve teröre karşı işçi sınıfının eylemsel süreci dışında herhangi bir neden bu saldırganlığı dizginlemeyecektir.

Katiller artık sokaklarda

Bahçelievler Katliamı davasının hükümlüleri, Ünal Osmanağaoğlu ile Bünyamin Adanalı infaz durdurma kararının ardından 10 Temmuz akşam saatlerinde tahliye edildiler. Mahkeme, katil avukatlarının dahi kabul ettiği “şahsa özel düzenleme” için Anayasa Mahkemesi’ne itiraz talebini de reddetti.

Adanalı ile Osmanağaoğlu DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler suikasti davasından da zamaşımı sayesinde kurtulmuştu. 2002’de çıkan yasa, “yargı reformu” adındaki yargı paketleri ile katillerin cezaları hep indirildi.

3.Yargı Paketi’ne MHP ile yapılan işbirliği sonrası geçici bir madde olarak bu hüküm kondu. Sermaye hükümeti sözcüleri, 7 TİP’linin katillerini serbest bırakmak için konan bu hükmü “solcular da yararlanacak” ve “solcularla doğan eşitsizlik giderilecek” gerekçeleriyle savunmuştu.

3. Yargı Paketi’nin getirdiği “yargı reformu” faşist katillere tahliye olarak işletilirken tutuklu milletvekilleri için keyfi tutukluluk sürdürülüyor. Faysal Sarıyıldız’ın tahliye talebi reddedildikten sonra dün de Urfa’da süren “KCK” davasından tutuklu BDP Urfa Milletvekili İbrahim Ayhan’ın tahliye talebi reddedildi.

Redhack’e yargı ablukası

Dışişleri Bakanlığı’nın sitesini hackleyen Redhack, düzen yargısı tarafından “terör örgütü” ilan edildi.

Redhack’a yönelik yürütülen soruşturma ile ilgili savcılık, grubun, “Marksist-Leninist unsurlar barındıran bir manifestosu ve orak çekiçten oluşan bir logosu”nun bulunduğu vurgu yaparak grubu “terör örgütü” kapsamına aldı.

Ancak, Redhack’a yönelik abluka bununla sınırlı değil. Redhack’ın 40 bin takipçili hesabı, Dışişleri Bakanlığı’nın talebiyle mikroblog sitesi Twitter tarafından kapatıldı. ABD’nin Ankara Büyükelçiliği de, bakanlığa yapılan eylemi kınadı. RedHack ise, “Ajanları deşifre ettiğimiz için ABD tarafından kınanmak bizim için onurdur” dedi.

2 poğaçaya 12,5 yıl hapis

15 yıl önce baklava çaldıkları nedeniyle 9 yıl hapis cezasına çarptırılan çocuklarınkine benzer bir dava da İstanbul’da açıldı. Bir marketten 2 poğaçaya ve 2 meyve suyu çalan S.S.K hakkında 4 yıldan 12,5 yıla kadar hapis cezası istemi ile dava açıldı.

14 Haziran gecesi bir marketin camının kırılması üzerine yapılan hırsızlık ihbarı üzerine olay yerine gelen polis ekipleri, marketin camını taşla kıran S.S.K’yı civardaki bir parkta çaldığı poğaçaları yerken yakaladı.

Gözaltına alınan S.S.K, ifadesinde “Açtım, param da yoktu” dedi.

Sadece 2 poğaçaya ve 2 meyve suyu çalındığını ve paralara dokunulmadığını gören market sahibi ise şikâyetçi olmadı. Bunun üzerine S.S.K., ifadesinin alınmasının ardından serbest bırakıldı.

Ancak S.S.K hakkında “nitelikli olarak konut dokunulmazlığını ihlal”, “mala zarar verme” ve “kilitlemek suretiyle muhafaza altına alınmış eşyayı çalma” suçlarından 4 yıldan 12.5 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Kıdem Fonu'nda yalanlar

Sermaye örgütleri ve hükümetlerin gündeminden düşmeyen kıdem tazminatının gaspı planı, gerici rejimin hayata geçirmek istediği sosyal yıkım saldırılarının başında geliyor. Kapitalist sistemde, patronlar için yük, işçiler için ise belli ölçülerde güvence anlamına gelen bu hak, yeni düzenlemelerle budanacak ve kölelik daha da derinleştirilecek.

Kıdem tazminatını fona devrederek, bu hakkın gasp edilmesinin yolunu düzlemeyi hedefleyen hükümet sermayenin yükünü hafifletmek için çabalyor. Kıdem tazminatının fona devredilmesi durumunda oluşacak hak kayıpları şöyle:

1. Askeri giden işçi kıdem tazminatını alamayacak.
2. Evlenen kadın işçi, bir yıl içinde işinden ayrılırsa tazminat yok.
3. İşyerinde bir yıllık kıdemi olan işçi işten çıkarılırsa tazminat ödenmeyecek.
4. 15 yıllık sigortalı ve 3.600 gün prim ödeyen işçi, emeklilikte yaş şartını beklemek için işten ayrılırsa tazminat alamayacak.
5. İşçi haklı bir nedenle işten ayrılırsa (geçerli sağlık nedeni, işverenin tacizi, kötü muamelesi gibi) tazminat hakkı kalkıyor. Ayrıca işçinin iş koşullarındaki değişikliği kabul etmemesi, 20 gün ücret ödenmemesi halinde işi bırakması gibi nedenlerle de tazminat hakkından yoksun kalacak.
6. Kıdem tazminatı miktarı azalacak. İşverenin fona ödediği prim miktarı yüzde 8.3'ten yüzde 3'e düşecek. Artık işçi, son aldığı ücret üzerinden değil, fona yatırılan prim miktarının yıllık ortalaması üzerinden tazminat alacak.

7. Ancak 15 yıl sonra kısmi bir tazminat alınacak, miktarı da belirsiz.

8. İşten çıkarılma kolaylaştığı için sendikalaşma büyük darbe yiyecek.

9. Çalışan emeklinin de kıdem tazminatı hakkı kalkıyor.

10. Esnek ve güvencesiz çalışmaya karşı direnç azalacak. Tazminatın caydırıcı özelliği kaybolacak.

11. Tazminattaki faiz ödemesi ortadan kalkacak.

12. Fon öncesi tazminattan sorumlu patron, tazminatsız işten çıkarmanın yollarını arayacak.

13. Tazminatı ödenmeyen işçiye mahkeme yolu kapanıyor.

14. Tazminatın tamamı ancak emeklilikte alınabilecek. Emeklilik çok uzadığından mezarda kıdem tazminatı söz konusu.

15. Devlet, fonu 10 yıl süreyle istediği gibi kullanabilecek. Patron fona prim ödemezse yaptırım yok.

16. 4 kişilik fon yönetiminde işçinin bir oy hakkı var.

17. Özel İstihdam Büroları'na kiralık işçi çalıştırma yetkisi gelecek, böylece işçiyi kiralayın şirketin kıdem tazminatı ödeme sorumluluğu bulunmayacak.

18. Kaçak 10 milyon işçinin tazminat hakkı tamamen kalkacak, çalışanların yüzde 43'ü kayıt dışı çalışıyor.

19. Kıdem tazminatı bir anlamda işçinin geçim güvencesi olduğu için kişi ailesiyle birlikte açlığa, işsizliğe mahkûm olacak.

Bir ev için 221 yıl

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), sendikalarla paylaşılmayan ama medyaya sızdırılan "Kıdem Tazminatının İşçinin Bireysel Hesabına Yatırılması Hakkındaki Kanun Tasarısı Taslağı" üzerine yazılı bir açıklama yaptı.

AKP'nin 10 yıllık iktidarı boyunca yoksul kesimlere "cennetler" vaadedip oylarını aldığı belirten DİSK, AKP'nin "zengin-zümre"ye hizmet ettiğini gizlemek için takiyelere başvurduğu tespitinde bulundu.

Kıdem tazminatının fona devredilmesiyle ilgili, çalışanların "emekli olmadan da ev alabileceği" yalanlarını utanmadan söylediklerini belirten DİSK, DİSK-AR'ın yaptığı hesaplamayı paylaştı.

Yapılan haberlerin aksine Kıdem Tazminatı Fonu'ndaki bireysel hesabından ev almanın iyice hayal haline geldiğine dikkat çeken DİSK, asgari ücret üzerinden sigorta kapsamına alınan bir işçinin, mevcut sistemde her yıl için 960,5 TL Kıdem Tazminatı alabilirken, yeni sistemde aylık olarak fona brüt ücretinin %4'ünün yatırılacağı bilgisini verdi. Bunun da yıllık 451,44 TL'ye tekabül ettiğini belirten DİSK-AR'ın araştırmasında, kıdem tazminatı alacağı yarıdan fazla düşen bir asgari ücretli ya da sigortası asgari ücret üzerinden yatan bir işçinin 100 bin TL fiyatı olan bir evi alabilmesi için 221 yıl çalışması gerektiği söylendi.

DİSK'in, kazanılmış hakların geri alınmasına da, devlet baskısına da, anti demokratik uygulamalara da bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da karşı çıkacağını belirten DİSK, "tazminat hakkımıza dokunulması bizim için genel grev sebebidir" diyenlere de mücadele çağrısı yaptı.

Türk-İş'ten İstanbul'da toplantı

Türk-İş Yönetim Kurulu, hava işkoluna getirilen grev yasağı ve kıdem tazminatının gaspı planlarına ilişkin 11 Temmuz günü Türk-İş İstanbul Bölge Temsilciliği binasında basın toplantısı düzenledi. Havayolundaki direnişi ziyaret dahi etmeyen Türk-İş ağalarının, grev yasağı ve işten atmalarla ilgili ikiyüzlü açıklamaları ise dikkat çekti.

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, grev yasağı ve ardından başlayan eylemliliği tüm ayrıntılarıyla takip ettiklerini, ilk günden itibaren THY yetkilileri ile görüşmeler yaptıklarını söyledi. Kumlu, Türk-İş'in, hava işçisinin bu haklı mücadelesinin yanında yer aldığını savundu.

Sabah saatlerinde THY Yönetim Kurulu Başkanı Hamdi Topçu ile öncelikle işine son verilen 305 kişiyle ilgili, daha sonra ise toplu sözleşmenin durumu ile ilgili müzakerelerde buldukları bilgisini veren Kumlu, Topçu'nun, öncelikle TİS'in bağitlanması gerektiğini, ondan sonra işine son verilenlerle ilgili görüşülebileceğini belirttiğini aktardı. Türk-İş Başkanı, girişimlerini sürdüreceklerini belirtti.

"Kıdem tazminatı" tartışmalarına da değinen Kumlu, "Kıdem Tazminatının İşçinin Bireysel Hesabına Yatırılması Hakkında Kanun Tasarısı" başlıklı metnin kendilerine resmi olarak iletilmediğini belirtti. "Sosyal diyaloga uyulmamasına" tepki gösterdi.

Türk-İş'in, 2003 yılında toplanan 19. Genel Kurulu'nda kıdem tazminatına yönelik herhangi bir saldırı karşısında diğer eylemlerin yanı sıra üretimden gelen gücün kullanılacağı yönünde bir karar alındığını hatırlatan Kumlu, bu kararın daha sonraki genel kurullarda da yinelenmediğini söyledi.

Gasp planına 'ev' makyajı

İşçi sınıfının tarihsel kazanımlarından kıdem tazminatı hakkı, kıdem tazminatının fona devri yoluyla gasp edilmek isteniyor. Bu hakkın gaspının yolunu düzleyecek fona devir, burjuva medya eliyle servis edilen süslü haberlerle allanıp pullanıyor.

Basında çıkan haberlerde, kıdem tazminatı düzenlemesinden işçilere ev alma kolaylığı çıktığı belirtiliyor. Yeni düzenlemeye göre ev almak isteyen işçi ve emekçiler, kıdem tazminatı hesaplarını kullanabilecek.

Ancak, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı koordinatörlüğünde oluşturulan komisyonun hazırladığı taslağa göre işçilerin, ev almak için kıdem tazminatı fonunda toplanan tazminatlarının yarısını süreyi beklemeden çekebilmesinin koşulu 15 yıl olarak belirlendi.

Söz konusu düzenlemenin arka planına bakıldığında, güvencesizliği derinleştirecek olan kıdem tazminatının fona devri uygulaması koca bir aldatmacadan ibaret.

Kıdem tazminatı taslağında, daha önce 10 yıl olarak belirlenen ilk çekme hakkının, 15 yıla çıkarılması bu hakkın kullanımını daha da zorlaştıracak. Güvencesizlik ve sigortasız çalışmanın gitgide yaygınlaştığı, emekçilerin sefalet ve köleliğin dipsiz kuyusuna itildiği koşullarda kıdem tazminatı hakkının kullanımı da hayal oluyor.

Toplu İş İlişkileri Yasası: Sınıfı teslim alma ve örgütsüzleştirme saldırısı

AKP'nin dümeninde bulunduğu sermaye iktidarı uzunca bir süredir işkolu istatistiklerini yayınlanmayarak sendikaların toplu sözleşme yapmasını fiilen engelleme yoluna gitti. Geline yerde, meclisin tatile girmesiyle bu engel sendikal hareketin gündemini daha yoğun biçimde meşgul etmeye başladı. İrili ufaklı tüm sendikaları açık bir telaş sardı. Sendikaların yeni dönemde toplu iş sözleşmesi yapabilmesi için gereken işkolu istatistiklerinin yayınlanmaması üzerine daha da şiddetlenen kriz halihazırda sessiz bir bekleyiş biçiminde sürüyor.

Toplu sözleşme hakkına fiili engel

2009 yılına kadar Çalışma Bakanlığı'nın verilerine göre, yüzde 10 barajını dikkate alan işkolu istatistikleri geçerliken, bu istatistikler gerçeği yansıtmadığı için (Türkiye'de, kağıt üzerinde 3 milyon 200 bin sendikal olduğu söylene de SGK verilerine göre 800 bin sendikal işçi var) yeni bir yasa çıkartılarak SGK verilerinin esas alınacağı belirtilmişti. Bu arada bir geçiş süreci tanınarak eski istatistiklerin 31 Aralık 2011 tarihine kadar geçerli olması kabul edildi. Bu yıl içerisinde de işkolu barajının yüzde 10'dan daha aşağıya düşürülerek Toplu İş İlişkileri Kanunu adı altında yeni bir yasanın yürürlüğe gireceği öngörüldü. Bu yasada yüzde 10 barajı yüzde 1'e indirildi ancak 5 yıl süreyle Bakanlar Kurulu'na bu oranı yüzde 0.5 ile yüzde 3 arasında değiştirme yetkisi tanındı. Yasa aynı zamanda 28 işkolunu 18'e indirdiğinden baraj düşmesine rağmen işkolu birleşmesi nedeniyle işçi sayısı arttığı için oran gerçekte daha da yükseldi. Yüzde 3 barajı kimi işkollarında gerçekte yüzde 24'e kadar çıktı. Birçok sendikaların toplu sözleşme yetkisini işlevsizleştirilecek bu düzenleme meclis tatile girdiği için kanunlaşmadı. Gelişmeleri eli böğründe bekleyen sendika yönetimleri gözünü yeni yasaya dikmişken AKP hükümeti bu istatistikleri dahi yayınlamadı. Böylelikle, sendikaların toplu sözleşme yetkilerine ve TİS imzalamalarına fiilen büyük bir darbe vuruldu. Şu anda eski istatistikler geçerli değil, kanun çıkmadığı için de SGK verilerine göre yüzde 10 barajının dikkate alınması söz konusu. Bu durumda bir sendikaların toplu sözleşme yapabilmesi için o işkolunda çalışan işçilerin en az yüzde 10'unu üye yapması gerekiyor. Bu koşullarda ancak Türk-İş'ten 8, Hak-İş'ten de 1 sendika toplu iş sözleşmesi yetkisi alabiliyor, DİSK ise sözleşme yapamıyor.

İşkolu istatistiklerinin yayınlanmaması nedeniyle oluşan görünüm özetle böyle. Ancak bu tablo buzdağının sadece görünen yüzü.

Sendikal hareket sınavda

Hava işkoluna zorbaca bir şekilde grev yasağı getirildiği bir süreçte bu sorun hiç de basit biçimde işkolu istatistiklerinin yayınlanıp yayınlanmaması sorunu değildir.

Güvencesiz ve örgütsüz işçi kitlesine oranla daha iyi bir konumda bulunan sendikal işçiler ve onların sendikaları tam anlamıyla bir sınavdan geçiyor. Öyle

ki, şimdiye kadar işlerini diyalog ve uzlaşma yoluyla halletmeye çalışan sendikalara ve onlar şahsında sınıfa ağır bir boyunduruk geçirilmeye çalışılıyor. AKP hükümeti eliyle hayata geçirilen bu oyun, sermayenin işçi sınıfını teslim alma ve örgütsüzleştirme saldırısının en açık biçimlerinden biridir. Bu yolla sermaye hükümeti, kastaşmış ve bürokratlaşmış sendikaların ipini elinde tuttuğunu da bir kez daha göstermiştir. Eğer böyle olmasaydı, grev yasağının bir gecede meclisten geçirilmesi gibi bu yasa da meclisten geçirilirdi. Mevcut haliyle dahi sendikal hak ve özgürlükleri sınırlayan ve gasp eden tasarının sürüncemede bırakılmasındaki mesaj iyi anlaşılmalıdır.

Kıdem tazminatının gaspı gündemde

Görünen o ki, düzen güçleri sınıfın "örgütlü" kesimlerini test etmektedir. Emek ve sermaye arasındaki güç dengeleri bir kez daha sınanmaktadır. AKP hükümeti eliyle hayata geçirilen bu oyun nedeniyle patronların eli sendikalar karşısında daha da güçlenmiştir. Sermayenin gözü artık, yüzde bir-ikilik zamlarda değil bir bütün olarak toplu sözleşmeli çalışma düzeninin ortadan kaldırılmasındadır. Bu nedenle, sendikaların altına dinamit konulması anlamına gelen bu saldırı kapsamlıdır. Nitekim, Haziran ayında TİSK, TÜSİAD, TUSKON gibi sermaye örgütleri ve işçi sendikalarının katıldığı bir toplantıda, sermaye sınıfı temsilcilerinin kıdem tazminatı ve esnek çalışma gibi planlar karşılığında sendikalarla yetki pazarlığı yaptığı biliniyor. İşkolu barajının yüzde 1'e indirilmesi karşılığında patronların bir dizi taviz istediği ifade ediliyor.

Tam da bugünlerde, dinci-gerici AKP hükümetinin hazırladığı "Kıdem Tazminatının İşçinin Bireysel Hesabına Yatırılması Hakkında Kanun Taslağı"nın burjuva basına sevis edilmesi tesadüf değildir. "Basit bir istatistik oyunu" gibi görünen bu hamlenin arka planında sermayenin iştahını kabartan yeni saldırı paketleri duruyor. Böylelikle sermaye ve hükümet kıdem tazminatı hakkının gaspı için yetki sorununu sendikalara karşı ek bir şantaj olarak kullanmaktadır.

Artan mücadele olanakları

Ancak tüm bu gelişmeler sınıf mücadelesi cephesinden okunduğunda, işçi sınıfı hareketi açısından önemli imkan ve olanakların biriktiği de görülmektedir.

Sermayenin bitmek tükenmek bilmeyen saldırganlığı karşısında sınıf safları dağınık olsa da parça parça süren mücadeleler/direnişler, kendisini sendikal örgütlenme mücadelelerinde gösteren örgütlenme eğilimleri, güvencesizliğe ve köleliğe karşı taşeron işçilerinin ve sınıfın öteki bölüklerinin yürüttükleri mücadeleler bu saldırı dalgasını geriletmekte önemli bir role sahiptir. Ancak bu öncü rolü sendikal bürokrasi elbette oynayamaz. Bunun en açık ifadesi ise, işbirlikçi-ihanetçi Türk-İş ağalarının atılan saldırı adımları konusundaki sessizliğidir. Dahası ilerici-öncü sınıf bölüklerini bünyesinde taşıyan DİSK de uzlaşmacı sendikal çizgisinin bir yansıması olarak pasif konumunu aşmamaktadır.

Gündemdeki ağır saldırı programı, bir taraftan da sınıfı direniş ve mücadele saflarına itmektir. Özellikle sendikalar açısından gri çizgiler ortadan kalkmakta, pembe bulutlar ise dağılmaktadır. Bu konudaki en iyi ve yeni örnek havayolu işçilerinin direnişidir. Sermaye, konumlarını şöyle ya da böyle koruyan, durumu idare eden sendikalara artık bu şans tanınamama niyetini hava işkoluna getirdiği grev yasağıyla göstermiştir. Yasaklar zinciri önümüzdeki dönemde borsadan başlayarak farklı işkollarına da yansıyacaktır.

Sınıfı direniş ve fiili-meşru mücadele saflarına çekme görevi

Bu süreç aynı zamanda fiili-meşru mücadelenin önemine işaret eden mesajlar da vermektedir. Özellikle güvencesiz çalışmanın ve taşeron köleliğinin hüküm sürdüğü alanlardaki örgütlenme mücadeleleri fiili-meşru mücadele kanallarının açılması için önemli imkan ve olanaklar sunmaktadır. Buradaki sendikal önderliklerin de genel çerçevede uzlaşmacı bir çizgiye sahip olmaları ise bu mücadelelerin zayıf karınlarını oluşturmaktadır. Yer yer militan biçimler kazanan bu mücadelelerin ufku toplu sözleşmeyle sınırlanıp sınıfın taban örgütlülüklerini geliştirme görevi arka planda bırakılırsa saldırıyı püsürtecek nitelikte bir örgütlülük yaratılamaz.

Önümüzdeki metal grup TİS süreci de birçok açıdan önemli bir noktadır. Sendikaların toplu sözleşme yapmasını fiilen engelleyen bu süreç dolaysız olarak metal grup TİS sürecini de etkileyecektir. Ancak tüm engellere rağmen metal işçisi fiili-meşru mücadele yolunu tutmalıdır. Eğer bu yol tutulur ve kararlılıkla yürünürse bu adım sınıfın diğer kesimlerine de moral verecektir. Metal işçisinin tarihsel ve yakın dönem mücadele deneyimleri içerisinde bunun örnekleri vardır.

Artan mücadele olanakları, sınıf devrimcilerinin yürüttüğü devrimci sınıf faaliyeti açısından da önemli imkanlar barındırmaktadır. Sendikal hareketin dibe vurmuş konumu da göz önünde bulundurulduğunda, sınıfı direniş ve fiili-meşru mücadele saflarına çekme görevi önümüzdeki dönemin yakıcı görevleri arasında durmaktadır.

“İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu” yasalastı...

İşçi sağlığı ve iş güvenliği için sermayeye karşı topyekun mücadeleye!

“İş kazalarına kesin çözüm” olarak AKP tarafından parlatılan ve yıllardır meclis gündeminde bekletilen İş Sağlığı ve Güvenliği Yasa Tasarısı mecliste görüşülerek yasalastı.

İş Sağlığı ve Güvenlik Kanunu'na biraz yakından bakıldığında yapılan düzenlemenin göstermelik olduğu hemen anlaşılıyor. Zira işçi sınıfının büyük çoğunluğu İş Sağlığı ve Güvenlik Kanununun kapsamının dışında bırakılıyor. Sigortasız çalışan, yani kayıt dışı çalıştırılan yüzbinlerce işçi yasa kapsamında yer almıyor.

İş Sağlığı ve Güvenlik Kanunu sadece 50'den fazla işçi çalıştıran işyeri sahiplerine yükümlülükler getiriyor. İşyerlerinin sadece yüzde 2'sini kapsıyor. Türkiye'de sigortalı işçi çalıştıran işyerlerinin toplam sayısı 1 milyonun üzerinde, ancak bunların %98'inde 50'den az işçi çalışıyor. Sonuç olarak sigortalı çalışanların %60'tan fazlası bu yasanın kapsamı dışında kalıyor. Yasayı hazırlayan AKP hükümeti bu gerçeği bilerek hareket ediyor. En az 50 işçinin çalışması şartı AKP hükümetinin işçi sağlığını hiç önemsemediği gerçeğinin en açık kanıtıdır.

Yasanın 17. maddesine göre iş sağlığı ve güvenliği ile ilgili politikaların belirlenmesi için tavsiyelerde bulunmak üzere, **Ulusal İş Sağlığı ve Güvenliği Konseyi** kurulacak. 20'den fazla üyesi olacak olan bu konseyde işçi sendikaları konfederasyonlarından sadece 3 üye bulunacak. Meslek odalarından da 3 üye bulunacak. Yılda iki kez toplanacak bu konseyin üye çoğunluğu sermaye devleti temsilcileri ve sermaye örgütlerinin temsilcilerinden oluşacak. Böyle bir konseyden işçi sınıfının yararına kararlar çıkması mümkün değildir.

Bir işyerinin yasanın kapsamına girmesi ve denetim altına alınması zorlaştırılıyor. Zira yasa 50'den fazla işçi çalıştıran, altı aydan uzun ve sürekli işlerin yapıldığı işyerlerinde iş güvenliği kurulları oluşturulmasını içeriyor. Bu kurulda kapitalist örgütlerin temsilcileri, işyeri hekimi, iş güvenliği uzmanı ve işçi temsilcileri bulunacaklar. Yasada patronların işyerindeki işçi sayısına göre, işçilerin kendi temsilcilerini seçmelerini sağlamakla yükümlü olduğu belirtiliyor.

Patronun, işçilere kendi temsilcilerini seçtirmemesi durumunda ödeyeceği ceza 200 TL ile sınırlanıyor. İşyeri hekimlerinin mesleki bağımsızlıkları bulunmuyor. İşten atılma kaygısı taşıyan işyeri hekimleri işçiye izin yazamıyorlar. İşçileri çoğunlukla hastaneye sevk etmemeye özen gösteriyorlar. Yasanın zorunlu kıldığı iş güvenliği uzmanının patronlardan bağımsız çalışması, patrona yaptırım uygulama gücünü kendinde bulması mümkün değildir. İşçi temsilcisinin ise işçilerden gelen şikâyetleri kurula iletmekten başka bir işlevi olmayacaktır. Kısacası bu haliyle İş Güvenliği Kurulları'nın patronun onaylamadığı bir kararı alması ve uygulaması, patrona maliyet oluşturacak bir iş güvenliği önlemini aldırması mümkün değildir.

Daha önce işçinin sağlığını ve güvenliğini tehdit eden bir durum ortaya çıktığında, işçilerin tehlikeli işi yapmama hakkı vardı. İş yasasında tehlikeli bir durumda işçinin işi durdurma ve güvenliği sağlanana kadar çalışmama hakkı da bulunuyor. Ayrıca çalışmadığı süre zarfında işçinin ücretinden herhangi bir kesinti yapılamıyordu. Oysa yeni çıkan İş Sağlığı ve Güvenlik Kanunu, işçiye sadece tehlikeli ya da sağlığa aykırı

durumu patrona ve iş güvenliği kuruluna bildirme hakkı veriyor.

İş Sağlığı ve Güvenlik Kanunu'nda **“Kurul kararı acilen toplanarak, işveren veya işveren vekili ise kararını derhal verir ve durumu tutanakla tespit eder. Karar, çalışana ve iş sağlığı ve güvenliği çalışan temsilcisine yazılı olarak bildirilir”** deniyor. Çalışanın sağlığı ve iş güvenliğine aykırı durumu bildirmenin dışındaki tüm hakları ise hiçe sayılıyor. Bu ne demektir? Kurulda patronların dediği olacak. Patronların temsilcilerinin aldığı kararlar işçilere dayatılacak. Bu arada işçi, kuruldan yanıt gelene kadar işe devam edecek. Sadece tehlikeli durum fiile dönüşmüş ya da yakın tehdit boyutuna varmış ise işçi işi durdurabilecek. Örneğin işyerinde yangın çıktığında işçi canını kurtarmak üzere kaçmak hakkına sahip olacak.

Kanunda burjuvazinin egemen sınıf kimliğini açık hale getiren cümleler de bulunuyor. Örneğin **“İşveren (...) çalışanların ve/veya temsilcilerinin görüşlerini alır, teklif getirme hakkı tanır”** deniliyor. İşçinin bir önerisini dile getirmesi bile patronun insafına bırakılıyor. Yasa sadece patronları üzmeyecek bir kurulun oluşumuna olanak sağlıyor.

Yasada, patronların iş güvenliği ile ilgili yükümlülüklerini yerine getirip getirmediğini denetleme işi Çalışma Bakanlığı'nın iş güvenliği müfettişlerine

bırakılıyor. Ancak bu denetimlerin hakkınca yerine getirilmesi için yeterli müfettiş bulunmuyor. Zira Çalışma Bakanlığı'nın istihdam ettiği iş güvenliği müfettişleri yalnızca 324 kişiden oluşuyor. Bu kadar müfettişle patronlara işçi sağlığı ve güvenliği için gerekli önlemleri almaları doğrultusunda baskı yapılması mümkün değildir. Üstelik iş güvenliğine aykırı koşulları tespit edilen bir işyerinde işi durdurma kararı ancak teftişe yetkili üç iş müfettişinden oluşan heyet kararıyla alınabiliyor.

İş Sağlığı ve Güvenlik Kanunu'nun kurallara uygun davranmayan kapitalistlere yönelik herhangi bir ciddi yaptırım gücü bulunmuyor. İş güvenliği önlemlerinin alınmadığı durumlarda kesilecek idari para cezası 1000 TL ile, işyerlerinde doktor veya iş güvenliği uzmanının görevlendirmesinin cezası 500 TL ile sınırlanıyor. Alınmamış her bir önlem için para cezası 200 TL ile sınırlandırılıyor. Patron iş güvenliği uzmanının ya da işyeri hekiminin yetkisini kısıtlamış ya da işini gereğince yapmasına engel olmuş ise cezası 500 TL olacak.

Sermayenin bu denli pervasızlaşması, işçilerin örgütsüzlüğüne ve sendikaların takatsizliğine güvenmesindedir. Bu yasadaki yaptırım olarak belirtilen cezalar komik para cezalarından ibarettir. Kapitalistler iş güvenliği uzmanı ve işyeri doktoruna her ay para ödemektense, bundan daha karlı olacakları için para cezası ödemeyi tercih edeceklerdir. AKP hükümeti çıkardığı İş Sağlığı ve Güvenlik Kanunu ile açıkça işçilerle dalga geçiyor.

“İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafında sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği.” (TKİP programı) Tüm bunların sağlanmasının işçi sınıfının örgütlü gücüne bağlı olduğu gerçeği unutulmamalıdır. Bu güç kendini ortaya koymadığı müddetçe, kapitalist sistemde en güzel yasalar bile kâğıt üzerinde kalmaya mahkûmdur.

Vicdanlar Esenyurt için nöbetteydi

İş cinayetlerinde yaşamlarını yitiren işçilerin yakınlarının “Vicdan nöbeti” 8. haftasında Esenyurt'ta çadırda yanan işçiler gündeme getirildi. Aileler, ölümlerin devam ettiğine ve önleyici tedbirlerin alınmadığına dilkkat çekerek, adalet arayışlarını sürdüreceklerini ifade ettiler.

Açıklamada, yaşanan iş kazaları aktararak 11 ölüm ve 2 yaralanma yaşandığı belirtildi. Açıklama, iş sağlığı ve işçi güvenliği taleplerinin okunması ile sonlandırıldı.

Son eylemde, gazeteci Balçıçek İter soru-cevap şeklinde ailelerden görüş aldı. İlk olarak Esenyurt'ta çadır yangınında yaşamını yitiren işçilerden Seyfettin Topal'ın abisi İdris Topal konuşma yaptı. Topal, ilk önce yanan işçilerin yaralı olduğunun söylendiğini, bu nedenle taksii ile tüm gece hastaneleri gezdiklerini, öldüğünü ise sabah Adli Tıp'a gittiklerinde orada bekleyenlerden öğrendiğini, aslında yetkililerin kendisine yalan söylediğini vurguladı. Topal, hiçbir şeyin ne kardeşini, ne de eski yaşamlarını geri getiremeyeceğini, aslında kendilerinin susturulmaya çalışıldığını vurguladı. Topal, adaletin yerini bulması için, davanın peşini bırakmayacaklarını vurgulayarak konuşmasını bitirdi.

Eylemde yangın sırasında yaralı kurtulan Metin Karayiğit de, çalışma, barınma, dinlenme koşullarının her zaman kötü olduğunu, buna itiraz ettiklerinde yetkililerin “beğenmiyorsanız çalışmazsınız” dediğine, elektrik kaçağının ise sürekli olduğuna ve işçilerin olayın olduğu akşam sigortalı yapıldığına vurgu yaptı. Ailelerin ardından, dava ile ilgili olarak konuşan avukat, Esenyurt yangını için 5'i tutuklu 13 kişinin yargılandığını, bunların ise işi yapan firmaların çeşitli yöneticileri olduğunu belirtti.

DHL'de kıyım sürüyor...

15 Haziran 2012 | Kırşehir

Almanya

merkezli kargo ve taşımacılık devi DHL'de sendikal örgütlenme mücadelesi başlatan Türkiye Motorlu Taşıtlı İşçileri Sendikası'na (TÜMTİS) yönelik baskılar devam ediyor.

Sendikaya üye oldukları için 4 işçinin işten atılmasının ardından geçtiğimiz 6 Temmuz Cuma günü, DHL'nin Esenyurt-Kırşehir'te bulunan depolarında çalışan 5 işçi daha işten atıldı. İşten atılan 5 işçi de direnişe katıldı.

Baskı ve tehditlerle sendika üyesi işçileri sendikadan istifaya zorlayan DHL patronu, taşeron kadrolu ayrımı

yapmadan işçi kıyımına başvuruyor.

"Performans düşüklüğü" gerekçesiyle taşeron şirket işçilerini işten atan patron temsilcileri, ilk olarak attığı 4 işçinin atılma gerekçesi için ise "mesaiye kalmama ve amirlerin sözünü dinlememe" gerekçelerini sunmuştu.

Diğer yandan, Esenyurt Kırşehir'teki depolarda önünde başlayan direniş 15 Haziran'dan bu yana devam ediyor.

Türkmen: Mücadelemiz sürecek

İşten atma saldırısına ilişkin gazetemize konuşan TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Ersin Türkmen, DHL'de kadrolu ve taşeron işçilerinin ayrım gözetilmeksizin işten atıldığını söyledi. İşten atma ve baskılara karşı mücadelelerinin süreceğini belirten Türkmen, baskıların mücadelelerini engelleyemeyeceğini vurguladı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Plaş Plastik'te örgütlenme

Uzunca bir süredir sendikal örgütlenme çabası içerisinde olan **Plaş Plastik** işçilerinin mücadelesi devam ediyor. Fabrikada, ilk olarak sendika üyesi 9 işçinin işten atılmasının ardından 4 işçi daha asılsız gerekçelerle işten atılmıştı.

Fabrikada ağır ve yoğun çalışma koşulları hüküm sürüyor. İşçiler düşük ücretlere çalıştırılırken mesaipleri de tam olarak verilmiyor. Evlenen kadın işçiler işten çıkarılıyor. İşçiler tam anlamıyla kuralsızlığın hakim olduğu fabrikaya sendikayı sokmakta ve toplu sözleşmeli bir düzene kavuşmakta kararlı.

Sendika üyesi işçilere içeride yoğun istifa baskıları yapılmaya devam ediyor. Bu süreçte fabrika önünde basın açıklamaları gibi eylemler örgütleyen sendika, çalışmalarını sürdürüyor. Plaş Plastik, İzmir, Gebze ve Adana'da fabrikaları olan bir işyeri. Bu nedenle Petrol-İş Sendikası eşzamanlı bir çalışma yürütüyor.

Gebze'deki fabrikada belli bir mesafe alan sendika, diğer fabrikalarda da çalışmaya başlamış durumda.

Öte yandan fabrika üzerinde basınç oluşturmak için Lüleburgaz'da kamuoyu yaratmaya çalışan sendika, siyasi partileri gezerek destek istiyor. Plaş Plastik'teki süreci anlatan bildirimler çıkararak Lüleburgazlı emekçilere ulaştırmayı önlerine koymuş durumdadır.

Kızıl Bayrak / Trakya

ACT Tekstil'de kıyım!

Kırklareli Kofcaz yolu üzerinde kurulu olan ACT Tekstil'de 15 işçi TEKSİF'te örgütlendikleri için işten atıldı.

Teksif Çerkezköy Şubesi tarafından yürütülen örgütlenme çalışmaları sürerken işten atılan işçilerin işe geri alınması ve sendikal örgütlenmeye saygı gösterilmesi için sendika ve fabrika yönetimi arasında yapılan görüşmeden herhangi bir sonuç çıkmadı.

Sendika yöneticileri gazetemize yaptıkları açıklamada, sendikal örgütlenme çalışmalarının devam ettiğini belirttiler.

Kızıl Bayrak / Trakya

BDSP'den DHL direnişiyle dayanışma

7 Temmuz 2012 | Kırşehir

TÜMTİS üyesi DHL işçilerine, BDSP destek ziyareti gerçekleştirdi. 6 Temmuz Cuma günü, DHL deposunun bulunduğu sokağın başında kortej oluşturarak direniş alanına sloganlar eşliğinde yürüyen BDSP'liler "Sendika hakkı gaspedilemez / DHL işçileri yalnız değildir-BDSP" ozaliti ve BDSP imzalı kızıl flamalar taşıdılar.

Direniş alanına gelindiğinde direnişçi işçiler BDSP'lileri alkışlarla karşıladılar. Daha sonra ise, DHL işçileri ile direniş ve DHL'deki sendikalaşma süreci üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Direniş hakkında bilgi alındıktan sonra BDSP temsilcisi, DHL'de yaşanan sendikalaşma ve direniş sürecinin sadece DHL işçileri ve TÜMTİS için değil aynı zamanda Esenyurt-Hadımköy sanayi havzasında çalışan tüm işçiler için bir örnek teşkil ettiğini bu açıdan direnişin büyütülmesi gerektiğini söyledi. Devamında ise DHL'deki

mücadeleyi büyütme için direnişe maddi manevi tüm desteğin verileceği söylendi.

Daha sonrasında ise sendikalaşma, Türkiye'de sınıf hareketi ve işçi profili üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Zam istemek işten atılma nedeni

Çorlu'da deri işçilerinin insanca yaşanacak ücret talebi patronlar tarafından işten atma saldırısıyla karşılanıyor.

İşçilerin asgari ücretin altında dahi çalıştığı deri sektöründe uzun yıllardan beri ücretler yerinde sayıyor. Son zamanlarda zam için patronun karşısına çıkan işçiler ise sorgusuz sualsiz işten atılıyor.

Deri işçilerinin bir güç haline gelmesinden korkan patronlar, Haziran ayı zamları sürecinde birçok fabrikada zam istedikleri için işçileri işten atıyor. Kısa bir süre önce Platin Deri'de zam isteyen işçiler işten atılmıştı.

Bunun son örneği ise Ensari Deri'de yaşandı. Uzun bir süredir maaşlardan yakınan Ensari Deri işçileri 6. ay zamları sürecinde suskunluklarını bozdular. İşçiler yakınmalarını tepkiye dönüştürdüler.

Ücretlerinin yükseltilmesi için patronun karşısına çıkan 5 işçi işten atma saldırısıyla karşılaştı.

Kızıl Bayrak / Trakya

Mersin'de sendika işgali

10 Haziran 2012 | Mersin

Uluslararası Mersin Liman İşletmesi'nde liman patronlarıyla işbirliğini derinleştiren Liman-İş Sendikası yönetimi bir kez daha işçilerin hedefi oldu.

Limandaki taşeron firmanın kapanmasıyla 11 aydır işsiz olduklarını belirten bir grup Liman-İş üyesi, sorunlarıyla ilgilenilmediğini söyleyerek 9 Temmuz günü Liman-İş Mersin Şubesi'ni işgal etti.

Sendika binasında oturma eylemi başlatan işçiler,

kimsenin içeri girmesine izin vermedi. İşçiler adına açıklama yapan liman işçisi Atilla Kanbul, Mersin Limanı'ndaki taşeron firmanın kapanmasıyla 11 aydan bu yana işsiz olduklarını belirtti. Bütün çabalara ve verilen sözlere rağmen arkadaşlarının işe alınmadığını söyleyen Kanbul, Liman-İş Mersin Şubesi'nin, işçilerin sorunları ile ilgilenmediğini ifade etti.

İşgal eyleminin ardından sendika binasına gelen Liman-İş İdari Sekreteri Savaş Yılmazcan ise sendika yönetimi ve liman patronlarını savundu.

Liman işçileri, Liman-İş Mersin Şube Başkanı Kadir Özçelik tarafından tehdit edildi. İşçilerin ailelerinin yanına giderek, "Çocuklarınızın başı yanacak. Söyleyin sendika binasından çıksınlar. Yapmış oldukları yasal değil, gerekirse savcılık kanalıyla, polis marifetiyle nezarete atıracamım" diyen Özçelik tehditler savurdu.

Özçelik, çaycı dahil hiç kimseyi sendika binasına almadı ve kapıları kilitletti. İşçiler, limanın A kapısı önünde oturma eylemi yaptılar.

Maltepe'de hukuki kazanım

CHP'li Maltepe Belediyesi'nin işten atma saldırısı ve taşeron köleliğine karşı aylar boyunca direnen Maltepe Belediyesi taşeron işçileri, Kartal Cevizli'deki İş Mahkemesi'nde görülen işe iade davasında hukuki kazanıma ulaştı.

İşçilerden hukuki kazanım

İşten atılan işçilerden 11 Temmuz günü duruşması görülen 7'sinin işe iadesine karar veren mahkeme, işçilerin sendikal nedenlerle işten atıldığı yönünde görüş bildirerek Maltepe Belediyesi'nin haksız fesih yaptığına hükmetti.

Mahkeme, 7 işçinin işe kabul edilmemeleri durumunda Maltepe Belediyesi'nin 12 maaş tutarında sendikal tazminat ödemesine, ayrıca boşa geçen 4 aylık süre için de maaş ödenmesini karara bağladı. Maltepe Belediyesi işçilerine, işbaşı yaptırılmaları durumunda toplam 16 aylık ücret ödenecek.

Baskılara rağmen kararlı direniş

İşçi düşmanı CHP'li Maltepe Belediyesi yönetiminin işten atma saldırısı ve taşeron köleliğine karşı işçiler 21 Aralık 2011 tarihinde direniş başlatmışlardı. Aylar süren kararlı direnişleri boyunca birçok eyleme imza atan işçiler İstanbul'dan Ankara'ya yürüyerek mücadele kararlılıklarını göstermişlerdi.

Direnişçi işçiler ayrıca, Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 2 No'lu Şube Başkanı Nevzat Karataş'ın, belediye yönetimiyle yaptığı işbirliğini teşhir ederek sendikal bürokrasiyi de işçi ve emekçilere anlatmışlardı. İşçilerin, belediye binası önünde beklemesine hazmedemeyen CHP'li belediye yönetimi de, polise talimat vererek işçilerin direnişini baskı ve zorla boğmaya çalışmıştı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Billur Tuz'da CHP direniş kırıcı

Çiğli Organize'de kurulu bulunan Billur Tuz fabrikasındaki direniş 200'lü günlerine yaklaşıyor. 9 Temmuz günü Petrol-İş Sendikası direnişçi işçileri ziyaret ederken, 10 Temmuz günü de HDK Emek Komisyonu direnişçi ziyareti yaptı. Direnişçi işçiler ziyaretçilerini alkış ve sloganlarla karşılayıp aynı şekilde yolcu ediyorlar.

Bu arada HDK Emek Komisyonu'nun ziyaret yapacağını haber alan İzmir Emniyet Müdürlüğü TOMA ve çevik kuvvetten oluşan müdahale ekibini hemen direniş alanına gönderdi. 10 kişilik ziyarete onlarca polisin ve polis müdahale araçlarının gelmesi herkesi oldukça şaşırttı.

Bunların yanısıra HDK, 11 Temmuz Çarşamba akşamı saat 19.00'da Bornova Migros önünde yapacağı eylemle "Billur Tuz Kullanma" boykot kampanyasının startını verecek. HDK Emek Komisyonu kampanyayı ülke çapında yürüteceğini duyurdu.

İşe iade davaları da devam eden direnişçi işçiler 23 Ağustos'ta görülecek 3. duruşmayı bekliyorlar.

Bu arada düzen partisi CHP emek düşmanı kimliğini sergiliyor. Son günlerde iş arayan onlarca insan CHP Çiğli İlçe Örgütü'nün yönlendirmesiyle Billur Tuz fabrikasına geliyor. CHP'li Çiğli Belediyesi, belediye binasının 3. katında iş ilanı asarak da direniş kırıcı bir misyon oynuyor.

Direniş önümüzdeki günlerde daha da hareketlenecek. İşçiler er ya da geç kazanacaklarından eminler.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Çapa'da köleliğe karşı iş bırakma!

140 gündür taşeron köleliğine karşı mücadele yürüten Çapa taşeron işçileri, mücadelelerini iş bırakma eylemine dönüştürerek sürdürüyorlar.

Çapa yönetiminin hastane çalışanlarının taleplerini geri çevirmesi üzerine taşeron işçiler, 6 Temmuz Cuma günü iş bırakma eylemine başladılar. Maaşlarının %30 düşürülmesi, yol ve yemek ücretlerinin kesilmesi ve işten çıkarmaların yer aldığı yeni sözleşmeyi reddeden işçiler ilk olarak, Beyazıt'ta bulunan İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü önüne yürüdüler.

11 Temmuz günü de hastane içerisinde eylem yapan işçiler, taleplerini ve neden eylemde olduklarını anlattılar. İşçiler, ardından hastane amfisi önüne giderek burada türküler eşliğinde halaylar çektiler, sloganlar atarak bekleyişlerini sürdürdüler. Bir süre sonra taşeron firmanın hastane içerisinde bulunan bürosuna yürüyen işçiler, burada da kısa bir bekleyişle kendilerine dayatılan sözleşmeleri imzalamayacaklarını, köleliği kabul etmeyeceklerini haykırdılar. Ardından basın açıklaması için çadır önüne geçildi.

Hey Tekstil işçileri, BEDAŞ, işten atılan THY çalışanlarının oluşturduğu 29 Mayıs Birliği, SES Aksaray Şubesi, Dev Sağlık-İş, İstanbul Tabip Odası temsilcilerinin de konuşma yaptığı eylemde TAŞ-İŞ-DER, SES, Dev Sağlık İş, İstanbul Tabip Odası adına ortak basın açıklamasını taşeron işçilerinden Remziye Örs okudu.

Açıklamanın ardından hastane çalışanları adına sendika ve dernek yöneticilerinden oluşan bir heyet hastane yöneticileriyle görüşme yapmak için dekanlık binasına girdiler. Fakat görüşme talebi reddedildi. Eylem ayrıca HDK, ESP, İMD ve Eğitim Sen de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Grev yasağına ve işten atmalara karşı mücadelenin tıkandığı nokta...

THY direnişi ya da bekleyişi

15-16 Haziran Direnişi işçi sınıfı tarihinde önemli bir yerde durmaktadır. Meclisten çıkan ve işçi sınıfının örgütlülüğüne bir saldırı anlamına gelen sendikalar yasasının sokakta parçalandığı bir mücadeledir. 15-16 Haziran'ı yaratan ön süreçte ise Saraçhane Mitingi ile işçilerin en kitlesel sokağa çıkışı ve yasalarda bir hak olarak tanınmasa bile Paşabahçe işçilerinin fiili-meşru bir şekilde greve çıkması ve grev hakkını yasalara sokulması yer alır. Bu iki eylemi birçok grev, direniş ve özyönetim deneyimi takip eder.

Bugün hava işkoluna getirilen grev yasağı ve hemen ardından devreye sokulan işten atma saldırısı vesilesiyle bir kez daha vurgulamak gerekir ki, 40 küsur yıl önce sınıf bölükleri cephesinden ortaya konan irade bugüne de ışık tutmaktadır. Öyle ki, yasaları çıkartan da haklarımızı gasp eden de aynı sermaye devletidir ve bizlerin sınıf düşmanları olarak onların hukuklarıyla, onlarla pazarlıklarla bir yere varıldığı görülmemiştir. İşçi sınıfının kendi özgücüne güvenmekten başka çıkar yolu yoktur. Grev hakkı geçmişte olduğu gibi yine mücadeleyle korunacaktır. Bunu gerçekleştirmek, bu noktada yönlendirici olmak sınıf devrimcilerine düştüğü kadar, kıvılcımı çakacak olan, çakması gereken bugünkü bilinç ve örgütlülük düzeyinden bağımsız bir şekilde havayolu işçileridir.

Hava işkolunda grev yasağı

Grev yasağının bu süreçte ve havacılık işkolunda gelmesi çok yönlü nedenlere ve anlamlara sahiptir.

Öncelikle 2007 yılında yine havacılık işkolunda TİS döneminde asılan grev kararı ile sermaye ve THY yönetimi zora girmiştir. Grev kararının uygulanmasından bağımsız olarak, kararının alınması bile sermayeyi korkutmuş ve dize getirmiştir. Tüm sınıf bölüklerine de moral-motivasyon sağlamıştır. Ardından gelen Telekom grevinin itici güçlerinden birisi olmuştur desek haksızlık etmeyiz. 5 yıl önce yaşanan bu süreç yine TİS sürecinde olan hava işkolunda sermayenin önden hazırlık yapmasını da sağlamıştır. Bugün halen uyuşmazlık aşamasında olan TİS sürecinde sermaye, işçi sınıfının en

temel mücadele aracı olan grev hakkını elinden alarak "benim dediğim olacak" demektedir.

Birçok kazanılmış hakkımızın elimizden alındığı bir süreçte grev hakkının da sektör sektör elimizden alınmaya çalışılacağı açıktır. Sermayenin buna kendisi için temel önemdeki bir yerden başlaması çok anlaşılırdır. Bu bir ilk adımdır. Grev hakkımıza tüm alanlarda göz koymaktadırlar. Elimizden almaya çalışacaklardır. İlk adımda başarıya ulaşırlarsa hem sermaye devleti güç kazanacaktır hem de işçi sınıfının moral-motivasyon da dahil olmak üzere mücadele ve kazanma iradesi zayıflayacaktır.

Sermaye devletinin grev yasağını nispeten örgütlülüğün daha dağınık olduğu ve başarıya ulaşabileceğini düşündüğü bir yerden başlamak istediği de açıktır. Bu noktayı bir alt başlıkta daha ayrıntılı tartışacağız. Ancak bu noktada şunu söylemek gerekiyor: Başta THY işçileri olmak üzere tüm sınıf bölükleri ve emekten yana güçler, sendikalar ve siyasetlerin bu saldırıyı tüm sınıfa yönelik bir saldırı olarak algılaması gerekmektedir.

Direnin geldiği aşama: Bekleyiş

Grev yasağının gündeme gelmesi ile Hava-İş yönetimi bu saldırı karşısında eli kolu bağlı kalmayacağını deklare etmiş, yaklaşık iki bin işçinin katıldığı bir basın açıklamasında bu iradeyi ortaya koymuştu. Ancak verilen sözler uçup gitmiştir. 305 işçinin işten atılması ile sonuçlanan iş bırakma eylemi dahi sendika yönetimi tarafından sahiplenilmemiş, işçiler yalnız bırakılmıştır. Bu da işçiler tarafından sendikaya dönük bir noktaya kadar haklı bir tepkiye neden olmuştur.

İşten atmaların hemen ardından direniş başlatılmış ancak 10 binin üzerinde üyesi olan bir sendikal örgütlülük işten atmalar karşısında iş durdurmak ve grev hakkını fiili meşru mücadeleyle savunmak yerine pasif direnişi ve bekleyişi seçmiştir. Bu da ilk günlerin coşkusunun ve kararlılığının yitirilmesi anlamına gelmiştir.

Yer yer ikili konuşmalarda suç işçilere atılmış, işçilerin mücadeleden kaçtığından, sınıf bilincine sahip olmadığından, sadece mesajlarla bildirilmesine rağmen eğitimlere katılmadıklarından dem vurulmuştur. Ancak yıllardır binlerce işçinin örgütlü olduğu bir sektördeki sendikaların üyelerine yönelik asgari bir bilinçlenme faaliyetine girememiş olması ve örgütlülük düzeyini geliştirememiş olması sınıf sendikacısından ne kadar da uzak olduğunun göstergelerinden birkaçıdır.

Grev yasağına karşı yürütülecek bütün bir mücadele, "işten atılan işçiler geri alınsın" talebinin dile getirilmesinin ötesine geçememiştir. Sendika yönetimi grev yasağına karşı CHP'nin Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuş olmasına sığınmış, işçilere bunun sonucunun bekleneceğini ve hukuksal sürecin işletileceğini söylemekle yetinmiştir.

Tüm bunlar işçilerin umutsuzluğunu körüklemiş, bilinç ve örgütlülük düzeyinin zayıf olduğu yerde ise henüz sendikayı aşan bir pratik ortaya konamamıştır.

Sendikal bürokrasi tarihsel rolünü oynamaya devam ediyor

Böylesi bir saldırı karşısında birtakım ziyaretleri ve destek eylemlerini aşan bir pratik sergilenebilmelidir. Bu saldırı tüm sınıfa yönelik bir saldırı olduğu noktada çok daha ötesi yapılabilir. "Elimizden geleni yapacağız, işçilerin arkasındayız, hele bir siz eyleme geçin biz de geliriz" mantığı, sürekli olarak bir yerlerden medet umma mantığıdır. Bunun sonu bugün de olduğu gibi sermayeden ve hükümetten medet ummaya kadar varmaktadır. Gelinek yerde bu çizginin aşılması tabana yaslanarak bir sınıf hareketinin oluşturulmasından geçmektedir. Bunun için bugün erken olsa da bu saldırı karşısında sendikal ihanete ve bürokrasiye gereken cevap sınıfın özgücüne verilebilmelidir.

TEKEL'de tabanın zorlamasıyla, göstermelik de olsa grev çağrısı yapmak zorunda kalan konfederasyonlar bugün bu saldırı karşısında bunu bile yapamamaktadır, göstermelik bir kınamayla yetinmektedirler. Bu, aczin ifadesidir.

Sınıfın öfkesini ve kinini boşaltmaktan ve düzen içi kanallara aktarmaktan öteye gitmeyen mücadele çizgisi, işçi sınıfının önünde aşılmalı beklemektedir.

29 Mayıs Birliği ve "mağdurum" demagojisi

Tüm bu gelişmelerin diğer bir tarafında ise işten atıldığı için "mağdur" olduğunu düşünen ve Hava-İş içerisindeki birtakım muhalif kesimlerin desteğini alarak oluşturulan 29 Mayıs Birliği bulunuyor. Birlik, kendi özgücüne güvenmemenin ve sınıf bilincine sahip olmamanın bir tezahürü olarak her şeyi sendikadan, bugün için de sendikal bürokrasiden beklemek yanlına düşmüş bir oluşum olarak karşımızda durmaktadır. Sendika içinde muhalefet olmanın birtakım dar hesaplarını da yansıtan bakış ne direnişi ne de işçi sınıfını bir yere götürebilir.

Çünkü THY yönetimi ile Hava-İş'in arasında kalarak "mağdur" olmuş işçiler demagojisi düzenin işine yarayacaktır. Her ne kadar eksikleri olsa da bekleyişe dönse de işten atmalara karşı başlatılan direnişe destek

olmayan, dışında yer almayı tercih eden işçiler ve onları yönlendiren sendika içi muhalifler, pratik hiçbir adım atmadıkları sürece ne kendilerine ne de sınıfa olumlu bir adım attıramayacaklardır.

Havayolu işçilerinin birliğini sağlamak ve bu birliği sınıf düşmanları olan sermayeye, hükümete ve THY yönetimine yöneltmek yerine yalnızca sendikanın mevcut yönetimiyle uğraşan bu oluşum, direnişe ve bir bütün olarak mücadeleye sırtını dönerek sermaye cephesinin yüzünü oldukça güldürmüştür.

Bugün yapılması gereken tüm eksik ve sorunlarına rağmen direnişe destek olmak, filli-meşru mücadeleye omuz vererek sendikal bürokrasiye hak ettiği cevabı vermektir. "Bizler mağduruz, destek bekliyoruz" diyerek teşhirle sınırlı kalmak ve sendikal bürokrasinin yaptığı gibi hukuksal sürece bel bağlamak, sendika üzerinden küçük hesapları olanların ekmeğine yağ sürmektir.

Havayolu işçisi direnişine de sendikasına da sahip çıkmalı!

Yıllardır Hava-İş'in THY'de "örgütlü" olmasının elbette bir anlamı vardır. Ancak bu bir güvence değildir. Bu son süreç bunu çok daha açık bir şekilde göstermiştir. İşten atılan veya atılmayan THY işçileri şimdiye kadar olduğu gibi geri planda kalıp mücadeledeki inisiyatif sendikal bürokrasiye ve kendi dışındaki güçlere bırakılmaktan vazgeçmelidir. İşçiler kendi gücüne güvenmelidir. Ortak hareket ettiğinde gücünün nelere kadar olduğunu görmelidir. 2007'de ortak bir şekilde grev kararı almaları bile THY yönetimine geri adım attırılmıştır. Şimdi yapılması gereken bu kararlılığın gösterilmesidir.

Atılan 305 işçiden sonra mücadelenin beklemece bir şekilde bürünmesi, sendika üyesi diğer işçilerin atılma korkusuyla yüz yüze kalmasına ve atıldıklarında sahipsiz kalacaklarını düşünmelerine neden olmuştur. Bunun temelinde, sendikal bürokrasinin "siz bize güvenin biz sizin yerinize mücadele ederiz" bakışını işçilerde hâkim kılması da yatmaktadır. Bunun sonucu olarak işçi sınıfı kendi öz gücüne güvenemez durumdadır ve bu durumun aşılması temel önemdedir. Sendikalar bizlerin öz örgütlülükleridir. İşçilerin baştan aşağıya yönetimde söz hakkı olmalı, sendika tepeden değil tabandan yönetilmelidir. Bu da kararların tabandan alınabildiği taban örgütlülükleri ile yaratılır.

Şu anda yoksun olan budur. THY işçileri kendisi ve mücadelesi hakkında en ufak bir karar alma hakkından ve mekanizmasından yoksundur. Bu, onun eline verilmeyecektir. Kendisi yaratacak ve koruyacaktır. Bu örgütlülüğe yaslanarak sendikaların başına çöreklenmiş sendikal bürokrasiden de kurtulmasını bilecektir. Bunu başta kendisi sonra da tüm sınıfı adına yapmalıdır. Bunun için de kendi direniş komitesini oluşturmakla işe başlamalıdır.

Direnin geldiği aşamadaki beklemece tavır terk edilmelidir. Herkes bilmektedir ki, THY yönetimiyle ya da hükümetle görüşerek işe dönülemez, grev yasağı kalkmayacaktır. Bunu düşünmek kendini avutmak, bunun propagandasını yapmak ise sınıfa ihanettir. Eylemleri İstanbul'un hatta dünyanın dört bir yanına yayacak bir mücadele hattı oluşturulmalıdır. Bütün bunlar için halen çalışmakta olanlar işçiler içinde örgütlenmek ve onları harekete geçirmek kritik önemdedir.

Tüm bu saldırıları, ihanetleri ve beklemece tavır boşa düşürecek olan havayolu işçisinin kendisidir. Havayolu işçisi direnişine de sendikasına da sahip çıkarak mücadeleden tüm sınıfı için kazanımla çıkmasını bilmelidir.

Küçükçekmece BDSP

Termo Teknik işçileri Birleşik Metal'de!

Bursa'da Bosch işçilerinin işbirlikçi-ihanetçi Türk Metal çetesine vurduğu darbenin ardından bu kez Çorlu'da Termo Teknik işçileri Çelik-İş kamburunu sırtlarından atarak Birleşik Metal-İş Sendikası'na geçtiler.

Fabrikada çalışan işçiler patronun baskısıyla "sendika istiyorsanız alın size sendika" denerek Çelik-İş'e üye yapılmıştı.

Fabrikada çalışma koşullarına ve yaptırımlara sessiz kalan Çelik-İş Sendikası'na işçilerin tepkileri yıllardır sürüyordu. Tam anlamıyla patron sendikası olarak çalışan bu yapıya karşı yaklaşık 450 işçinin çalıştığı fabrikada işçiler Birleşik Metal Trakya Şubesi'nde

örgütlenerek gerekli yanıtı verdiler. 5 Temmuz günü başlayan üyelikler 8 Temmuz günü tamamlanarak fabrikada gerekli çoğunluk sağlandı.

Uzun yıllardır sendikal örgütlülüğün bulunduğu Termo Teknik fabrikasında sendikanın varlığı hissedilmiyordu. Çelik-İş yönetiminde sendika işyeri temsilcileri işçilere haber vermeden atama yoluyla göreve getiriliyordu. Çelik-İş yönetimine karşı 'tehlikeli' görülen temsilciler hemen görevden alınıyordu. Hatta daha da ileri giden Çelik-İş, bu öncü işçileri işten çıkarmak için her türlü dedikoduyu fabrikada yayıyordu. Bizzat Termo Teknik işçilerinin çabası ve öncülüğünde başka fabrikalarda yapılan sendikal örgütlenmelere sahip çıkılmıyordu. Toplu sözleşme süreçlerinden işçilerin haberi sözleşme imzalandıktan sonra oluyordu. Çalışma koşullarının çok ağır olduğu fabrikada iş kazası ve bel fitiği gibi meslek hastalıkları yaşanırken Çelik-İş yönetimi üç maymunu oynamaktan başka bir şey yapmıyordu. İşçilerin demokratik bir sendika isteğine dair talepleri ise sürekli geçiştiriliyordu.

Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi'nin uzun erimli ve işçilerin ortak iradesine dayanarak yapmış olduğu örgütlü çalışmasının ürünü olan bu örgütlenme, metal işçileri tabanında gelişen mücadele isteğinin bir yansıması olarak karşımıza çıkıyor.

Kızıl Bayrak / Trakya

İmpo Motor'da bülten dağıtımı

İzmir'de sınıf devrimcileri, Torbalı'da kurulu bulunan İmpo Motor fabrikasına Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısını ulaştırdı.

Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan ve direniş sonunda kazanıp sendikalı olarak işe dönen işçilere mücadeleyi yükseltme çağrısı yükseltildi. Gündüz vardiyasının çıkışında yapılan dağıtımda işçiler bülteneye yoğun ilgi gösterdiler.

Dağıtımdan sonra sohbetler serviste de sürdü. Servisteki tüm işçilerle kıdem tazminatının gaspı, Metal TİS'leri ve yeni çıkan İş Sağlığı ve Güvenliği Yasası üzerine tartışmalar yürütüldü.

Kızıl Bayrak / İzmir

Mersin'de MESS Grup TİS toplantısı

2012-2014 MESS Grup TİS sürecinin hazırlıklarını başlatan Birleşik Metal-İş Sendikası, toplantıların Mersin ayağını 5 Temmuz günü Akdeniz Belediyesi Konferans Salonu'nda gerçekleştirdi.

Toplantıya, Mersin'de kurulu bulunan MESS kapsamındaki ÇİMSATAŞ fabrikasından 80 işçi katıldı. -

Sinevizyon gösterimiyle başlayan toplantıda Birleşik Metal Anadolu Şube Başkanı **Rasim Gündal**'ın ardından Birleşik Metal Genel Sekreter Yardımcısı **Mehmet Beşeli** sunum yaptı.

Beşeli konuşmasında TİS sürecine dair bilgilendirmede bulundu. Canlı örneklerle süreci anlatan Beşeli THY'deki grev yasağı, ÜİS kapsamında sınıfa yönelik köleleştirme saldırıları ve özelde kıdem tazminatının gaspı, Sendikalar Yasası'nda yaşanan belirsizlikleri işledi. Son olarak, yeni dönem TİS sürecinin artık ücret pazarlıklarının yapılacağı bir süreç olmadığını, TİS hakkı dahil olmak üzere temel haklar için dışarıya bir mücadele dönemi olacağını ifade etti.

Beşeli'nin ardından sözü Birleşik Metal Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş** aldı. Siyasal iktidarın sınıfa yönelik kapsamlı saldırılar içinde olduğunu belirten Göktaş, 12 Eylül darbelerinin bile el uzatmadığı hakların bir bir gasp edilmek istendiğine dikkat çekti. THY'deki grev yasağının bunun örneği olduğuna değinen Göktaş, saldırılar karşısında sessiz kalmamak ve üretimden gelen gücü kullanmak gerektiğini söyledi. İşçilere, "hazır olun" çağrısında bulunan Göktaş, sadece grev yapmanın da yeterli olmayabileceğini, gerekirse yolları bile trafiğe kapatmaları gerekebileceğini sözlerine ekledi.

ÇİMSATAŞ'ın önemli bir mevzi olduğunu fakat geçen TİS döneminde burada buruk bir süreç yaşandığını da belirten Göktaş, bu durumun TİS sürecinde telafi edileceğini belirtti. Konuşmalar işçiler tarafından alkışlarla karşılandı. Ardından söz işçilere bırakıldı. Vardiya çıkışı olduğu için işçilerin yorgun oldukları gözlemlendi. Söz alarak konuşan birkaç işçi TİS maddelerine dair enflasyon oranı, ücret sorunu ile ilgili sorular sordular.

Kızıl Bayrak / Mersin

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram ile MESS Grup TİS süreci üzerine...

“Sermayeye karşı mücadele hattı oluşturmalıyız!”

2012-2014 Metal Grup TİS sürecine yönelik hazırlıklar sürüyor. Çeşitli bölgelerde yapılan hazırlık toplantıları ve TİS taslağının oluşturulması sürecinde, Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram gazetemizin sorularını yanıtladı.

“Tabana dönük bir çalışma içindeyiz”

- Yeni bir TİS süreci yaklaşıyor. Süreç hangi aşamada ve Birleşik Metal nasıl bir hazırlık içinde?

2010-2012 MESS Grup TİS sürecinden sonra, bir sınıf örgütü olarak, içinde bulunduğumuz döneme hazırlık yapılması gerektiğini görmüştük. Birleşik Metal-İş olarak, işyeri komitelerinin dışında bir de TİS komitelerinin olması gerektiğini düşünüyoruz. Bunun üzerinde bir çalışma yapıp bunu bir işleyiş haline getirmek ile ilgili Merkez Genel Kurulu'nda da ortaya çıkarılmış sonuçlar var. Biz, geçmiş süreçte yaşadığımız eksikliklerden de aldığımız dersle işyeri komitelerinin dışında toplu sözleşme komiteleri de kurduk. Bu komitelerle birlikte özellikle bölgemizde 2-3 ayda bir işletmelerde toplantılar yaparak arkadaşlarımızı bu süreçte hazırlamaya çalıştık.

Bölgemizdeki hazırlıkları arkadaşlarımızla alabildiğine açık bir şekilde tartışarak yaptık. Sonuç olarak geldiğimiz noktada Paksan ve RSA işyerlerindeki işçi arkadaşlarımızın katılımıyla toplantılar yaparak hazırlıklarımızı tamamladık. Daha sonra da toplu sözleşme sürecine geçmiş olacağız. Şu anda, öncelikle kendi tabanımızı hazır hale getirmek istiyoruz. O süreçte karşılaşılabilecek olaylar karşısında gösterilebilecek refleksi çöğaltmek, kısacası sınıfsal kavgaya hazır hale getirmek için içe dönük, tabana dönük bir çalışma içindeyiz. Ancak biz kendi içimizde eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını Birleşik Metal-İş olarak ciddi anlamda kullandık. Özellikle İstanbul 2 No'lu Şube olarak her zaman bunu ifade ettik. 2010-2012 dönemindeki başarı bu örgütün tamamına aittir. Öncelikle örgütün militanı olan, örgütün öznesi olan tabandaki insanlara aittir. Yani onlar dik durma cüretini göstermeselerdi, onlar bu işi sahiplenmeselerdi başarı yakalanamayacaktı. Dolayısıyla öncelikli olarak o arkadaşların birlikte bizimle yürümesinin sağlanması noktasında; bölgelerde, şubelerde, büyüklü küçüklü işletmelerde, bir daha yanlışa düşmemek için kendi kurullarımızda-bu başkanlar kurulu olabilir, bu genişletilmiş başkanlar kurulu olabilir ve genel temsilciler kurulu olabilir- çeşitli defalarca dile getirdik. Son olarak Haziran ayının sonunda Gönen Kemal Türkler Eğitim ve Dinlenme Tesisleri'nde yapılan Genel Temsilciler Kurulu'nda da bir kez daha vurgu yapıldı buna. Hem sermaye hem de sermayenin kurdurduğu sendikalara karşı mücadele edeceğimizi, savaşmamız gerektiğini arkadaşlarımızla

bir kez daha söyledik. Ne var ki bu süreçte işimizin çok daha zor olduğunu ifade etmek gerekiyor. Bahsettiğim zorluğun somut göstergeleri var. Türk Metal Sendikası, bizim geçmiş dönemde yaptığımız sözleşmeden sonra yaşadığı ezikliği belli bölgelerde yaptıkları işyeri toplantılarında “İşverenler bu dönem asla karşımıza krizle gelemeyecek” gibi ifadelerle ortaya koydu. Türk Metal Sendikası'nın Genel Başkanı ya da yöneticileri, bölgelerde yapılan toplantılarda “Son derece kötü ve talihsiz bir sürece girdik”, “Dünyada savaş hakim”, “Ekonomik mali kriz geliyor” ifadelerini kullanmaya başlamışlar. İşveren, sermaye ve onun temsilcileri, Türk Metal'i köşeye sıkıştırmıştıktan kurtarmak için bize olağanüstü bir durum yaşatabilirler. Bize düşen görev ise hazırlıklı olmaktır. Toplu sözleşme sürecinin her kademesinde refleks gösterebilecek birikimde ve hazırlıkta olmalıyız. Yani sürece bugün hangi koşullarda hazırlanırsak o oranda da başarabiliriz. Ama toplu sözleşmeyi imzalayacağız diye düşünürken bir anda Türk Metal ile işveren anlaşması farklı bir noktaya gelir ve bu durumda bizim refleksimizi bir adım daha ileriye götürmemiz gerekir. Buna da hazırlıklı olmak gerekir. Ama bu da sağlanabilirse sermayeye yeniden ders verilebilir.

“Sınıfı tabanda hazırlamak lazım”

- Hangi taleplerle MESS'in karşısına çıkılacak? Taleplerin ana eksenini hangi sorunlar oluşturacak?

- MESS öncelikli olarak çalışma koşullarının kuralılaşdırılmasını ve parlamentodaki iktidar eliyle kıdem tazminatı, Özel İstihdam Büroları, esnek çalışmayı hayata geçirmek istiyor.

Taşeron sendika Türk Metal ile de engelleri kaldırmayı arzuluyor. Bu yüzden, sözleşmeyi bir

ekonomik paket olarak görmenin ötesinde, sınıfı tabanda hazırlamak lazım. Ekonomik olarak mesela farklı bir sözleşme imzalatabilirler. Ama bizim esas itibarıyla gözden kaçırmamız gereken sınıfı paralyze edecek ve örgütlülüğüne zarar verecek bir yapıya izin vermememizdir.

Dolayısıyla; eğer biz tabanın sınıfsal bakabilmesini ve siyasallaşmasını sağlayamazsak hedeflerimize ulaşamayız.

Bugün Türk-İş içerisindeki sendikalara bile tahammül edilemeyeabiliyor. Siyasi iktidar, Hava-İş Sendikası'nın grev hakkını bile kullandırmamak gibi bir tutum izledi. Onun için bu olaya böyle bakmak lazım. Bu dönemki TİS süreci, özellikle metal işkolu bence sınıf mücadelesinin lokomotifidir. Dünya siyasetinin belirginleştiği ve belirlendiği iş koludur. Dolayısıyla da buralardan doğru bakmak gerektiğini düşünüyorum. Ana eksenin toplumun, özellikle çalışan kesiminin, metal işçilerinin bir kuralılaş çalışmaya haline getirilmek isteyen sermayeye karşı bir mücadele hattı oluşturmak olması gerektiğini düşünüyorum. Örgüt olarak da böyle bakıyoruz.

Ekonomik talepler konusunda biz mevcut hakların korunması ve onun üzerine de zam talebinde bulunacağız. Ama bence bunlar bu dönem biraz daha tali planda kalacak. Buradan değil bizi başka yerden sıkıştıracaklar.

“Bosch sadece Birleşik Metal'in çalışması olarak değerlendirilmemeli”

- Bosch'ta sendika değiştirmeye sonuçlanan süreç Türk Metal çetesinin kontrolü altındaki metal işçilerinin uyanmaya başladığını ve adım attığını gösteriyor. Bosch sürecinden ve TİS'e etkilerinden bahsedebilir misiniz?

Bosch süreci son dönemlerde Birleşik Metal-İş

Sendikası'nın yarattığı en doğru, en olumlu sonuçlardan biridir. Bosch 30 yıl önce bu sendikadaydı, yani Maden-İş Sendikası'ndaydı. Maden-İş Sendikası'nın 12 Eylül faşist cuntası ile birlikte gözüaltına alınan yöneticileri ve sendikal harekete vurulan deprem ve darbe ile birlikte o kardeşlerimizin babaları, büyükleri ağabeyleri Maden-İş'ten istifa ettirilerek devlet güdümünde, devletin kurduğu o sarı "çete" dediğimiz sendikal anlayışa doğru istemeseler de götürüldü.

Bu dönemde, oradaki arkadaşlarımızın ve sendikamızın yaptığı çalışmaları sadece sendika olarak değerlendirmiyoruz. Bu çalışma sadece Birleşik Metal İş'in çalışması olarak değerlendirilmemelidir. Sınıfsal dergiler ve çevreler bu konuda çaba gösterdiler. Devrimci, demokrat, yurtsever insanların, o sarı gangster sendikadan arkadaşların istifa etmesi ve gerçekten sınıf sendikacılığına yakın bir yere geçişleri konusunda çabaları oldu.

Bosch'ta yetki alabilecek bir düzeye geldik. Arkadaşlarımızın, orada çalışan işçilerimizin yüzde 75'i Türk Metal'den istifa ederek sendikamıza üye oldular. Ancak burada sermayenin ve Türk Metal'in ortaklaşa yaptığı, MESS'in de dahil olduğu bir çalışma sonrasında arkadaşlarımız üzerinde iş akdi feshiyle, çalıştıkları bölümlerin değiştirilmesi gibi tehditlerle baskı kuruldu.

Grup başkanının, usta başkanının ve posta başkanının insanlara yaptıkları baskılar nedeniyle iş kaybetme korkusu yaşayan insanlar arasından geriye dönüşler de söz konusu oldu. Ama tüm bunlara rağmen, yaşanan tüm bu olumsuzluklara baskılara rağmen Birleşik Metal-İş'in yetki alamayacak olması gibi bir durum söz konusu değil. Ancak bu muhtemelen mahkemeye gidecek. Fakat biz bu senaryoyu geçmişte yaşadık. Demir-çelik fabrikasında çoğunluk sendikası olmamıza rağmen, o dönem sosyal demokrat bir parti olan CHP'nin iktidarda olduğu süreçte bile sermayenin egemen temsilcileri bize o yetkiyi vermediler. Burada da böyle bir şeyle karşılaşabiliriz. Onların çoğunluğu olmamasına rağmen çoğunluk talebinde bulunacaklar, bulundular. Çoğunluk bize çıksa bile itiraz edecekler, dolayısıyla burada uzun vadeli bir mücadele görünüyor.

“Hazırlıklı olmalıyız”

- İhanetçi Türk Metal çetesi, hem bir önceki TİS süreci hem de Bosch sürecinden kaynaklı daha da saldırganlaşacağına benziyor. Bu noktada sendikaya ve metal işçilerine ne gibi görevler düşüyor?

- İhanetçi sendikalar dün de vardı, bugün de var. Buna karşı sınıfın öncülüğünü, önderliğini yapan sendikalara ihtiyaç var. Birleşik Metal'in dünya siyasetine ilişkin perspektifi, ülkemizde yaşanan ulusal sorun ve halklar üzerindeki baskılar da hesaba katılmalıdır.

Yani biz “Sendikalar sadece toplu iş sözleşmesi yapar, iş kolundaki sorunlarla ilgilenir” mantığından bakarsak boğulur kalırız. Dolayısıyla ülkede ve dünyada yaşanan bütün olaylarla ilgilenmemiz gerekiyor. Örneğin komşularımızla yaşadığımız sorunlardan kendi ülkemizde yaşadığımız halkların kardeşliği meselesine bakış açımız bence en önemlilerindedir. Dolayısıyla Birleşik Metal işbirlikçi, sarı, gangster, faşist sendikanın tutumunun yanında faşizme karşı da aynı refleksi göstermek zorundadır. Bu mücadele sadece tabanla değil birlikte hareket edilebilecek tüm kurumlarla verilmelidir. 1 Mayıs'larda, 15-16 Haziran'larda başarı böyle elde edilmiştir. Aksi halde biz sadece kendi kadrolarımızla bu işi yapmaya kalktıgımızda

başaramayız. Örnek mi, Bosch işçilerinin örgütlenmesinde sendika sadece kendi kadrolarıyla bu işi yapmaya kalkışsaydı asla yapamazdı. Küçümsenmeyecek ölçüde devrimcilerin, yurtseverlerin katkısı alınmıştır. DİSK, sadece işçi sınıfı mücadelesi değil, ülkede hatta ülke ötesinde yaşanan tüm olumsuzluklara da muhalefet edecek bir örgüt olarak kurulmuştur. Dolayısıyla da bizim refleksimiz, bakış açımız böyle olmalıdır.

Biz kendi alanımızdaki sorunları halledememişken olayı dağıtmak anlamında değil ama tüm sorunlara karşı hazırlıklı hale gelebilirsek, sınıfın bütün katmanlarıyla, bütün bölükleriyle birlikte yürüyebildiğimiz ölçüde bunun karşısında durabiliriz. Aksi halde biz kendi alanımıza çekilirsek, örneğin hava işkolundaki grev yasağına, özelleştirmelere duyarız kalırsak Türkiye sendikal hareketi kan kaybetmeye devam eder.

“Yapabileceğimiz en somut şey greve gitmek”

- Hava işkolunda grev yasağı ve eylemli bir süreç var. Metal işkolundaki TİS sürecinde böylesi bir şeyin yaşanabilirliği hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu noktada şimdiden ne gibi hazırlıklarınız var?

Bu durumu çeşitli işkollarında yaşadık. Örneğin, Lastik-İş sendikamızın toplu iş sözleşmesinin grev aşamasına doğru geldiği bir noktada ülkenin ekonomik, mali sorunları bahane edilerek grevler de ertelendi.

Giyeceği elbiseler birbirine yakın sendikal anlayışın bence “o konfederasyon, bu konfederasyon” diye bir şeyi bırakarak Türkiye’de yeniden bir yapılanmayı, yeniden bir silkelenişi, ölü toprağını üzerinden atmayı, derlenip toparlanmayı önüne koyması gerekiyor. Bunun bir zorunluluk olduğunu, bir sorumluluk haline geldiğine işaret ediyorum. Artık yavaş yavaş işçi sınıfı bölükleri siyasal bakış açıları, siyasi öncüler, önderler ve bireyler bence bunu değerlendirmeliler, tartışmalılar. Aksi halde “ne yapıyoruz” diye baktığımızda ya da “nasıl bir hazırlık yapıyoruz” diye baktığımızda, özellikle bizim grevimizin ertelenmesi halinde yapabileceğimiz en somut şey greve gitmek. Yani genel grev yasal olarak da bu uygulanmayacaksa o zaman her şeye rağmen bunu yapmak. Ama biz böyle yapmak yerine, bu böyle yapılabilir mi yapılır, grup sözleşmesinde iki sendikanın dışında bunu denedik, biraz farklı bir sözleşme imzaladık. Fakat çok kalıcı olmuyor. Bence olaya çok daha geniş perspektifli bakarak bugünden başlayarak birlikte hareket edebilecek sendikal alandaki sınıf örgütlerinin bir araya gelmesini sağlamak lazım. Bence bu artık

kaçınılmaz hale geliyor. Herkes gücünü farklı farklı yerlerde harcayarak ses getiremez duruma geliyor. O halde aynı soruna aynı açıdan yaklaşan sınıf hareketlerinin bir araya gelmesini örgütlemek lazım. Onun dışında sendikaların kendi görevleri ve kendi süreçlerinde yaşadığı olumluluk ve olumsuzluk çok fazla bir katkıda bulunmuyor. Şunu söyleyebiliriz, Birleşik Metal İşçileri Sendikası grup sözleşmesinde 30 yıl aradan sonra hem sermayeyi hem de iki tane ihanetçi sendikaya rağmen yaptığı şey o anlaktı, ama sınıfta bir uyanım kazandırdı mı kazandırdı. Bunu olumlu hale getirebilmek için bence birlikte hiç değilse bir eylem ve etkinlik birliğini sağlamak lazım. Olabiliyorsa ileriye doğru gitmek, farklı bir yapının bir aşamasını, çalışmasını bir araya getirmek, birleşmeyi hedeflemek gibi bir şeyi var. Yani Birleşik Metal olarak şunu yapacağız demenin ötesinde bu çağrının çok daha doğru olduğunu düşünüyorum.

“Dik durmalıyız”

- Geçtiğimiz haftalarda Birleşik Metal fabrika önlerinde eylemler gerçekleştirdi. Bu eylemlerin devamına veya bundan sonraki hatta dair söylemek istedikleriniz nelerdir?

Geçtiğimiz hafta bütün işletmelerde sabah işe giriş çıkışları aksatmak yani üretimi aksatabildiğimiz oranda aksatmaya çalıştık. Onun dışında kokart takarak kıdem tazminatımıza sahip çıktık. Bizim açımızdan sıcak dönemler başlamıştır. Yoksa ülkemizde her zaman sıcak dönemler var. Ama TİS süreci ile ilgili de bu dönemin bence biraz daha hareketli, biraz daha sermayeyle boğuşur geçmesinin faydası var. Yani işyerlerindeki basın açıklamalarının ve öğle yemeklerinin her konunun tartışılabilirliği bir platforma dönüşmesi gerekiyor. Arkadaşların TİS sürecini değerlendirip tartışmasını sağlamalıyız. Biraz daha hareketli olmak lazım. Çünkü biz o insanları heyecanı yatışmış bir halde bırakırsak sermayenin ve hükümetin saldırısı karşısında o ihanetçi sendikanın yapabileceği her türlü oyuna karşı hazır hale gelemez. O halde biz dik durmalıyız. Yani hazır kıta olarak beklemeliyiz diye düşünüyorum.

- Ekleme istediğiniz bir şey var mı?

Ben de teşekkür ediyorum. Bu söyleyeceğim şey sadece sıradan bir protokol teşekkürü değil. Sınıfın içinde bulunduğu objektif durumun kamuoyuyla, emeğin kendisiyle buluşması noktasındaki çabanıza ben de teşekkür ediyorum. Sermayenin basını, sermayenin gazetesi bunları yazmıyor. Bu anlamıyla da bence siz bu teşekkürü hak ediyorsunuz.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yönetim

Değerler

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Temmuz ayı toplantısını gerçekleştirdi. Gündemdeki bir dizi konu üzerine değerlendirmelerde bulunarak politik ve pratik sonuçlar çıkardı. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları yer aldı:

- Siyasal gelişmeler üzerine değerlendirme
- MESS grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama
- Bülten

Bu başlıklara ilişkin varılan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

- Siyasal gelişmeler üzerine değerlendirme

İçeride ve dışarıda savaş ve saldırganlığın tırmandırıldığı bugünkü koşulların olağanüstü önemine vurgu yapan MYK'nın, bu kapsamda birbirleriyle sıkı sıkıya bağlı olan gelişmeler tablosuna ilişkin değerlendirmeleri şöyledir:

1. İçerisinden geçtiğimiz günlerde Suriye'de düşürülen savaş uçağı etrafında koparılan bir savaş çığırtkanlığına tanıklık ettik. Suriye'nin hava sahasında savaş uçağı uçuranlar, bu uçağın düşürülmesini de saldırganlık politikalarını meşrulaştırmak için kullanmaya kalktılar. Oysa Suriye üzerine savaş uçağı göndermenin hiçbir haklı yanı olmadığı gibi, bu uçağın düşürülmüş olması da Suriye'ye yönelik bir askeri saldırganlığı haklı çıkarmaz. Aksine AKP'nin dümeninde oturduğu gerici-faşist rejim tümüyle haksızdır. Gerici-faşist rejim Suriye halkının çektiği acıların değil, emperyalist efendilerinin ve kendi gerici çıkarlarının peşindedir. Kızışan emperyalist rekabetin mücadele sahası olan Suriye'de ABD emperyalizmine maşalık yapmaktadır. İşte bu temel gerçeklere dikkati çeken MYK, işçi sınıfı ve emekçileri Suriye'ye yönelik gerici savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleye çağırılmaktadır. Çünkü bu haksız savaşın ağır bir siyasal, ahlaki ve ekonomik bedeli vardır. Bu bedeli ödememek için "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" bayrağını yükseltmeliyiz.

MYK bu doğrultuda işçi sınıfını uyarmak ve

mücadeleye çekmek konusunda çalışmanın önemine ve gereğine dikkat çekmektedir.

2. Kürt sorunu ile ilgili son günlerde yaşanan gelişmeleri de ele alan MYK, sorun etrafında düzen cephesinden yapılan hamlelerin gerisinde gerici amaçlar olduğunu tespit etmektedir. Böyledir çünkü, ilk olarak gerici-faşist rejim sorunu halkların eşitliği ve özgürlüğü temelinde çözmekten kaçınmakta, çözüm adı altında Kürt hareketinin tasfiyesini hedeflemektedir. Bu ise sorunu süründürmekten, ayrıca başta Kürt halkı olmak üzere emekçi halklara acı çektirmekten başka bir sonuç vermeyecektir. İkincisi ise Kürt hareketinin ne pahasına olursa olsun tasfiyesi ile dışarıda maceralara giderken elini rahatlatmak istemektedir. İşte bu gerici amaçlarla Kürt sorununu çözeceklerini iddia edenler on yıllardır uygulanan baskı ve zorbalık politikasında en hoyrat biçimlerde ısrar etmek dışında başka bir şey yapmamaktadırlar.

Bu tespitlerden hareket eden MYK, Kürt sorununda çözüm adı altında pazarlanan gerici ve tasfiye amaçlı projelerin karşısında olduğunu bildirmektedir. Kürt sorunu ancak "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı doğrultusunda hareket edecek işçi sınıfı ve emekçilerin sermayeye ve devletine karşı mücadelesinin sonucu olarak çözülecektir. Böyle bir mücadele içerisinde eşitlik ve özgürlük kazanılarak Kürt sorunu çözülecek, halklar kardeşliğini, işçi sınıfı da birliğini sağlamlaştıracaktır.

MYK bu ilkesel bakışı işçi sınıfı içerisinde yaygınlaştırmayı temel bir görev saymakta, şovenizme ve faşist saldırganlığa karşı Kürt halkıyla dayanışmaya çağırılmaktadır.

3. Sermaye iktidarı genel saldırganlığının bir parçası olarak işçi sınıfına da yönelmektedir. THY'de uygulanan grev yasağı işin nereye vardığını göstermesi bakımından bir eşikti. Diğeri ise yüzbinlerce üyesi olan, mücadeciliğiyle bilinen KESK'e yönelik baskınlar, gözaltı ve tutuklama terörü olmuştur. Ezilen halklara yönelik savaş tırmandırıcılar işçi sınıfı ve emekçilere de kan kusmaktadır. Gelişmelerin bu içiçeliği bir raslantı değildir. Dışarıda gerici çıkarlar uğruna maceralara girişenler, kardeş bir halka karşı tasfiye operasyonunda ısrar edenler, bu çok yönlü savaş stratejisinin bedelini

Kurulu Temmuz ayı toplantısı sonuçları...

irime ve kararlar!

ödetmek için işçi sınıfının mücadele direncini ve örgütlülüklerini de yıkmaya çalışıyorlar. MYK bu bakışla işçi sınıfı ve emekçileri bu azgın saldırılara karşı koymaya, saldırıya uğrayanlarla aktif bir sınıf dayanışması içinde olmaya, örgütlenme ve grev hakkını savunmaya çağırılmaktadır. Birlik kendi payına bu doğrultuda aktif bir seferberlik içerisine girmek durumundadır.

4. Krizin ve gerici savaşların bedelini işçi sınıfına ödetmek amacıyla gündeme getirilen saldırıların en önemlilerinden biri de kıdem tazminatı başta olmak üzere sosyal ve ekonomik kazanımların gaspedilmesidir. Öyle ki saldırıların kapsamı, işçi sınıfına savaş açmaktan başka bir anlama gelmemektedir. Pek çok sendika ve konfederasyonun grev sebebi saydığı bu saldırılara karşı mücadele acil bir görevdir. MYK bu saldırı programına karşı mücadeleyi yükseltmeye, sendika ve konfederasyon yönetimlerinin esip gürlemelerine rağmen bu mücadeleden yan çizecekleri bilinciyle, ileri ve öncü sınıf güçlerini sorumluluk almaya çağırılmaktadır.

5. Sermaye ve hükümeti bu kapsamlı saldırılar için hazırlıklarını sürdürürken işçi sınıfının da elini kolunu bağlamaya çalışmaktadır. THY'deki grev yasağı bu kapsamdadır. Diğer taraftan ise grev ve TİS yasasındaki değişikliklerin süruncemeye bırakılmasıyla işçi sınıfının TİS hakkı fiilen gasbedilmiştir. Bu iki saldırı karşısında başta Türk-İş yönetimi olmak üzere sendika yönetimlerinin tutumları, DİSK ve bazı sendikaların sınırlı çabaları bir yana bırakılırsa, yüzkarasıdır. Onların grev tehditlerinin de palavradan öte bir değer taşımadığını göstermektedir. İşçi sınıfı ve öncüleri bu bilinçle temel haklarına sahip çıkma mücadelesini sendikal koruculardan hesap sorma göreviyle birleştirmelidirler.

- MESS grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama

1. MYK bu kapsamda ilk olarak, grev ve toplu sözleşme hakkına yönelik saldırılara karşı mücadelenin grup TİS sürecinin en önemli ayaklarından biri olduğu tespitini yapmaktadır. Çünkü bugün THY işçilerinin grev hakkını gaspedenler yarın da metal işçileri greve çıktığında aynısını yapabileceklerdir. Diğer taraftan ise grev ve TİS yasasında barajlar kaldırılmayarak, buna bağlı olarak ise yetkilerin açıklanması dondurularak toplu sözleşme yetkisi fiilen gaspedilmiştir. Kuşkusuz ki bu durumdan en çok MESS hoşnuttur. AKP'nin kendilerine yaptığı bu büyük hizmetten dolayı ona ne kadar dua etseler azdır. Fakat genel olarak işçi sınıfı ve özelden ise metal işçileri bu haklarını sonuna kadar savunmalıdırlar. Eşine ancak darbe dönemlerinde rastlanabilecek bu türden bir saldırıya en sert biçimde yanıt verilmelidir. Bu, TİS sürecinin mevcut aşamasında en önemli görevlerden birisi, belki de başta gelenidir. Çünkü bu yolda mesafe almadan TİS sürecinde de adım atmak mümkün olmayacaktır. Bu çerçevede en kısa sürede somut bir çalışma ve mücadele planı oluşturmak gerekmektedir.

2. TİS sürecinin tüm bir seyri üzerinde etki edecek mevzi mücadelelerden biri de Bosch'ta yaşanmaktadır.

Krizin ve gerici savaşların bedelini işçi sınıfına ödetmek amacıyla gündeme getirilen saldırıların en önemlilerinden biri de kıdem tazminatı başta olmak üzere sosyal ve ekonomik kazanımların gaspedilmesidir. Öyle ki saldırıların kapsamı, işçi sınıfına savaş açmaktan başka bir anlama gelmemektedir. Pek çok sendika ve konfederasyonun grev sebebi saydığı bu saldırılara karşı mücadele acil bir görevdir.

Bosch'ta MESS-Türk Metal ittifakı, esaret duvarlarını yıkarak Birleşik Metal'e geçen işçiler baskı, şantaj ve oyunlarla yıldırılmaya çalışılıyor. Böylelikle Bosch çıkışıyla elde edilen maddi ve moral kazanımlar ortadan kaldırılmak isteniyor. Eğer sermaye ve hükümetinin TİS hakkına yönelik gasp saldırısı aşılabilsen, bu durumda metal işçileri bu kez Bosch'ta bir yetki gaspıyla yüzyüze bırakılabilirler. Bunun için metal işçileri bugün bu gasp çabasını boşa çıkarabilmek için kararlı ve yoğun bir çaba gösterirken, diğer taraftan da olası bu gasp karşısında gerekli tepkiyi göstermek, saflarda bir bozgun havasına yol açmaması için gerekli önlemleri almak durumundadırlar. Bu mücadele genel olarak grev ve sendikal hakları savunma mücadelesinin bir parçası olarak değerlendirilmelidir. Başarıya ulaştığı koşullarda TİS sürecini kazanma yolunda önemli bir eşik de aşılabilecektir.

3. Sözleşme süreciyle ilgili taslak oluşturma başta olmak üzere hazırlıklar da başlamıştır. Fakat bu hazırlıklar TİS ve grev haklarına yönelik bu gasp çabasının gölgesinde kalmaktadır.

Türk Metal cephesinden hesaplar zaten hükümetin bu gaspına göre yapılmıştır. Bundan başka da somut, elle tutulur, dahası göstermelik de olsa bir hazırlık söz konusu değildir. Beraberinde ise TİS sürecinden iyi bir sonuç beklenmemesi, memurlara verilen ücret artışının üzerinde bir zammın hayal olduğu vb. düşünceler de yayılmaya çalışılarak metal işçileri olası bir satışa hazırlanmaktadır. Bu hesaplar ve Türk Metal'in şimdiden icra ettiği kirli işbirliğini teşhir etmek büyük önem kazanmaktadır. Bu nedenle metal işçilerini,

yüzyüze kalınan bu kirli planlar ve zorluklar konusunda bilinçlendirmeli, mücadele ederek kazanılabileceği düşüncesine kazanmalıyız.

Birleşik Metal cephesinden ise TİS hazırlıkları bölge toplantıları, TİS kurullarının oluşturulması ve taslakların oluşturulması biçiminde sürmektedir. Kuşkusuz ki tüm yöntem ve zeminler olumludur, ancak tüm bunlar zaten doğal ve olması gerekenlerdir. Fakat bununla birlikte, bu yöntem ve zeminlerin tabanın söz ve karar hakkını kullanabilmesi bakımından sonuna kadar açık biçimde işletilmesi de gerekmektedir. Bu bakımdan yönetici kademelere büyük sorumluluk düşerken, mücadelenin geleceği ve işçi sınıfının sürece etkin bir biçimde katılımı bakımından ileri ve öncü metal işçilerinin inisiyatifini belirleyicidir. O nedenle metal işçilerini hazırlık sürecinde aktif bir biçimde yer almaya, inisiyatif kullanmaya çağırıyoruz.

4. TİS sürecine yönelik hazırlıklar kapsamında Birlik çalışmalarını da masaya yatırılmıştır. Sendikal zeminlerde süreçlere müdahale, bu süreçlerden bağımsız olarak Birlik'in yapacağı çalışmalarla ilgili olarak önüne koyduğu işler ile broşür, site, stiker gibi araçların hazırlığı ve kullanımı gözden geçirilmiştir.

- Bülten

Bültenin bu ay çıkarılacak sayısı için yapılan planlamaya göre her türlü katkının 15 Temmuz tarihine kadar gönderilmesi gerekmektedir. (...)

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu
11 Temmuz 2012

Siyonizmin yeni işgal planları ve Ortadoğu'nun geleceği

Siyonist İsrail, Suriye Devlet Başkanı Esad'ın er ya da geç düşeceğini farzederek Lübnan'a, daha doğrusu Hizbullah'a karşı yeni bir saldırıya hazırlandıklarını söyledi. Lübnan sınırında bulunan tugay komutanının yaptığı açıklamaya göre, İsrail'in katliam makinesi "ciddi ve profesyonel bir başka Lübnan Savaşı'na" hazırlanıyor. Bu sözler ile siyonist rejim Ortadoğu halklarını yeni ve daha büyük katliamlarla tehdit ediyor, onlara gözdağı vermeye çalışıyor.

Suriye'de Baas rejiminin çökmesinden en büyük yara alacak taraflardan biri de Hizbullah. Hizbullah'ın Ortadoğu'da önemli bir faktör olmasının arkasındaki nedenlerden biri de Suriye ve İran'dan aldığı mali, askeri vb. destekler. Yanıbaşındaki müttefiki Esad'ın iktidarının sallantıda olması Lübnan'daki güç dengelerini de sarsıyor. Bu dengelerin oynamaya başlaması da bölgedeki gerici güç odaklarının dikkatlerini Lübnan'ın üzerine çekiyor. Lübnan'da iç savaşın üzerinden seneler geçmesine rağmen herkesin eli tetikte ve tüm taraflar "düşmanın" konumunu izliyor. Bu durum Ortadoğu'daki tüm kampaşma için geçerlidir. Ancak bu gerici kampaşma içerisinde en güçlü ve en pervasız taraf İsrail devletidir ve siyonist rejimin gündeminde üçüncü bir Lübnan işgal planı bulunmaktadır.

Üst düzey İsrail Ordu yetkilisinin yaptığı açıklama saldırının çok yıkıcı olacağına, Gazze'deki "Dökme Kurşun"u aşacağına işaret ediyor. 2006 yılında yaşadığı hezimetten sonra siyonist rejim tekrar "itibar" elde etmek istiyor, bölgede asıl gücün kendisinde olduğunun ve hiçbir direnişin kendisini dize getiremeyeceğinin mesajını vermeye çalışıyor. İşte bu yüzden açıkça "imha edeceğiz" açıklamaları yapıyorlar. Lübnan'ın son işgalinde İsrail ordusuna karşı sergilenen direniş halklara umut ve özgüven kazandırmış, işlerin her zaman emperyalizmin istediği biçimde gitmeyeceğini göstermişti. Emperyalizm ve siyonizm Ortadoğu'da, özellikle de Suriye'de konjonktürün değişmesiyle birlikte zayıflayacak olan Hizbullah'ı imha ederek bu cephede zafer ilan edebilmek istiyor. Birçok gerici Arap devleti ve Lübnan'daki karşıt mezhepler de onbinleri bulabilecek ölümlere rağmen bu imha savaşını diliyorlar ve istiyorlar.

Siyonist rejimin ve batılı emperyalistlerin bir diğer tehdidi de İran'a yönelik. İsrail periyodik bir biçimde İran'ı vuracağını açıklıyor. ABD ise şimdilik İsrail'i durdurmaya çalışıyor, "diplomatik ve ekonomik bir abluka" ile yetinilmesi gerektiğini söylüyor. Halihazırda önümüzdeki aylarda ABD'de seçimler var ve ABD'nin başındaki yönetim elini taşın altına koymak istemiyor. Bu yüzden Suriye'ye karşı salyalarını akıtarak saldırmak isteyen Türk sermaye devletinin de şimdilik tasmağını bırakmıyor. İran'a olası bir saldırı durumunda tüm Ortadoğu'nun ateştopuna dönmesi büyük bir olasılık, üstelik operasyonların başarı ile sonuçlanamaması ihtimali de bulunuyor. Batılı emperyalistleri korkutan etkenlerden biri de petrol sevkiyatının darbe yemesi.

Bir başka etken ise Rusya ve Çin'in "diplomatik ve pasif direnişi". Ortadoğu'da batı nüfuzu dışındaki ülkelerin hamiliğini yapan bu iki devlet gelişmeleri

kendi çıkarlarına göre dengelemeye çalışıyor. Özellikle Rusya Ortadoğu'daki önemli müttefiki Suriye'yi olabildiğince korumaya özen gösteriyor. Ancak Rusya bu hamiliğini batının kararlılığı karşısında ne kadar sürdürebilir ya da kapalı kapılar ardında ne gibi pazarlıklar döner bilinmez. Esad'ın artık iktidarda çok daha fazla kalamayacağını bilincinde olan Rusya da buna göre hareket edecektir. Keza Rusya'nın Suriye'ye silah satışları askıya alınmış bulunuyor.

Arap saçına dönen "bahar"

Devrimci önderlikler olmadığı sürece Ortadoğu'da "Arap baharı" denilen sürecin kışa döneceği en başından belliydi. Sistem kendini var ettiği sürece hakim güçler çıkarlarına göre müdahalelerde bulunacaklardı, bulundular da. Ayaklanmalar ilk anlarda sadece emperyalistlerde değil Ortadoğu'nun birbirine düşman kampları içerisinde de endişe yarattı. Körfez ülkelerinde özgürlük isteyen Şii İslamcıların savunurken, demokrasi havarisi Türk devleti Suudi Arabistan'ın Bahreyn'i işgaline hiçbir şey demedi. Aynı İran, Suriye'de ayaklanmalar başladığında sessizdi. Bu örnekler tüm taraflar için geçerlidir. Halihazırda süregelen bir nüfuz mücadelesiyle halkların ekmek ve özgürlük mücadelesi kirlenmiştir. Ve tüm taraflar ikiyüzlülükle şu sözü söylemektedirler: Ülkelerin kaderini halklar tayin etsin!

Emperyalizmin ve siyonizmin tüm çabaları Ortadoğu'nun onlar için gülbahçesine dönüşmesine yetmedi. Lübnan'a yönelik saldırgan açıklamalar ya da imhanın fiilen hayata geçmesi işgalcilere sadece zaman ve düşman kazandırabilir. Çünkü kökleşmiş ve arkasında yüzbinleri toplayan hareketleri yok etseler bile ardından yine direniş odakları doğacak ve direniş devam edecektir. Baskı ve zulmün olduğu her yerde

direniş vardır.

Ortadoğu halkları yüzyıllardır işgaller, sultanlar, diktatörler altında yaşadı. Birçok katliam, iç savaş ve emperyalist saldırı yaşadı. Peki bundan sonra bölge halklarını neler beklemektedir? Halklar bazı ülkelerde kendi dinamikleriyle diktatörleri alaşağı ettiler. Bazı ülkeler siyonizmin ve emperyalizmin tehdidi altında, aynı zamanda -Suriye örneğinde olduğu gibi- gerici odakların çatışması arasında kalmış durumda. Siyonist rejim nedeniyle bölgede koskoca bir "Arap-Yahudi" gerilimi var. Bütün bu karışıklıklar yeri geldiğinde emperyalizme ve siyonizme de sorun çıkartabiliyor.

Onlarca sorunun içiçe geçtiği ve tüm tarafların eninde sonunda çözümsüzlükle karşılaştığı bu kanlı coğrafyayı daha da büyük sorunlar beklemektedir. "Arap baharı" adeta arap saçına dönmüş, birçok ülkede amacından saptırılarak sokağın kazanımları kuklalar tarafından ele geçirilmiş ya da sinsi planların konusu haline gelmiştir. Ne kadar kirlenmiş olursa olsun "Arap baharı"nın kitlelere verdiği ve bundan sonraki süreçte de vereceği dersler bulunmaktadır. Tunus'ta başlayan gösteriler, on yıllardır suskunluk içerisinde bulunan kitlelere sokağın gücünü göstermiştir. Yüzbinlerce insan üzerlerine yağın kurşun ve bombalara rağmen alanları zaptetmiş, büyük bedeller karşılığında kazanımlar elde edebilmiştir. Bu süreç emekçi halkların mücadele tarihi için oldukça önemli dersler barındırmaktadır. Çünkü diktatörlükler sadece biçim değiştirmiştir, zaman emekçilere gerçek iktidarın kim olduğunu gösterecektir.

Ortadoğu'da içiçe geçmiş sorunlar yumağını çözecek tek bir güç vardır: Arap, Yahudi, Şii, Sünni, her ulustan ve her mezhepten emekçilerin enternasyonal kızıl bayrağı tüm gerici kampaşmaların, siyonist ve emperyalist işgallerin tek gerçek panzehiridir. Bu yegane alternatif dışında Ortadoğu halklarının hiçbir kurtuluş yolu yoktur.

Özelleştirmelere karşı sınıfsal birliktelik çağrısı

Türkiye’de düzen medyasında yer alan haberler, Kıbrıs’ın sermaye için rant ve sömürü alanı olan bir arka bahçe olarak görüldüğünü bir kez daha işaret etti. Türkiye’deki şirketlerin, Kıbrıs’ta özelleştirilecek kurumlara yönelik taleplerinin fazla olmasına ilişkin haberlere Kıbrıs’taki ilerici, devrimci güçlerin ve sendikaların tepkisi sert oldu. Kızıl Bayrak’ın sorularını yanıtlayan Kuzey Kıbrıs Türk-Sen Genel Başkanı Arslan Bıçaklı ve Basın-Sen Genel Sekreteri Canan Onurer, Kıbrıs’ta yapılan özelleştirme saldırısına karşı sınıfsal birlikteliğin önemine dikkat çekti.

“Halkın yüzde 68’i özelleştirmeleri istemiyor”

Türk-Sen Genel Başkanı Arslan Bıçaklı, özelleştirmeler bu noktaya gelmeden önce hükümetin tek başına böyle bir yetkiye sahip olmadığını söylediğini ifade etti.

Bıçaklı, “Halkın yüzde 68’i özelleştirmeleri istemiyor. Hükümet, karşı olunmasına rağmen, özelleştirmeleri gerçekleştirmek istiyor. Öncelikle özelleştirmek istedikleri kurum, kuruluş veya daireyi ekonomik sıkıntıya sokuyorlar. Sonra da halkın malını halka sormadan ona buna peşkeş çekiyorlar. Elbette peşkeşe talep çok olur” diye konuştu.

“Sadece çalışanlar değil herkes karşı çıkmalıdır”

Konuşmasının devamında Bıçaklı, sadece özelleştirilen işyerlerindeki çalışanların buna karşı çıkmasının yeterli olmadığını, halkın tümünün görevi olduğunu söyledi.

Bıçaklı, “Özelleştirme Yasası ile bu ülkenin her kurumunun satışı Bakanlar Kurulu’na verilmiştir. Bakanlar Kurulu istediğinde, istediği yeri özelleştirebilecek. Yalnızca sendikalar yetmiyor. Halkın tümü karşı çıkmalıdır. Aksi takdirde KTHY’deki gibi ağlanacak.”

“Türkiye’deki emek sınıfıyla daha sıkı birlik”

Türkiye’deki bazı sendikalarla istişare halinde olduklarını ve kimi zaman onlardan yazılı destek içeren bildiri aldıklarını belirten Bıçaklı, emek sınıfının birbirine sahip çıkması gerektiğini kaydetti.

Bıçaklı, “Gerek ülke gerekse ülke dışındaki emek sınıfı hassasiyet göstermeli ve destek verilmelidir. Türkiye emek sınıfından böyle bir beklentimiz vardır. Daha sıkı işbirliği halinde olunmalıdır.”

“Sermayenin kimliği yoktur”

Basın-Sen Genel Sekreteri Canan Onurer, yapılan özelleştirmelerde Türkiye’den veya başka bir yerdeki sermayedara peşkeş çekilmesinin önemli olmadığını, önemli olanın özelleştirilen kurumlardaki çalışanların durumu olduğunu kaydetti.

“Basın-Sen başından beri özelleştirmelere karşıdır. Türkiye veya başka bir ülkenin firmaları tarafından özelleştirmelere talep olması, özelleştirilecek kurumlardaki çalışanlar ve ülkedeki işçiler emekçiler için bir şey değiştirmez. Sermayenin kimliği yoktur. Özelleştirmelerin her türlü işçiler ve emekçilerin hak ve çıkarlarını geriletir.”

“Uluslararası sınıfsal dayanışma artırılmalıdır”

Konuşmasının devamında Onurer, Türkiye’deki ilerici, devrimci kurumlar, sendikalar, işçiler, emekçilerin fiili desteğinin önemine dikkat çekti.

Onurer, “Uluslararası sınıfsal dayanışma artırılmalı ve genişletilmelidir. Sendikamız Türkiye’deki emek sınıfıyla birlikteliğin güçlenmesi taraftarıdır. Özelleştirme saldırısının püskürtülebilmesi için Türkiye işçi sınıfı ve ilerici, devrimci kurumlar ile sendikaların fiili desteği gerekmektedir.”

Avukatlar polisle çatıştı

Mısır’da, meslektaşları polis terörüne maruz kalan avukatlar 7 Temmuz’da polis merkezini bastı.

Kahire’nin doğusunda bulunan bir polis merkezinde yaşanan polis işkencesine tepki gösteren avukatlarla polis arasında çatışma yaşandı.

Polis merkezini kuşatan göstericilerle polis arasında yaklaşık 6 saat süren çatışmada, ateşli silahlar ve taşlar da kullanıldı. Avukatların eylemine bazı tutuklu yakınları da destek verdi. Eylemciler polis merkezine yakın ana yolları barikatlarla kapattı.

Çatışmada, 7 polis ve 7 avukat yaralandı. Eylemci avukatlardan Mustafa Kat, olayın, 6 Temmuz sabahı bir meslektaşının hapis hanedeki müvekkiline ait bazı özel evrakı istemesinin ardından polislerin hakaretlerde bulunması üzerine başladığını bildirdi.

Sarsak serbest bırakıldı

3 yıldır İsrail zindanlarında keyfi biçimde tutulan Filistinli milli futbolcu Mahmud Sarsak serbest bırakıldı. 2009 yılında Gazze’den Batı Şeria’daki takımına dönerken İsrail işgal makamları tarafından tutuklanan Sarsak, İsrail’in Gazzeliler’i yargılamaksızın süresiz esir tutmasına olanak veren Yasadışı Savaşçılar Yasası uyarınca tutuklu tek Filistinli tutsaktı.

Tutulduğu cezaevinde açlık grevine başlayan Sarsak, açlık grevinin 92. gününde, İsrail’in kendisini 10 Temmuz’da serbest bırakmayı kabul etmesi üzerine varılan anlaşma neticesinde açlık grevini sonlandırmıştı.

Annan’dan Suriye itirafları

Birleşmiş Milletler ve Arap Birliği ortak temsilcisi Kofi Annan, 9 Temmuz’da Şam’da Suriyeli yetkililerle görüştü. Annan, Cumartesi günü yaptığı açıklamada uluslararası toplumun “tırmanan şiddete siyasi çözüm bulma” maskesiyle yürüttükleri saldırganlığın başarılı olmadığını itiraf etti.

Suriye yönetiminin de “dengeli” politik açıklamaları ile Rusya ve Çin’in hamiliği, emperyalistlerin planlarının sorunsuz olarak işleminin önünde engele dönüşüyor. Son “Suriye Dostları” toplantısında da açıkça ifade edilen “Rusya ve Çin de hesap vermeli” açıklamaları bu durumun bir yansımasıdır.

Suudi Arabistan’dan AB ülkelerine, Türkiye’den ABD’ye işbirlikçi ‘muhaliflere’ farklı düzeylerde verilen desteğin öne çıktığı görüşmede Annan “Tüm bu ülkeler barışçıl bir çözüm istediklerini söylüyorlar ama BM Güvenlik Konseyi’ne ters düşen bireysel ve toplu eylemlerde bulunuyorlar” itirafında bulunmak zorunda kaldı.

Dünyadan grev ve eylemler

Dünyanın tüm kıtalarında işçiler grevli, protestolu eylemlerini sürdürdüler. General Motor ve PSA işletmelerinde grev ve protestoların ardı arkası gelmiyor.

Güney Kore'de GM işçileri iş bırakıyor

12 bin işçinin örgütlü olduğu sendikada yapılan grev oylamasında işçilerin yüzde 96'sının işçinin greve onay vermesi üzerine Güney Kore'de General Motors işçileri üç günlüğüne greve gidecek. Grev 13 Temmuz'da başlayacak. GM işçileri daha fazla ücret, iki vardiya sistemi ve 5 aylık ücret karşılığı ikramiye talep ediyorlar. Hyundai Motors ve Kia Motors'da örgütlü sendikalar da 13 Temmuz'daki greve katılmak için oylamaya gitme kararı aldılar.

Fransa'da GM protesto gösterisi

GM'un Strasbourg'daki fabrikasında işçiler 10 Temmuz'da saat 13.00-15.00 arası yeniden protesto gösterisi yaptılar. İşçiler ilk protestoyu 5 Temmuz'da da işyerlerinin GM/Opel şeflerinin satma planlarına karşı düzenlemişlerdi. CGT sendikasında örgütlü işçiler mücadeleyi sonuna kadar sürdürmekte kararlı olduklarını duyurmuşlardı.

Fransa'da PSA grevi sürüyor

Paris'te Aulnay'deki PSA boya bölümünde çalışan 11 'i taşeron 15 işçinin 7 Temmuz Cumartesi günü süresiz iş anlaşması talep ederek başlattıkları grev sürerken, üretim neredeyse durdu. İşçilerin örgütlü olduğu SUD sendikası işyeri kapısında grevdeki işçiler için başarılı bir bağış kampanyası yürüttü. Patron önce grev kırıcıları ile işin devam etmesini sağlamaya çalıştı. Bu mümkün olmayınca, şefler grev kırıcılarının işini üstlenerek bantların başına geçtiler, günlük üretimin sadece yüzde 30-40'ını çıkarabildiler. Sonunda PSA yöneticileri grevdeki işçilerin direnişi karşısında diz çökmek zorunda kaldı ve grevdeki işçilere süreli işçilerin anlaşmalarını 6 ay uzatma ve grev süresinde ücretlerinin ödenmesi önerisini yaptı. İşçiler işverenin taleplerini kabul etmediler ve bu hafta da grevlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Kamboçya'da tekstil işçilerinden yol işgali

Kamboçya'da 25 Haziran'dan bu yana Tai Yang Enterprises'e ait birçok tekstil işletmesinde 4 bin işçi grevde. Tekstil işçileri daha yüksek ücret, daha iyi çalışma koşulları ve sosyal ödenek talepleri için iş bıraktı. İşçiler ücretlerinden kesinti yapılmamasını ve işçilerin üç günün üzerinde raporlu olmasından sonra uygulanan zorunlu tayinin kaldırılmasını istiyorlar. Mahkemenin grev için illegal kararı almasından sonra işçiler 4 numaralı ulusal caddeyi 7 saat işgal ettiler. Tekstil işletmesi Gap ve Levi's için üretim yapıyor.

Kenya'da çiçek tarlalarında grev

Kenya'da çiçek seralarında çalışan 800 kadın işçi greve gitti. İşçiler cinsel tacizi, düşük ücreti ve kendilerine iş kıyafetlerinin eksik verilmesini protesto ederek, daha iyi çalışma koşulları talep ettiler. İşverenin lokavt ilan etmesi üzerine kadın işçiler kapının önünde toplanarak protesto gösterisine devam ettiler. Bu arada bir ağır vasıtanın teknik bir arıza nedeniyle toplanan işçi kadınların üzerine sürülmesi sonucu iki kadın can verirken çok sayıda kadın işçi yaralandı.

Mısır'da Pirelli işçilerinin gösterisi

Mısır'ın başkenti Kaire'de Pirelli'ye ait işyerinde çalışan yüzlerce işçi 10 Temmuz günü parlamento binasının önünde protesto gösterisi düzenlediler. İşçilerin sözcüsü "Ne İtalyan tekeli Pirelli ne de Mısır Çalışma bakanı aylardır ödenmeyen ücretlerimizin ödenmesi ile ilgili taleplerimizi" duyuyorlar diyerek başbakan Mursi'yi işçilerin çıkarları ile ilgili verdiği sözleri tutmaya çağırdı. Pirelli, işçileri fabrikayı kapatmakla tehdit ediyor.

İtalya'da ulaşım sektöründe grev

İtalya'nın büyük kentlerinde 6 Temmuz günü kamu ulaşımı grev nedeniyle durdu. Grevden etkilenen metrolar, tramvay ve otobüsler oldu.

Grev İtalyan hükümetinin kamu ulaşımına ayrılan bütçeyi düşürme planlarına karşı gerçekleşti. Roma'da greve katılım yüzde 50'nin üzerinde oldu. Çok sayıda araç garajlarda kaldı.

Grevden bir gün önce Monti yeni bir kriz programı kararlaştırdı. Monti'nin daha fazla tepki çekmemek için katma değer vergisinin yükseltilmesinden uzak kaldığı anlaşılıyor.

Pakistan'da NATO protestosu

8 Temmuz günü Pakistan'da Lahore kentinde binlerce kişi hükümetinin ISAF işgalci güçlerini Afganistan'a götüren NATO'ya ait hattın açılmasına izin vermesinin ardından NATO, ABD ve işbirlikçileri protesto etti. Gösteriye katılanlar, "NATO'ya ve ABD'ye hayır!", "ABD'nin dostları Pakistan'ın hainleridir!" pankartları taşıdılar.

Madenciler Madrid'e ulaştı

İspanya'da, 200 madenci 500 kilometrelik yürüyüşün sonuna geldi ve 17 gündür yürüyen madenciler başkent Madrid'e ulaştılar. İspanya hükümetinin maden sektörüne yapılan sübvansiyonda yüzde 63 kesinti kararı almasını protesto eden madencileri 15 Mayıs Hareketi taraftarları karşıladı ve madencilerin soluklanması için çadırlarını verdiler. Burada bakan ile yüzde 63 kesinti kararının geri alması için görüşme yapılacak. Sendikalar bu kesintilerle Asturien, Kastilien ve León'da birçok maden ocağının kapanmayla yüzyüze kalacağından endişe duyuyorlar.

8 bin işçinin çalıştığı madenlerde Mayıs ayında hükümetin kesintiye gideceğini açıklaması üzerine tüm maden işçileri süresiz greve gitmişti. Caddeleri işgal eden, barikatlar kuran, demiryollarını işgal eden madencilere azgınca saldıran polis madencilere karşı gözyaşırtıcı gaz ve plastik mermi kullanmıştı.

Peru'da doğa talanına karşı direniş!

Peru'nun Celendin kentinde ABD'li maden tekeli Newmont Mining Gold şirketinin doğayı talan etme projesine karşı başlatılan eylemler azgın devlet terörüne rağmen sürdü.

Kentteki protestolarda 3 Temmuz Salı gününden bu yana 5 gösterici hayatını kaybetti. Newmont Mining Gold şirketi başkent Lima'nın 400 km. uzağında bulunan ve Conga adını verdiği projesi ile tüm zamanların en büyük altın maden işletmesini faaliyete geçirmeyi planlıyor. Tekellerin kar hırsı için bölgenin içme suyuna karışacak olan siyanür ise insan sağlığını ve doğayı tahrip edecek. Bölgenin emekçi halkı ise bu saldırıya karşı yerel grevlerle ve sokak işgalleriyle aylarca direndi.

ABD'nin Newmont Mining şirketinin büyük hissedarı olduğu 4,8 milyar dolar değerindeki Conga altın madeninin açılması projesi için Peru hükümeti de sermayeye hizmete sınırlanmış. Lima ve Cajamarca kentlerinde de emekçi halk sokak gösterileri yaptı.

Kadınların özgürleşmesinin tek yolu mücadeledir!

Dinci-gerici AKP hükümetinin faşizan ve saldırgan uygulamalarından biri de kürtaşı yasaklama girişimidir. Her fırsatta kadınlara saldırmayı amaç edinmiş olan AKP şefi Erdoğan, gerici ve baskıcı fikirlerini kadınlar üzerinde uygulamak istiyor. Son yaşanan gelişmeler eşliğinde kürtaşı konusu Erdoğan'ın şu sözleriyle netleşmeye başlıyor:

"Bakanıma söyledim. Kürtaşıla ilgili yasayı hazırlıyoruz ve bu yasayı çıkartacağız. Bunun bizim değerlerimizde bir yeri var. Buna müsaade edilmez. Benden çok Sağlık Bakanımın, doktorlarınızın bahsetmesi lazım. Çünkü karşı çıkanların neden karşı çıktığını doktor arkadaşlarımızın da çok iyi bilmesi lazım. İki konu var. Zaten bakanıma söyledim. Kürtaşıla ilgili yasayı hazırlıyoruz ve bu yasayı çıkartacağız. Şimdi bazıları çıkıyor, 'Kürtaşı yaptırım bir haktır' diyor. Kadın diyor, 'İsterse kürtaşı yaptırım. O onun kendi hakkıdır. Siz onun vücudunda müdahalede bulunamazsınız.' İntihar edene de müsaade et. Niye köprüden atlayana müdahale ediyorsun, atlasın aşığı. Böyle saçmalık olur mu? Burada iki ceza var. Bir ana karnındaki ceninin öldürülmesi olayı var. İki kendine zarar var. Biz bunları konuşurken bilimsel konuşuyoruz. Ve ana karnındaki ceninin öldürülmesi ile doğumdan sonra öldürülmüş insanın arasında hiçbir fark yok. Ve bu konuda ben hanım kardeşlerimizin çok hassas olmasını, başbakanları olarak kendilerinden rica ediyorum. Bu bir cinayettir."

Kürtaşıya ilişkin gerici görüşlerinin ardından Erdoğan sözü sezaryene getiriyor. İşçi ve emekçilerin bütçesini çok önemsiyormuş gibi demagoji yapan Erdoğan şunları söylüyor:

"Son dönemlerde ne yazık ki özel hastaneler sezaryende doğumda maşallah bayağı ileri gittiler. Yüzde 60-70 Yüzde 90 olan var, niye? Sezaryenle doğumdan iyi para kazanılıyor. Ve bunu hangi anda yapıyor. Artık doğumun en kritik anında. Ya şöyle ya böyle orada kadıncağız ne yapsın. Yanındaki ailesi ne yapsın. Teslim oluyor. Ve ben buna da karşıyım"

Erdoğan duygu sömürsünde sınır tanımıyor ve kadına yönelik saldırılarını sanki kadını koruyormuş gibi göstererek işçi ve emekçileri aldatıyor.

İşçi ve emekçilerin bu oyuna gelmemeleri gerek. Çünkü dinci-gerici AKP hükümeti tüm diğer sermaye hükümetleri gibi iktidar olduğu sürede işçi ve emekçiler için hiçbir iyi düzenleme yapmamıştır. Bunu aldığımız asgari ücretin düşüklüğünden, otomatige bağlanan zamlardan, eğitim ve sağlığın daha fazla paralılaştırılmasından, sayısız insan hakkı ihlalden, yargılı-yargısız infazlardan, hapishanelerin durumundan ve öteki birçok şeyden gördük. Onun için hükümetin kadını koruduğu koca bir yalandır.

AKP hükümeti, mevcut yasada 10 haftaya kadar kürtaşı kabul eden düzenlemeyi kaldırmayı düşünüyor ve bunu 4 haftaya indireceğini belirtiyor. Bunu da şöyle formüle ediyor: "4 haftadan itibaren anne karnındaki cenin insan hüviyetini kazanıyor; bu andan itibaren yapılacak her kürtaşı cinayettir"

Ülkenin Sağlık Bakanı da nasıl bir hekim

olduğunu şu sözlerle gösteriyor:

"Bir rapor hazırlıyoruz, Bakanlar Kurulu'na götüreceğiz. Sezaryen de, kürtaşı da tıbbi gereklilik olmadıkça asla başvurulması gereken bir yöntem. Ortada bir canlıdan bahsediyoruz. 'Kadının hakkıdır' diyerek tartışmaya girmek çok yanlış. Tabii ki tıbbi gereklilikleri dışında tutuyoruz. Down sendromlu olsa da o bebek sonuçta bir canlıdır. Sezaryen nasıl bir iş? Kadının karnını yarıyor, rahmini kesiyor, bebeği çıkarıyorsunuz, sonra tekrar dikeyorsunuz. Normal doğum yapabilecek kadına bunu yapmak zulüm değil midir?"

Kendi düşünceleri dışında başka düşüncelere kapalı olan hükümet, Türk Tabipler Birliği'nin (TTB) görüşlerini de dinlemiyor. TTB Başkanı gelişmelere ilişkin şunları söylüyor:

"Bu noktaya hazmederek gelinmiştir. 10 haftalık süre çok makûldür. Kadını bir birey olarak görüyorsak, hamile kaldığında, eşiyle birlikte o çocuğun yaşamından yana bir irade kullanmaları

arzu edilir. Bu hekimin de hamile kalan kadına kuvvetle telkin etmesi gereken bir sorumluluktur. Ancak kadın bebeğin alınması talebinde bulunuyorsa hekim zamanı da gözeterek bebeği alır. Bu etik açıdan da uygundur. Bunu kadının kendi bedenine ilişkin bir karar olarak da değerlendirmek lazım"

Erdoğan dünyanın neresinde kürtaşı yasağı varsa oralarından örnek veriyor ve "dünyada böyle, bizde de olur" mantığıyla hareket ediyor. 73 ülkede serbest olan kürtaşı, Brezilya, İrlanda, Malta ve İran'ın da aralarında bulunduğu 68 ülkede yasak.

Biz kadınlar, mevcut durumu kabullenip sineye çekecek değiliz. Ya ne yapacağız? Bu soruya yanıt şu: Mücadele edeceğiz! Kadın bedeni üzerinde kadından başkasının söz hakkı olmaz. Onun için bedenimize sahip çıkarak bu faşizan uygulamaya karşı duracağız. Kadınların özgürleşmesinin tek yolu mücadeledir, başka seçeneğimiz yok. Şimdi, "Vardık, varız, var olacağız" şiarını yükseltme vaktidir.

Z. Can

"Sıra alkole gelecek"

Sermaye hükümeti AKP, dinci gerici toplumsal genelinde yaygınlaştırmak için çalışmaya devam ediyor. Her sözlerinde gerici fikirlerini kusan dinci partinin sözcüleri, sıranın alkole de geleceğini söyledi.

Obezite ile ilgili açıklama yapan Sağlık Bakan Recep Akdağ, "Biz Sağlık Bakanlığı olarak şu anda dikkati iki noktaya yoğunlaştırıyoruz. Aslına bakarsanız dört noktaya yoğunlaştırmaya çalışacağız. Bir; sigara kullanmayın. Orada bayağı başarılı olduk. Sigara kullanım oranı yüzde 33'lerden, yüzde 27'lere düştü. İki; alkol kullanmayın. Henüz girmedik bu konuya. Çünkü, alkol sigara kadar büyük bir sorun değil Türkiye'de. Bu konuya da gireceğiz. Ama sırası var." dedi.

Akdağ, günde bir kadeş şarap öneren doktorların da "uyduruk işler" yaptığını söyledi.

Dinci-gerici parti İstanbul'da Mis Sokak ve Galata ile Afyon, Anamur, Denizli, Kütahya, Bursa'da Karacabey ve Çankırı'da getirdiği alkol yasağını Türkiye geneline yayma hesapları yapıyor anlaşılıyor.

Samsun'da açığa çıkan kapitalizmin felaketidir!

Samsun'da 13 kişinin hayatını kaybettiği sel baskını, sermayenin rant dönüşümünün sonucu yaşanan yeni bir felaket/katliam oldu. İnsanca yaşam koşullarını ve bilimsel yaklaşımı yok sayarak "büyüme" iddiasıyla yapılan ihmallerin sonucu 13 emekçi göz göre göre ölüme yollandı.

Son yıllarda gittikçe büyüyen inşaat sektöründeki rantı organize eden sermaye devletinin şefleri, her katliam sonrasında yaptıkları açıklamaları bir kez daha tekrar ederek yaşanan katliama "doğal afet" kılıfı giydirmeye kalktılar.

Adım adım katliam...

Samsun'da yaşanan sel baskını da tek başına TOKİ konutlarını vurmamakla kalmamış, bir köprüyü yıkmış, yapımı süren bir alışveriş merkezini de çamur basmıştı.

Daha 1972 tarihli Devlet Su İşleri raporunda, Mert Irmağı'nın ıslahı için yapılması gerekenler belirtilmesine rağmen TOKİ konutlarının inşası için dere yatağı imara eklenerek daraltıldı. Dere yatağının mevcut halinden daraltılması sel baskınının en büyük nedenlerinden biri oldu.

İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) Samsun Şubesi, sel bölgesinde yaptığı incelemeleri ön rapor haline getirerek basın ve kamuoyuyla paylaştı. Ön raporda, mevcut dere yatağının üzerine yapılar kurulması eleştirildi.

Raporda, "Aynı saatlerde şehrimizin batısında Atakum bölgesini de etkisi altına alan yağışlar, yeterli olmayan, hatta bazı yerlerde hiç bulunmayan yağmur suyu kanalları eksikliği nedeniyle yaklaşık iki yıl önce yaşandığı gibi yine su baskınlarına neden olmuş, bodrum-zemin katlar maddi zarar görmüştür; can kaybı olmamıştır." ifadeleri kullanılarak, aynı saatlerde baskının Atakum bölgesinde de etkili olduğu hatırlatıldı. Burada ölüm yaşanmamasının, bu durumu gölgede bırakmaması uyarısında bulunan İMO, TOKİ konutlarının dereye 30 metre mesafede inşa edildiğine de dikkat çekti.

Yani, 13 kişinin yaşamını yitirdiği benzer katliamların yaşanması an meselesi.

Ön raporda, uygulayıcı kurumların yerel yönetimlerle bilimsel toplantılara katkı vermediklerine ve İMO tarafından sunulan sonuç bildirgesini de dikkate almadığına dikkat çekilerek, yetkililere şu sorular yöneltildi:

* Yılanlıdere İslah bölgesinde çalışma yürütülürken, ilgili kuruluşlardan görüş, onay alınmış mıdır?

* TOKİ binalarının Yılanlıdere yatağına yakın olması sebebi ile risk altında olan bodrum katlarının ruhsat ve iskân onayı var mıdır? Hangi kuruma aittir?

* Alışveriş merkezi felaketinin yaşandığı Derbent Deresi yatağına hangi kurum ve yetkili, imar kararı vermiştir.

Lovelett Alışveriş Merkezi için dağı delerek yer açan zihniyet daha büyük bir facia için de zemin hazırladı. Sel baskını, alışveriş merkezi kapandıktan sonra yaşandığı için bölgede kimse olmaması nedeniyle ölüm yaşanmadı. Çaycuma'daki köprü gibi benzer bir yıkımın yaşandığı Samsun'da köprünün yıkılmasıyla ilgili olarak sel gerekçe gösterildi. Esasta zaten bu durumu gözetererek yapılması gereken köprü baskın sonrasında aniden yıkıldı. Baskın sırasında

köprü üzerinde araç olmaması da üçüncü faciayı önledi.

Rant projelerinin iflası

"Kuzey Yıldızı Kentsel Dönüşüm Projesi'nin Karadeniz Bölgesi'nin en büyük projesi" diye tanımlanan rant projesi sermaye hükümetinin Karadeniz'deki pilot uygulamasıydı. Arsaların satın alınma aşamasından itibaren rant dönüşümü için her türlü yol uygulamaya sokulmuştu. Evlerini satmak istemeyen emekçilerin elektrikleri kesilerek fiilen evleri kullanım dışına çıkarılmıştı. "Kira öder gibi ev sahibi olun" sloganıyla pazarlanan konutların 1. etabı biterken durmadan çıkan ek masraflar dolayısıyla emekçiler eylem yapmıştı.

Canik Belediye Başkanı Osman Genç, "Karadeniz'in en büyük projesi" diyerek projeye övgüler düzerken çıkan ek masrafları savunmuştu. Canik, "Projeye başlanırken vatandaşlarla her türlü vergiden muaf tutulmuştu diye sözleşme yapıldı ve o bölge gece kondu önleme bölgesi ilan edildi. Bu nedenle de her türlü vergiden de muaf tutuldu. Fakat Maliye Bakanlığı'nın TOKİ'den daire başına yüzde 1 KDV ve binde 7 damga vergisi alması vatandaşların tepkisine neden oldu. Vatandaşlarımız bu parayı TOKİ'ye verdikten sonra mahkemeye itirazda bulunabilir. Ancak, bu işi kullanmak ve provokatörlük etmek isteyen insanlar var" sözleriyle emekçilerin eylemini karalamaya çalışmıştı.

"Oğlumu, torunlarımı Canik Belediye Başkanı öldürdü"

İki oğluluyla birlikte kapıcı dairesinde ölen Kenan Yazıcı'nın annesi Ayşe Yazıcı, arsaları için kendilerine zorla imza attırılıp evlerinin zorbalıkla ellerinden alındığını anlattı.

"Benim oğlumu, torunlarımı Canik Belediye Başkanı Osman Genç öldürdü. Daha önce de sel olmuştu, yerin altında nasıl yaşasın oğlum dedim, kapıcı dairesi öyle olur, biz onlara saray verdik dedi Osman Genç... Bize Allah değil, Osman Genç etti ne ettiyse... Torunum Denizcilik lisesi öğrencisiydi. Kenan'ımı bana geri versinler." dedi.

Samsun'da katliama dönüşen sel felaketi, konutların yapımından satışına, evlerin dağıtımından konutların fiziki koşullarına kadar her yönüyle soygun ve rant düzenine ayna tutuyor.

Suçu Karadenizli'ye attı

Samsun'da sel baskını sonrası TOKİ konutlarında 13 kişinin hayatını kaybetmesi sermaye hükümetinin imar politikasını da bir kez daha gündeme taşıdı.

Konu burjuva basında "halkın duyarsızlığı" olarak işlendi. Akşam gazetesinin yaptığı haberde devletin rolü kenara itilerek bilinçsiz yapılaşma ve sel kader sayıldı. "Karadenizli" vurgusuyla yapılan haberde emekçiler tek suçlu ilan edildi.

Dere yataklarından dolgu alanlarına ve de heyelan tehlikesi olan bölgelere kadar yapılaşmanın yeni felaketlere davetiye çıkardığı söylenirken bu inşaatların iznini veren, denetimini yapan sermaye devletinin organlarına dair söz söylenmiyor. "Bilinçsiz yapılaşma" haberinde istemeden devletin de suçlu katıldığı, "duyarsızlığa ortak olduğu" yapılan devlet binalarının da taşıdığı riskle aktarılıyor.

Jeoloji Mühendisleri Odası Trabzon Şube Başkanı Semih Peker'in açıklamalarını kendine dayanak yapan haber Peker'in açıklamalarında taşıyan vurgulardan da kaydırılıyor. Peker, "Şu anda bölgemizde her dere yatağında onlarca ev, işyeri var. Bunlar hazır mezarlıktır ve ne yazık ki insanlar burada yaşıyor ve ölümü bekliyor. Felaketlerden ders alınmıyor ve dere yatağında inşaatlar devam ediyor" derken Karadenizli emekçilere dair bir ithafta bulunmuyor. Aksine devletin dere yataklarında inşa ettiği hastane ve okulları sıralayarak asıl tehlikeyi işaret ediyor.

Son dönemde yapılan Trabzon'daki Akçaabat Haçkalıba Devlet Hastanesi, Maçka'daki Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Hastanesi ve Of'a bağlı Gürpınar Anadolu Öğretmen Lisesi'nin bu kapsamda olduğu belirtiliyor.

Selde sus payı bin lira

Samsun'da 13 kişinin yaşamını yitirdiği sel baskını sonrası ortaya çıkan ihmalin üzerini örtmek için emekçilere sus payı veriliyor.

Samsun Valisi Hüseyin Aksoy, "Bugün itibarıyla konutları zarar gören ailelere biner lira olmak üzere 451 bin lira dağıtımına başlıyoruz" diyerek 'müjde' verdi. Dağıtılacak bin liranın yanına, emekçilere 2 ay boyunca ücretsiz elektrik verilmesi de eklendi. Aksoy, "Öngörülenin çok çok üstünde bir yağış miktarının olduğu ortaya çıktı" diyerek sel bakımını gerekçelendirmeye çalıştı.

Valinin çarpıtmaları Mert Irmağı ve çevresinde yapılan imar değişikliklerini gizleme niyeti taşıyor. "5 bin yılda bir gelebilecek" dediği felaketin son yıllarda Samsun'da arka arkaya yaşanan sel baskınlarıyla varlığı aşikar. Buna rağmen gerekli önlemler alınmayarak yaşanan ölümlere zemin hazırlandı.

“Samsun’daki felakette suçlu doğa değil!”

Samsun’da 3 Temmuz günü yaşanan yağışlar sonucu oluşan sel ve taşkınlar, soygun ve rant düzeni gerçeğinin yeni bir ispatı oldu.

Katliama dönüşün sel felaketinde 13 kişi yaşamını yitirirken bu sabah etkili olan sağanak nedeniyle, bir kişi daha yaşamını yitirdi. Hasarın ve can kayıplarının büyük bölümünün TOKİ tarafından yapılan konutların bulunduğu bölgede yaşanması ise “kentsel dönüşüm” adı altında insan hayatı hiçe sayılarak hayata geçirilen projelerin iflasını belgeli.

Kahraman: Suçlu doğa değil

Katliama dönüşen sel felaketini gazetemize değerlendiren TMMOB’ye bağlı Şehir Plancıları Odası (ŞPO) İstanbul Şube Başkanı Tayfun Kahraman, Samsun’da yaşanan felakette suçlunun doğa ilan edilemeyeceğini söyledi. Samsun’da yaşanan ölümlerden ve felaketin asıl sorumlularının, tüm uyarılara rağmen uygulamalarına devam eden TOKİ, Samsun Büyükşehir Belediyesi, Canik Belediyesi, DSİ olduğunun altını çizdi.

ŞPO İstanbul Şube Başkanı Tayfun Kahraman Samsun’da yaşanan felakete ilgili sorularımızı yanıtladı.

- Sel baskının sonucunda yaşanan ölümler doğaya havale edildi. Siz bu olayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu olayı doğaya havale etmemek gerekiyor. Çünkü siyasetçilerimiz bir afeti daha doğaya havale ettiler. Burada suçlunun, çok açık ve net bir biçimde bu işlemi gerçekleştirenler olduğu açığa çıktı. TOKİ, Samsun Büyükşehir Belediyesi, Canik Belediyesi, DSİ’nin sorumlu olduğu ortaya çıktı. Sözkonusu planlar yapılırken bu dört kurum tüm uyarılara rağmen neden taşkın alanı içerisinde bir konut alanı yapılmasına izin verdiler. Hatta neden halen daha bu konutların inşasına devam ediliyor. Cevap verilmesi gereken asıl soru budur. Kentsel dönüşüm projesi adı altında yapılan ve daha önce doğanın yarattığı koşullara göre yerleşmiş olan yapılar kaçak olabilir. Ama bu şekilde yerleşmiş olan yapıları yıkarak yerlerine yeni yapılmış olan bloklarda insanların hayatlarını kaybetmesinin tek

Tayfun Kahraman

nedeni, insan eliyle yapılmış olan hatadır. Burada da sorumluluk dört kuruma aittir.

- Bundan sonra ne yapılmalı?

Bugünden sonra ise hızla, bu yapıların boşaltılması gerekir. Buradaki plan çalışmalarının derhal elden geçirilmesi gerekiyor. Aksi takdirde, benzeri sonuçları çok yakında bir kez daha yaşarız. Yapılar yapılabildiği çok az bir zaman oldu. Olağanüstü yağışlardan bahsediliyor. Burası Karadeniz Bölgesi. Yaz sezonunda da aynı olağanüstü yağışlar devam edecek, 5 yıllık veya 10 yıllık periyotlarla bu yağışlar oldukça da biz aynı sel baskınlarından bahsedeceğiz.

- Hükümet yetkilileri ve yerel yöneticilerin, durumu savunan açıklamalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu projelerin savunulacak bir tarafı olmadığı ortadadır. Son yaşanan olay, bu projeler yapılırken keyfiyet unsurunun ne kadar ön planda olduğunun göstergesi oldu. Bu alanın sel, taşkın alanı olduğunun hesaplamadan yapılan bir planlamanın sonucunda TOKİ’nin inşa ettiği konutlar çöktü ve bu konutlarda 6 kişi yaşamını yitirdi. Bunun faturası kim tarafından ödenecek? Çünkü bu barınaklar insan için yapılıyor ama insanlar için potansiyel tehlike haline getiriliyor. Bu noktada birinci derece sorumlu olan bu kurumlardır. Sorumluluğu üstlerinden atmak üzere doğayı ve tanrıyı gösterdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Doğa rant kurban edildi

Bodrum’un Pina Yarımadası’na yapılan otel, doğanın rant uğruna katledilişine çarpıcı bir örnek oldu.

Çevre ve Orman Bakanlığı, aralarında MNG Holding’e ait iki farklı şirketin ve Mesa Holding’e ait Mia Turizm’in bulunduğu 3 firmaya, “turizmi teşvik yasası” çerçevesinde Pina Yarımadası’nda yaklaşık 250 dönüm ormanlık alanı 49 yıllığına peşkeş çekmişti.

Aynı arazide, 2007 yılında koruma altındaki Halep çamlarının da bulunduğu ve farklı noktalardan çıkan yangında 238 hektarlık alan kül olmuştu.

Yangından bir yıl sonra, 80 dönümlük arazinin tahsisini alan MNG Holding’e bağlı Günel İnşaat, Pina Yarımadası önündeki körfezde yapacağı 5 yıldızlı otele iskele kurmak için yaklaşık 5 dönümlük bir alanı kaçak olarak doldurmuştu. Çevreciler başta olmak üzere birçok kesimden yoğun tepki gelince, holdinge 46 bin 500 liralık para cezası kesildi, dolguyu kaldırması için de 1 yıllık süre tanındı. Aradan 4 yıl geçmesine rağmen deniz dolgu kalkmadığı gibi ağaçlandırma da yapılmadı. Ve Pina Yarımadası’nda yapılacak otel inşaatı start aldı. Ancak inşaatı yapan şirket değişti. Geçen sürede MNG Holding’e ait Güvercinlik Enternasyonal Turizm A.Ş.’nin hisseleri, Ankara merkezli işadamı Kadir Çankırı’nın sahibi olduğu turizm alanında faaliyet gösteren Çankırı İnşaat’a geçti. Arazinin tahsis hakkını alan yeni firma, bölgede çevrecilerin tepkisine neden olan arazide inşaatı başlattı.

İnsanlığı yokoluşa sürükleyen kapitalizmin, rant uğruna doğayı katlettiğini ve yeşil alanları sermayenin talanına açtığını açıkça gösterdi.

Köprüde trafik işkenceye döndü

Sermaye devletinin emekçilere çektiği eziyet, hayatın tüm alanlarında kendini gösteriyor.

9 Temmuz günü Fatih Sultan Mehmet (FSM) Köprüsü’ndeki 8 şeritten 3’ü birden kapatılınca emekçiler için trafik adeta işkenceye dönüştü. Kilometrelerce araç kuyruğunun oluşmasına neden oldu.

Özellikle kamyon ve tırların oluşturduğu uzun araç kuyrukları, zaman zaman TEM Otoyolu’nun Esenler mevkisine kadar uzadı.

10 saate kadar trafikte bekleyenler ise bu duruma tepki gösterdi. Birçok sürücü araçlarından inerek yürüdü.

Köprüdeki trafik gece boyunca devam ederken 10 Temmuz sabah saatlerinde de kilometrelerce araç trafiği oluştu.

Emekçilerin ücretsiz ve nitelikli ulaşım hakkını gasp eden, ulaşım sık sık zam yaparak büyük bir rant alanına çeviren sermaye devletinin yarattığı trafik çilesi kapitalizmin kent gerçeğine de ayna tutuyor.

“Tek ihtiyacımız destek!”

Ankara’da Eskişehir Yolu üzerinde kurulu bulunan TOGO Ayakkabı fabrikasındaki direnişlerinin 70’li günlerine ulaşan işçiler, mücadele kararlılıklarını koruyorlar.

Deri-İş Sendikası üyesi işçilerle, direnişin seyri, bıraktığı kazanımlar, eksiklikler ve ileriye dönük hedefleri üzerine konuştuk.

- Direnişinizde bugüne kadar geçen süreyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ercan Kurban: Geride kalan süre çok güzel geçti. Tabi şu anda biraz duraklama dönemine girdik. Yaz olması ve okulların tatil olması direnişi de etkiliyor. Biraz daha rahvet çökmüş gibi gözüküyor. Beklentilerden geriye adım atılmadı. Bunun yanında beklediğimiz şey günlerin ilerlemesiyle birlikte patronların sıkışmasıydı. Patron ilk başta durumun ciddiyetini idrak edemedi. Ama şimdi durum değişti. Eski gülenler gülmez oldular. Direnişin 100. belki 120. gününde bu iş sonuca ulaşmış olacak. İnsanlara imkansızmış gibi gözükse bile imkanı kılmak yine bizim elimizde. Bundan bir ay önce çeşitli sendika ve kurumların etkinliklerinde, eylemlerdeki konuşmalarımızda hep radikal mesajlar veriyorduk. Ama artık bu iş ‘vatan-millet’ işinden çıktı. Artık iş doğru zamanda doğru hamleyi yapma zamanı. Karşı tarafın hamlesine göre hamle yapmak durumundayız. Bu işte daha olgunlaştık. Ne zaman nerde neyi yapacağımızı hesaplıyoruz. Son 30 gündür sendikalardan umduğumuz desteği bulamadık. Bize burada ‘sınıf dayanışması, kardeşlik, dostluk’ öğretildi. İçerde birbirleriyle konuşmayan insanlar burada kardeş oldular. Ama şimdi bize bunları öğretenlerin hiçbiri yanımızda değil. Sendikal Güç Birliği’nin, mağaza önünde yaptığımız basın açıklamalarına verdiği destek ortada. Çok zayıf katılımlarla yapıyoruz basın açıklamalarını. Çok ses getirecek bir noktada zayıf ve sahipsiz kaldığımızı hissediyorsun.

“Bu direniş kimin direnişi?”

Bu direniş kimin direnişi? Bu direniş hepimizinse herkesin bu işe sahip çıkması gerekiyor. Bize duruşunuzu bozmayın dediler. Devletin ve patronun karşısında dik durun dediler. 67. güne geldik; biz bu duruşu bozmadık ama SGBP bozdu. Bu işi öğretenler bu işin arkasında yoklar. Dolayısıyla insanları umutsuzluk kaplıyor. Bu sefer mahkeme sonuçlansa da gitsek düşüncesi oluşuyor. Burada attığımız her sloganda bile fabrikaya girme inancını taşımam lazım. Bu durumlar can sıkıyor. Bugüne kadar verdiğimiz mücadele boşmuş gibi geliyor. Bu işin mali kısmı da çok önemli. Eğer bu direniş daha günlerce sürecekse bu işin sahiplenilmesi gerekiyor. Bu işi Deri-İş’e bırakmamak gerekir. Başka sendikalar görüyor ki burada bir direniş var; bu meseleyi kendi aralarında tartışmaları gerekir. Yani burada insanlar da düşebilir. Geri çevirmek bizim elimizde. Polis bizi gözaltına almadan önce bize; “Aman kimseyi içinize almayın. Siz direnişinizi sürdürün. Yabancı kimseyi bulaştırmayın. Slogan atmayın.” falan filan dedi. Şimdi bakıyorum biz bize kaldık. Adamların dediğine gelirdik. Burada ziyaretçiler varken çevik kuvvetler boy gösteriyordu. Şimdi kimse yok; iki tane sivil bekliyor. Yarın belki de bunlar da gelmeyecek. Çünkü bir şey olmayacağını artık farkındalar. Düşmanımızın bile gördüğü bir şeyi bizim de görmemiz gerekir. ‘Her direniş başarıyla sonuçlanmaz’ deniyor ama her direnişin

başarıyla sonuçlanması gerekir. Bunu yaparken de elimizden gelenin fazlasını yapmamız gerekir. Sendika olarak bir amacın varsa burada her türlü desteği de vermen gerekir. Yeri gelir burada ben susarsam onların bağırması gerekir. Bize kılavuzluk etmeleri gerekir. Şu an önümüzde sadece Deri-İş var. Ben bugün bu desteği görmeliyim ki yarın gittiğim başka bir yerde bunu anlatabım. Ama burada şu zihniyet var: “Sendika mı? Adamı yarı yolda bırakır.” Bu zihniyeti yıkmalıyız. Bu iş ne yalnızca bizim ne de Deri-İş’in. Bu işi SGBP’nun sahiplenmesi gerekiyor. Buraya yemek desteği sunmakla iş bitmiyor. Patronu nasıl sıkıştırabileceğimizi düşünmemiz lazım. Bize cesaret vermeleri lazım. Buraya sendikalardan başka DDSB, BDSP, EMEP, ÜİD-DER geliyor. Ama bu kadarı yetmez. Biz baş başa kaldığımız zaman içimizdeki zayıf halkalarla uğraşmak zorunda kalıyoruz. Bu sefer karşı tarafa zayıf görünüyoruz. Belki de adam uzlaşacak ama uzlaşmıyor. Ona umut veriyor bu durum.

Erol Motur: Direnişimiz gayet güzel. Daha iyi noktalara geldik. En azından sendikalaşmanın, direnmenin, gücümüzün ne olduğunu öğrendik. Bu kadar destek alacağımızı bu işe girmeden önce bilemiyorduk. Yani gayet iyi noktalara geldik.

Şentürk Çoban: İşçiler açısından olumlu gelişmeler oldu. Bizim belimizi büken sadece mali sıkıntı. Birlik, mücadele, dayanışma adına direnişimizde kararlıyız. Sonuna kadar da götüreceğiz. Bu anlamda kararlıyız. Şu anda imza kampanyamız var. İmzalar sekiz bini geçti. Kamuoyunun desteği oldukça iyi. Yalnızca sendikalardan memnun değiliz. Sendikalar üstüne düşen desteği tam olarak sağlamıyor. Biz bir sendikanın üyesiyiz. Bu anlamda üzerlerine düşeni yapmalılar.

“Tek ihtiyacımız destek”

-Bu direnişin kazanımları ve eksiklikleri nelerdir?

Ercan Kurban: Eksiklikleri bizim kendi aramızdaki meseleler. Mali sıkıntıları geri plana atmış olduk. Umutsuz olan arkadaşları kazanmaya çalıştık. Kazandık da. En azından bir yere gitmeyeceğimizi karşı tarafa anlatmış olduk. Burada tek ihtiyacımız olan şey destek. Bugüne kadar kimse imzasını geri almadı, geri adım atmadı. Bir şekilde duruşumuzu göstermiş olduk.

Erol Motur: Burada birleşmeyi, sermayeye karşı durmayı öğrendik. Bunlar bizim için kazançtır. Daha önce böyle şeyler bilmiyorduk, yaşamamıştık. Yaşayarak öğreniyoruz. Eksiklerimiz çok yok. Herkes üzerine

düşeni yapıyor. Arkadaşlar arasındaki sıkıntılarımız var sadece.

Şentürk Çoban: Kazanımları öncelikle sınıf dayanışmasını öğrenmemiz oldu. Hangi sınıfa ait olduğumuzu öğrendik. Haklarımızı bilmiyorduk. Emeğimizin gücünün farkında değildik. Gücün patrona değil bizde olduğunu öğrendik. Patronların verdiği para ile değil bizim emeğimiz ile bir şeylerin olduğunu öğrendik. Kaybettiğim tek şey işim oldu. Daha önceki direnişlere dair kitaplar okuduktan sonra biz niye bunları yapmıyoruz dediğim çok şey oldu. En az onların yaptığını yapmalıyız. Bunun için çalışmalıyız.

“Togo’nun yazdığı her yerde eylemlerimiz olacak”

-Önümüzde süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz, sence neler yapılmalı?

Ercan Kurban: Karşı tarafın hamlesini beklememiz gerekiyor. Sürekli laf oyunu yapıyor patron. Fabrikayı kapattım diyor, kapatacağım diyor. Ama taşınsa bile taşındığı yer direniş alanı olur. Togo’nun yazdığı her yerde eylemlerimiz olacak. Mağazalar özellikle AVM’ler bu işin can alıcı noktası. Patron gerçekten bir şeyleri gözden çıkarmışsa bedelini ağır ödemeli. O da bu sürecin böyle gelişeceğini beklemiyordu. İlerde daha radikal şeyler de yapılacak. Patron yolu kendisi belirleyecek. Bizim burada oturup gitmemizle bitmeyecek bu iş. Her ne kadar sendikalı da olsak da şu noktada bile patronun iki dudağının arasına bakıyoruz.

Erol Motur: Bundan sonra eylemlerimizin olgunlaşması lazım. Eylemliliklerimizi sıklaştırmamız lazım. Ancak bu şekilde kazanabiliriz. Burada sürekli oturuyoruz. Ama oturmakla olmuyor. Yaptığımız basın açıklamalarını yoğunlaştırmamız lazım.

Şentürk Çoban: Bundan sonra kesinlikle örgütlü olarak çalışacağız. Bu Togo olmasa başka fabrika olsa da böyle. Bundan sonra bilinçli bir işçiyiz. Aldığımız bilinçle sınıf dayanışmasını gittiğimiz yerlere de taşıyacağız. Direnişimiz iyi gidiyor. Bilmediğimiz şeyler öğrendik. İş ortamında birbirimizle konuşamıyorduk bile, burada samimi olduk. Sosyalleşmiş olduk. Sosyalistleri tanıdık. Zaten sürekli yanımızda onlar var. En iyi kazanımımız sizin gibi insanlar oldu. Geç kaldım ama doğruyu buldum diye düşünüyorum.

- Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Ercan Kurban: Buradan SGBP’na sesleniyorum: Burasını düşmana karşı sahipsiz bırakmasınlar. Eğer biz birliksek, kardeşsek görsel olarak da göstermek gerekiyor. Bugün polisin dediği oldu: destekçi sayımız azaldı. Bugün TOGO olur yarın başka bir fabrika. Bu işin çözülmesi lazım. Burayı boş bıraktıkları sürece onların ekmeğine yağ süreriz, onlar da yer. Onların içerde dediği gibi bağırıp bağırıp gitmiş oluruz. Biz patronu sıkıştırarak hamleler yapıp kontrolü ondan almamız lazım. Bazı şeylerle kendimizi avutuyoruz. Lafla peynir gemisi yürümez. Bugün polisinden CHP’sine herkes aynı şeyi söylüyor: Biz sizin yanımızdayız. O zaman polis ile sendikalar aynı tarafta. Biz bunun böyle olmadığını biliyoruz. Bunu göstermek lazım.

Şentürk Çoban: Desteklerini bugüne kadar bizden esirgemeyen BDSP’li arkadaşlar ve diğer sosyalistler bundan sonra da yanımızda olsun. Biz de onların yanında olacağız.

Mamak İşçi Birliği Girişimi'nden çağrı...

Mamaklı işçi ve emekçileri Mamak 9. Kültür Sanat Festivali'ne destek olmaya çağırıyoruz!

Sermaye sınıfı biz işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını her geçen gün artırıyor. Örgütlenme hakkında sosyal haklara, ücretlerden çalışma koşullarına kadar birçok saldırı birbiri ardına geliyor. Bunun sonucunda yıllar içerisinde mücadele ederek kazandığımız haklar bir bir elimizden alınıyor.

Kıralık işçi büroları ile bir taraftan örgütlenmemizin önüne geçerken biz işçileri işçi sınıflarının birer kölesi haline getirmeye çalışıyor.

Grev yasakları koyarak sermaye karşısında en büyük silahımız olan grev hakkını elimizden parça parça almaya çalışıyor.

Zorunlu Sağlık Sigortası (Genel Sağlık Sigortası) kapsamında ücretsiz sağlık hakkını ellerimizden alıyor, sağlığı paralı hale getiriyor.

4+4+4 ile eğitimi ticarileştiriyor çocuklarımızı geleceksizliğe mahkum ediyor.

Sermaye devletinin işçi sınıfına dönük en önemli saldırıların bir diğerini de kıdem tazminatının fona devredilerek gasp edilmesi oluşturuyor.

Unutmamak lazım ki elimizden bir bir alınan haklar geçmişte işçi sınıfının, işçi kardeşlerimizin can pahasına kazandığı haklardır. Şimdi biz işçilerin örgütlü olmamasından güç alan patronlar her geçen gün daha da pervasızlaşarak saldırılarını artırıyor, kazandığımız haklarımızı elimizden alıyor ve sermaye bizlere aslında örgütlü gücünü gösteriyor.

Biz Mamak İşçi Birliği Girişimi'ni oluşturan işçiler olarak elimizden alınan ve alınmaya çalışılan haklarımız için gelin örgütlenelim diyoruz. Sermaye sınıfının saldırılarına karşı işçi sınıfının örgütlü gücüyle çıkalım ve haklarımızı almak için her birimiz mücadele edelim.

Sermaye iktidarı ekonomik ve sosyal saldırılarıyla bizleri kölece çalışmaya ve yaşamaya mahkum ediyor.

Bunun sonucunda iş ile ev arasında sıkışıp kalan adeta bir robot gibi yaşayan insanlara dönüşüyoruz. Çoğu zaman eşimiz ve çocuğumuzla bile zaman geçiremiyoruz.

Yaşamlarımız her açıdan sermaye sınıfı tarafından kuşatılıyor. Sinema, tiyatro müzik vb. gibi sanatsal ve kültürel birçok faaliyetten yararlanamıyoruz. Burjuvazi kendi yoz kültürünü televizyon, gazete vb. araçlarıyla bizlere dayatıyor. Dizileriyle, filmleriyle bizlere kapitalizmin yoz kültürünü aşlamaya çalışıyor. Bizleri ve çocuklarımızı uyuşturuyor, yalnızlaştırıyor ve çürütüyor.

Burjuvazinin yoz kültürüne karşı alternatif kültür-sanatı yaratabilmek önemli bir yerde duruyor. Bunun için ise kültür-sanatı bir avuç elit insanın uğraşı ya da yararlanabileceği bir hak olarak değil de tüm toplumun yararlanabileceği bir hak olarak ele almamız ve buna uygun bir pratik sergilememiz gerekiyor.

İşte bu noktada kendi bulunduğu alanda Mamak İşçi Kültür Evi bundan 9 yıl önce yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı Mamak Kültür Sanat Festivali düzenlemeye başladı. Bu yıl 3-4-5 Ağustos'ta 3 gün boyunca saat 19.00'da her yıl olduğu gibi Tekmezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı'nda Mamak 9. Kültür Sanat Festivali gerçekleşecek.

Biz Mamak İşçi Birliği Girişimi olarak, Mamak İşçi Kültür Evi'nin alternatif kültür sanatı Mamaklı işçi emekçilerle buluşturma çabasını oldukça anlamlı buluyor ve bu sene "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarıyla düzenlenen festivali destekliyoruz. Mamaklı tüm işçi ve emekçileri işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini savunmak için festival alanına bekliyoruz.

Mamak İşçi Birliği Girişimi

Kayseri İşçi Birliği'nden piknik

Kayseri İşçi Birliği, 8 Temmuz günü "Birlik ve dayanışma pikniği" düzenledi. Kolektif bir ruhla örgütlenen pikniğe farklı fabrikalardan işçiler ve aileleri katıldı. Piknik, işçilerin birbirlerini daha yakından tanıma fırsatı bulmasını sağlarken birlikte iş yapma kültürünü geliştirme açısından da anlamlı bir atmosferde geçti.

Öğle yemeği kolektif bir tarzda örgütlendi. Yemeğin ön hazırlığı ve sunumunda işçiler görev aldılar. Öğle yemeğinden sonra Kayseri İşçi Birliği Sözcüsü, Kıdem Tazminatı Fonu konusunda işçileri bilgilendirdi. Kıdem tazminatlarının gaspına karşı mücadele edilmesinin önemine değindi. İşçiler ve aileleri sunumun ardından söz alarak mücadele isteklerini ortaya koydular. Kayseri İşçi Birliği'nin "Kıdem Tazminatı" başlığını işleyen bir sempozyum düzenlemesi ve ardından basın açıklaması düzenleyerek saldırının protesto edilmesi kararları alındı. Pikniğe katılan işçiler, alınan kararları hayata geçirmek için tüm güçleriyle çalışacaklarını belirttiler.

Piknik programı, Kayseri İşçi Kültür Evi müzik grubunun dinletisiyle devam etti. Müzik dinletisinin ardından şiirler okundu. Piknik hep birlikte çekilen halaylarla devam etti. Halay çevreden birçok emekçinin de dikkatini çekti. Piknik, BDSP ve Kayseri İşçi Birliği adına yapılan konuşmalarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Yaraşır ile devrimin güncelliği semineri

İzmir'de yaz dönemi boyunca devam edecek olan sınıf seminerlerinin ikincisi Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır'ın katılımıyla 5 Temmuz Perşembe akşamı Genel-İş Sendikası Toplantı Salonu'nda gerçekleştirildi.

Yaraşır, "Devrimin Güncelliği: Dünyada ekonomik kriz ve sosyal mücadeleler" başlıklı sunumuna, dünyada devam eden ve kapitalizmin yapısal krizinin derinleşmesine paralel olarak derinleşen sosyal mücadelelerin anlatımı ile başladı.

Kapitalizmin krizlerinin bir yandan sınıf mücadelesini keskinleştirerek devrimin güncelliği olgusunu ortaya çıkardığını, öte yandan ise emperyalist hegemonya savaşlarını, neo-faşist hareketlerin uluslararası ölçekte giderek yükselişini ve karşı-devrimin mayalanmasını gündeme getirdiği tespitinde bulunan Yaraşır, kapitalist restorasyonun da bir karşıdevrim olarak görülmesi ve bu sebeple parlamentarist-legalist partilerin kitlelerin devrimci enerjisini soğurarak sisteme angaje etme tehlikesine karşı uyanık olmak ve ihtilalci bir ruh ile devrime her açıdan hazırlanmak gerektiğini söyledi.

Yaraşır komünistlerin acil görevinin işçi sınıfının içerisinde örgütlü olmak, işçi sınıfına uygun yeni mücadele araçları yaratmak ve ihtilalci bir ruh ile devrime hazırlanmak olduğunu belirterek sunumunu sonlandırdı. Yaklaşık 3 saat süren seminer soru cevap bölümüyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Dejavu: Aynı sınav, aynı skandal...

Eğitim sisteminde yılan hikayesine dönüşen ÖSYM sınavlarına bir yenisi daha eklendi. 7 Temmuz günü yapılan KPSS'nin hemen ardından Beyaz Kalem Yayınevi'nin sınavda çıkan 57 soruyu yayımlaması ile soruların çalındığı iddiaları gündeme geldi. Sınava giren binlerce üniversite mezununun zaten belirsiz olan akıbeti, bu sayede bir kat daha şaibeli hale geldi. Bunun dışında, sözde başkalarının yerine para karşılığı sınavı girip, örgüte yardım ettikleri bahanesiyle yeni bir gözaltı terörü daha uygulandı. Bu sayede 8 ilde yapılan KCK operasyonu ile 40 kişi gözaltına alındı. Sınav üzerinden yaşanan tüm sorunlara karşı tepkilerini dile getiren ÖSYM mağdurlarına rağmen, yetkililerce yapılan açıklamada sınavın iptal edilmeyeceği söylendi.

Her sınavda bir skandal...

Yaşanan sürece biraz geriden bakmak gerekirse, sadece KPSS değil, bu ülkede yapılan tüm sınavlarda her türden yolsuzluğun yapıldığını söylemek mümkün. Ancak iki yıl öncesinde yine KPSS'nin Eğitim Bilimleri sorularının cemaat yapılanması tarafından çalınması, ardından gelen süreçte YGS'de şifreleme, TUS'da yanlış hesaplama gibi skandalların peş peşe gelmesi, her biri diğerinden daha da gereksiz olan bu sınavlarda ne derece pervasız usulsüzlükler yapıldığının göstergesi oldu. Tüm bunlara karşı sistemin ürettiği çözüm ise ÖSYM başkanını değiştirmek ve sınav girişlerinde alınan önlemler oldu.

ÖSYM başkanının değiştirilmesinin herhangi bir anlamı olmadığı biliniyor. Bu yalnızca kendi pisliğinde boğulan çarpık sistemin göstermelik olarak ortaya koyduğu ve hiçbir işlevi olmayan bürokratik bir düzenlemeden başka bir şey değildir.

Ancak sınav girişlerinde önlem olarak insanlara dayatılan uygulama birçok kişiyi mağdur etmiş durumda. Açık ki ÖSYM kendi rezilliğinin bedelini insanlara ödetmektedir. İnsanların yanlarına hiçbir şey almadan sınavı girmelerinin dayatılması (bir nevi sınavı yanınızda başka birisiyle gitmek durumundasınız) ve taciz boyutuna varan aramalarla binlerce insana 'kopyacı' muamelesi yapılmaktadır.

Bu insanlık dışı uygulamaya maruz kalanlara ise bunun çözüm için bir zorunluluk olduğu söylenmektedir. Oysa ki son yaşanan durumun da

gösterdiği gibi bu uygulamanın hiçbir şeye çözüm olmadığı açık ve net ortadadır. İnsanları gereksiz yere daha fazla baskı altına almaktan başka da bir anlamı yoktur.

Bir kez daha Kürt hareketine saldırdılar

KCK üzerinden yürütülen saldırganlık ise meselenin başka bir boyutuna işaret ediyor. İki yıl önce cemaat yapılanmasının soruları çaldığı herkes tarafından bilinmesine rağmen bunun üzerini örtmeye çalışan devlet, bu yılki sınavın hemen bitiminde asılsız suçlamalarla 40 kişiyi gözaltına almakta hiç gecikmemiştir. Bu da sistemin ikiyüzlülüğünün açık bir göstergesidir. Zaten sudan bahanelerle Kürt hareketine saldıran ve binlerce insanı tutuklayan devlet, bu sayede yeni bir karalama aracını daha yaratmıştır.

Sınavsız bir gelecek için mücadeleye!

KPSS'de yaşanan sorunlar, yaşadığımız sistemdeki yanlışlıklara bir yönden örnek olmuştur yalnızca. Eşitsizliğin her kurumda farklı bir versiyonla üretildiği bu düzen insanlara geleceklerini sınavla kazanmalarını dayatmaktadır. Yıllarca bilimsellikten uzak, niteliksiz ve ticarileştirilmiş eğitim sistemi ile cebelleşen insanlar, bunun üstüne bir de neyi ölçtüğü bile belli olmayan gereksiz sınavlara mecbur bırakılmaktadır. Bu sınavların kapitalist sistemin rekabeti artırmaktan, insanları nesneleştirmekten ve köreltmekten başkaca bir anlamı yoktur. Belli bir gücü elinde bulunduranların geri kalan kesime üstünlük sağlamasını meşrulaştıran bir araç olarak kullanılmaktadır. Dolayısıyla da iktidar kimin elindeyse imkanlar da onun lehinde yönetilir. Bugün iktidar-cemaat ilişkisi açıkça ortadadır ve yolsuzluklar bu yönde yapılmaktadır.

Meselenin sistemin kendisi tarafından çözülemeyeceği, hatta tersinden her seferinde daha da içinden çıkılmaz bir duruma sürüklediği ortadadır. Bu uygulamaların tamamına karşı, insanların geleceğini bir rant alanına çevirmek isteyenlere verilecek yanıt eşitsizliklerle dolu bu çürümüş sistemi topyekun reddetmekle mümkündür.

Erdoğan'dan "terör örgütü" suçlaması

Dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan'ın AKP Genişletilmiş İl Başkanları Toplantısı'nda yaptığı konuşmada da KPSS'de yaşanan skandalın gerçek yüzü ortaya çıktı. Dinci partinin şefi Erdoğan'a göre olayın ardında "terör örgütü" vardı. Bu skandalla sınavda şaibe yaratmaya çalışıyordu.

Erdoğan, bunun kanıtı olarak soruların yayımlandığı internet sitesini adres gösterdi. İnternet sitesinden "terör örgütüne yakınlığı ile bilinen" diye bahseden Erdoğan "KPSS sınavının hemen ardından terör örgütüne yakınlığı ile bilinen bir sitede sahte bir soru kitapçığı yayımlandı, ama ne? KPSS gibi son derece hassas bir sınava gölge düşürmek. KPSS gibi milyonların umudu olan, geleceği olan bir sınavı terörize etmek, insanları en hassas yerlerinden vurmak, en hassas yerlerinden incitmek... Terör örgütü bunu yapıyor" dedi.

Yalnız önemli bir ayrıntıyı unutmamıştı dinci partinin şefi. "Unutkanlığı" gerçek teröristin kim olduğunu da açığa çıkardı. Çünkü Erdoğan'ın "terör örgütüne yakınlığı ile bilinen" sıfatıyla tanımladığı ve soruların yayımlandığı site "beyazkalem.com.tr" ve bu site Beyaz Kalem Yay. Ltd. Şti.'ye ait. Bu yayınevinin yönetiminde ise Deniz Feneri'nin Ankara Şube Başkanı Mevlüt Koca var. Yani Erdoğan'ın "terör örgütü" olarak nitelediği yapı bizzat cemaat ve onun uzantıları...

Elbette ki Erdoğan bunları hedef alarak "terör örgütü" demiyor. Fakat ortaya çıkan tablo, Erdoğan istemese de gerçek teröristin kimler olduğuna işaret ediyor.

Öte yandan, yıllardır her türlü sorun için "arkasında terör örgütü var" diyerek Kürt hareketini karalayanların foyası da çarpıcı bir örnekle açığa çıkmış oldu.

ekimgencligi.net

Ankara'da soruşturma terörü

Ankara'da DTCF'nin ardından yeni bir soruşturma haberi de Hacettepe Üniversitesi'nden geldi. 03.04.2012 tarihinde "DTCF'ye zor kullanarak girmek" ve "öğrencilik sıfatına, onur ve şerefine aykırı hakarete bulunmak", "ideolojik ve siyasi amaçlarla huzur, sükun ve çalışma düzenini bozmak", "öğrenci arkadaşlarına karşı cebir ve şiddet kullanmak", "öğrenme ve öğretme hürriyetini dolaylı olarak engellemek" ve "üniversite içinde bulunan araç, demirbaş, eşyalara zarar vermek" gerekçeleriyle aralarında bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 3 öğrenciyi soruşturma açıldı.

Emniyetin tutanakları ve valiliğin direktifiyle soruşturma açan Hacettepe Üniversitesi yönetimi bir soruşturma da Beytepe'de yapılan İbrahim Kaypakkaya anması hakkında başlattı. Soruşturma terörüne uğrayan öğrenciler arasında Ekim Gençliği okulları da bulunuyor.

ekimgencligi.net

Üniversitelerde gerici abluka...

Sermayenin saldırılarını mücadeleyle püskürtelim!

Üniversiteler bugün burjuvazinin kendi ideolojisini ürettiği, toplumu şekillendirdiği, nitelikli işgücü ihtiyacını karşıladığı kurumlardır. Dolayısıyla üniversitelerdeki gelişmeler ülkenin genelinden soyutlanarak düşünülemez. Emeğe yapılan her saldırının ardından üniversiteler de dönüşüme uğramakta, bir kat daha sermayenin talanına açılmaktadır. Bugün kıdem tazminatı fonu, sendikalar yasası, Ulusal İstihdam Stratejisi ve taşeronlaştırma gibi saldırılar ile üniversitelerdeki Bologna sürecini, üniversiteleri CEO'ların yönetmesini, har(a)çlara yapılan zamları birlikte düşünmek gerekir. İşçi ve emekçilere azgınca saldıran sermaye devleti, aynı saldırganlığı öğrencilere karşı da göstermektedir ve bilindiği gibi 771 üniversite öğrencisini zindanlara doldurmuştur.

Üniversiteler gericiliğin abluğasında

Üniversiteleri sermaye için dikensiz gül bahçesi haline getirmek isteyenler buna yönelecek her türlü tepkiyi de kontrol altına almaya çalışmaktadır. Bunun güncel adı ise dinci-gerici saldırganlık olmaktadır. Tam da bu saldırganlığın bir sonucu olarak "birilerinin" aklına üniversitelerdeki cami "ihtiyacı" gelmiştir. Bugün bilimsel laboratuarlardan, sosyal tesislerden, üniversite öğrencilerinin eğitimi için gerekli bir dizi araç ve imkandan mahrum bırakılan üniversitelerde cami "eksikliğinin" görülmesi manidardır.

Üniversitelerin en temel ihtiyaçları karşılanmıyorken kampüslere cami yapmaya soyunmak, gençlik üzerindeki gerici hesapların göstergesidir. Zira bugün üniversite öğrencileri sağlıklı ve ucuz beslenmeden, nitelikli yurtlarda ya da yaşanabilir konutlarda barınmaktan yoksundur. Bilimsel ve nitelikli eğitimin en acil ihtiyaçları dahi karşılanmamaktadır.

Birçok açıdan eksik olan ve bu eksiklikleri "tamamlamak" için üniversiteli gençliğin cebine gözünü diken sermaye devleti, camileri ise bölgedeki "hayırsever iş adamlarının" yaptırdığını söylüyor. Nedense bu "hayırsever işadamları" üniversitelere laboratuvar, sinevizyon, ek bina ya da spor salonu yapılacağı zaman ortalarda görünmüyorlar. Açık ki, dinci gericilik camileri birer örgütlenme aracı olarak kullanacak.

Bunun yanında, hala muhalif öğrenciler yetiştirebilen üniversiteler gerici örgütlenmelere açılarak kontrol altına alınmaya çalışılıyor. Ayrıca, bu hamle ile cemaat örgütlenmesi güçlendirilirken öğrenciler ve akademisyenler üzerinde de baskı kurulmak istenmektedir. Örneğin, öğrenciler namaza gitmediği için sosyal baskı ve basınca maruz kalabilecek ya da akademisyenlerin kadro alabilmek için camiye gitmesi gerekecektir.

Son rektör atamaları da dinci-gerici ideolojinin üniversitelerdeki etkisinin bir başka ayağını oluşturmaktadır. Güya akademisyenlerin seçiyormuş gibi görüldüğü rektörler tamamen iktidardaki güç odağının ideolojisi doğrultusunda belirlenmektedir.

Hedefleri devrimci gençlik mücadelesini engellemek

Sermaye devleti de baskı ve zor yolu ile gençliği ve

devrimcileri durduramayacağını farkında olarak bütünlüklü bir teslim alma yoluna girdi. Bunun bir parçası olarak dindar nesillerin önünü açmak için elinden geleni yapmaya başladı. Cami yapımı ile bu sürecin zemini hızlandırılmış durumda.

Her üniversiteye yapılacak camiler toplumda din etkisini geliştirmenin yanı sıra devrimci hareketin geliştiği dönemde devrimcilere karşı saldırıların planlandığı yerler haline getirilecek.

Bu orta vadeli bir saldırı programıdır ancak saldırıların bugünkü yoğunluğunu ve pervasızlığını gölgelememelidir. Yarının kitlesel mücadelelerinde gericiliğin kalesi olarak kullanılmak istenen üniversitelerde bugün de devrimci gençlik mücadelesine yönelik dizginsiz saldırılar hayata geçirilmektedir. Soruşturma-ceza terörü ile somutlanan saldırılara çoğu zaman faşist saldırılar da eklenmektedir.

Ayrıca, üniversitelerde sözde demokrat maske takılan dinci-gerici zihniyet, devrimci öğrencileri de marjinalleştirmeye çalışmaktadır.

Hacettepe Üniversitesi bu açıdan iyi bir örnektir. İlk günlerde herkesin beğenisini kazanan sözde demokrat rektörün atanmasından kısa süre sonra okulda devrimci ve ilerici güçlere karşı okul yönetiminin de ittifakıyla faşist bir saldırı gerçekleştirilmiştir. Ayrıca bugüne kadar ses çıkarmaya cüret edememiş dinci-gerici bir partinin gençlik örgütlenmesi okulda etkinlik yapmaya çalışmıştır. Üniversitede herkesin istediği etkinliği yapmasını savunan rektör, devrimcilerin etkinliklerine ise soruşturmalarla karşılık vermektedir.

Sermayenin saldırıları kesintisiz sürüyor

Üniversiteleri şirket olarak gören anlayışın son uygulaması ise üniversite yönetimine CEO'ların gelmesi gerektiği yönündeki açıklamalarıdır. Bu uygulamaya göre, "seçilen" idari bir personel olan rektörün yanında bir de şirket yönetebilecek yeterlilikte "rektör" (siz onu CEO diye okuyun) atanacak. Bu ikinci kişi üniversitenin finansman durumu ile ilgilenecek. Yani üniversiteler bilim üreten kurumlar olmaktan çıkıp kâr eden şirketler haline gelecekler.

Bologna süreci ile Avrupa sermayesi için ucuz işgücü yetiştirmesi dayatılan üniversiteler yabancı sermayenin hizmetine de açılmış olacak. Üniversite eğitimi tamamen Avrupa sermayesinin ihtiyaçları doğrultusunda revize edilecektir.

Devrimci gençlik mücadelesini büyütelim!

Bugün üniversiteli gençliğin geleceğine sahip çıkmak için önünde duran görev darbe kalıntısı YÖK'e karşı mücadeleyi büyütme, sermayenin saldırıları ile içerde-dışarda sürdürülen savaş ve saldırganlığa karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltmektir.

İçinde bulunduğumuz dönem bunalımlar ve savaşlar dönemidir. Dolayısıyla sermaye iktidarı hazırlıklarını buna göre yapmaktadır. Gençlik de hazırlıklarını bu dönemin ihtiyaçlarına göre yapmalı, sermayenin ve gericiliğin her alanda yürüttükleri saldırılara karşı mücadeleyi büyütmelidir.

Öğrencilerden ulaşım zammı protestosu

Kütahya'da halk otobüslerine yapılan zam Dumlupınar Üniversitesi öğrencileri tarafından protesto edildi.

7 Temmuz günü yapılan eylemde Küçük Park'tan Zafer Meydanı'na kadar sloganlarla yüründü.

Burada yapılan açıklamada, zamdan en çok etkilenenin %20'lik zam ile üniversite öğrencileri olduğu belirtildi ve zamma yönelik tepkilerin azalması için uygulamanın öğrencilerin az olduğu yaz döneminde hayata geçirildiğinin altı çizildi.

Öğrenciler, ulaşım zammı karşısındaki taleplerini "zamların iptal edilip her bütçeye uygun olarak yeniden düzenlenmesi", "otobüs sefer

zamanlamasının düzenlenmesi", "toplu taşıma araçlarının insan taşımaya uygun hale getirilmesi ve şoförlerin insanca hizmet vermesi" olarak sıraladı.

9 Temmuz günü de Sevgi Yolu'nda toplanan öğrenciler burada bir süre oturma eylemi yaptılar. Burada kurulan halk kürsüsü ile Kütahyalı işçi ve emekçilerin tepkilerini ifade etmeleri istendi.

Sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından belediye binası önüne gelindiğinde oturma eylemi yapıldı. Öğrenciler belediye başkanına hitaben yaptıkları "Zamcı İÇA" bestesini gitar eşliğinde seslendirdiler.

Bir direniş manifestosu: '96 Ölüm Orucu ve SAG direnişi...

Ölümüne direnenler kavgamızda yaşıyor!

1996 Ölüm Orucu ve SAG Direnişi, devrimci tutsakların 12 şehit ve daha nice bedeller ödeyerek yazdıkları gerçek bir direniş manifestosudur. Bu büyük direnişle devrimci tutsaklar “teslimiyet asla” dediler. Bu haykırış ülkenin dört bir yanında ve hatta dünyada yankılanırken devrim davasının yenilmezliği gösterilmiş oldu. Aradan geçen 16 yıla rağmen öneminden ve değerinden hiçbir şey yitirmeyen '96 ÖO ve SAG Direnişi'ni anlamalı ve bu direnişten öğrenmeliyiz.

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar...

'96 yılının Mart ayında yapılan ve kirli savaşın neredeyse tüm ünlü isimlerinin meclise taşındığı seçimlerin ardından ANAP-DYP'den oluşan hükümet kuruldu. Kontrgerilla şeflerinden Mehmet Ağar hükümette Adalet Bakanlığı'na getirildi. Ağar'ın Adalet Bakanlığı'na getirilmesi devrimci tutsaklara yönelik saldırıların habercisiydi.

Ağar'ın bakan olmasının hemen ardından devrimci tutsakları teslim almak amacıyla genelgeler yayımlandı. Bu genelgelerden 6 Mayıs tarihli olanı ile sermayenin faşist devleti devrimci tutsakları tek tek hücrelere kapatmayı hedefliyordu. Ardından gelecek olan saldırı itirafçılıştırmaydı. Genelge bu anlayışa hizmet edecek tarzda kaleme alınmıştı.

Genelgenin yayınlanmasının hemen ardından, Kırklareli, Kütahya, Sakarya, Kastamonu, İnebolu, Sinop ve Eskişehir tabutlukları açıldı. 7 Mayıs'tan itibaren Eskişehir tabutluğuna sevkler başladı. Saldırıya karşı mücadele eden tutsak yakınları ile devrimciler de polis terörüyle susturulmaya çalışıldı.

Devrimci tutsakların bu kapsamlı saldırıya yanıtı direniş olacaktı.

Devrimci tutsakların yanıtı direniş oldu!

Devrimci tutsaklar kapsamlı saldırı karşısında mevzilerini sağlamlaştırmak üzere öncelikle tüm cezaevlerinde direnişi yönetmek üzere “Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu-CMK”yı kurdular. Direnişi örgütleyen CMK'da şu örgüt ve partiler bulunuyordu: EKİM, DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TİKB, TKP/ML, TKEP-Leninist, HKG, Direniş Hareketi.

Süresiz Açlık Grevi (SAG) kararını alan CMK, SAG'ı 20 Mayıs günü başlattı. Bini aşkın tutsağın yirmiden fazla cezaevinde sürdürdüğü SAG ile devrimci tutsaklar devlete net bir yanıt verdiler.

SAG 45. gününde ÖO direnişine dönüştürülürken, sadece TİKB dava tutsakları direnişi SAG biçiminde devam ettirecekti. Devrimci tutsaklar bedenlerini ölüme yattırırken zindanlar da ülkenin ve dünyanın gündemine giriyordu. Modern revizyonizmin yıkılışının ardından “sosyalizm öldü”, “tarihin sonu geldi” rüzgarının estiği bir dönemde tutsakların devrim ve sosyalizm davası uğruna gösterdikleri ölümüne irade büyük bir hayranlık uyandırıyor, düzene atılan bir tokat oluyordu.

Zindanlarda direniş bayrağı yükselirken tutsak yakınları ve devrimciler de dışarıda eylemleri yoğunlaştırdılar. Dışarıdaki eylemlerin düzeyi içeride ödenecek bedellerin büyüklüğünü belirleyecekti. Fakat ne yazık ki “güçlü direnişe zayıf destek” sorunu tüm bir süreç boyunca aşılamayacak ve zafer için devrimci

tutsaklar büyük bedeller ödemek zorunda kalacaklardı.

İrade savaşı

Direniş sürerken 6 Mayıs genelgesini hazırlayan ANAP-DYP hükümeti düştü, yerine RP ve DYP'den oluşan Refah-Yol hükümeti kuruldu. Adalet Bakanlığı koltuğuna ise Şevket Kazan oturdu. Fakat saldırı olduğu gibi devam etti. Yeni hükümet direnişin 51. gününde, 9 Temmuz 1996 tarihinde yeni bir genelge çıkarttı. Genelge adli tutuklular için aylık açık görüş gibi düzenlemelerle direnişin taleplerine gölge düşürmeyi hedefliyordu.

Fakat bu manevralar devrimci tutsakların kararlılığını etkilemedi. Direniş zafer kazanılıncaya kadar sürecekti. Düşman hücre hücre yenilecek, zafer şehitlerle kazanılacaktı. Bunun için devletin manevralarına devrimci tutsaklar ikinci ölüm orucu ekipleriyle yanıt verdiler. Bu ekipte yer alan 58 tutsak, devrimci kararlılığın yeni göstergesiydi.

Devrimci tutsakların kararlığı karşısında ise düzen cephesi tam bir acze düşüyor ve yalanlarla direnişi karalamaya çalışıyordu. Fakat ölümsüzleşen her devrimci tutsak bu yalan perdesini yırtıp attı. Devrimci tutsaklar toplum ölçeğinde yaygın bir sempati ve destek buldular.

Büyük direnişin kızıl karanfilleri

İpi ilk göğüsleyen direnişçi, TKP(ML) dava tutsağı **Aygün Uğur** oldu. 21 Temmuz günü şehit düşen Aygün Uğur'un ölümsüzleşmesinin ardından eylemler ülkenin dört bir yanına yayıldı.

23 Temmuz'da DHKP-C dava tutsağı **Altan Berdan Kerimgiller** ölümsüzleşenler kervanının ikinci şehidi oldu. Direnişin 66. gününde Sağmacılar Cezaevi'nde DHKP-C dava tutsağı **İlginç Özkeskin** direnişin üçüncü şehidi olarak devrim tarihine adını yazdırdı.

Düşmanı rezil rüsva eden direniş dışarda da eylemlerin artmasına yol açtı. Emekçilerin öfkesi büyüdü. Sermayenin faşist devleti ölümler karşısında çaresizleşti. Çaresizleştiçe daha fazla saldırganlaştı. Düzenin borazanı medya ölümler karşısında suskunluk fesadına girdi.

Direnişin 67. günü olan 25 Temmuz'da üç devrimci tutsak birden ölümsüzleşti. MLKP'den **Hüseyin Demircioğlu**, TKP (ML)'den **Ali Ayata** ve DHKP-C'den **Müjdat Yanat** şehit düştüler.

Artık geçen her gün ölümsüzleşenlerin sayısı da artmaya başlamıştı. ÖO'nun 68. gününde DHKP-C davası tutsağı **Ayçe İdil Erkmén** dünyanın ilk kadın ölüm orucu şehidi olarak tarihe adını yazdırdı. TİKB davası tutsağı **Tahsin Yılmaz** SAG'ın 68. gününde ölümsüzleşti.

Bir gün sonra ise bu kez DHKP-C tutsağı **Yemliha Kaya** direnişin 69.gününde şehit düştü. TİKB tutsağı **Hicabi Küçük** ve **Osman Akgün** yine aynı gün şehit düştüler.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Böylelikle sermayenin faşist devleti ÖO ve SAG direnişi karşısında yalana dayalı cephaneliğini hızla tüketti. Operasyon tehdidinin bir işe yaramayacağını anlamaya başladı. Zira Ölüm Orucu şehitleri ve dışarıda hızla yükselen kitle eylemleri daha fazlasını yapmasına izin vermiyordu.

Direnişin 69. günü Sağmacılar Cezaevi'ne gönderilen heyet sermayenin faşist devletinin yenilgiyi kabul ettiğinin açık göstergesiydi. Görüşmeler saat 14.00'te başladı, saat 23.00'e kadar sürdü. Devlet 23 Temmuz'da direnişin taleplerini kabul etti. Devrimci tutsaklar bunun üzerine büyük direnişe son verirken, tam bu saatlerde TKP (ML) savaşı **Hayati Can** direnişin 12. şehidi olarak adını yazdırdı.

Her anı büyük bir irade savaşına sahne olan bu büyük direniş destanı böylelikle zaferle sonuçlanmış oldu.

Devrimci tutsaklar devrimci değerleri ve inançları uğruna ölüme yattılar. Yıkılmaz bir iradeyle ölümü göğüslediler. Öldüler ama yenilmediler. Eşine az rastlanacak bir direniş destanı yarattılar. Bu büyük direnişi ve ölümsüzleşen devrimcileri anmak, onlardan öğrenmek, onlar gibi büyük bir direnme ve mücadele kararlılığı göstermek, devrim davasını ölüm pahasına savunabilmekten geçiyor.

16. yılında bu büyük zindan direnişini ve direnişin 12 kızıl karanfilini saygıyla anıyoruz.

Tabutsuz ölüleri gazete köşesinde taşıyanlara ithafen...

Hatırlayın topraksız ölülerin Avrupa'daki çığlıklarını!

Srebrenitza Katliamı'nın 17. yıldönümü... Tuzla kentinin Nezuk kasabasında üç gün önce başlatılan "ölüm yürüyüşü" sonrası yaklaşık 10 bin ağıt ailesi yürüyüşlerini Potoçari mezarlığında 11 Temmuz sabahı itibarıyla tamamladı. Toplu mezarlarda cesetleri bulunan 520 kişinin de defin işlemi anma törenleriyle birlikte yapıldı.

"Kızılhaç'a izin yok."

"Erkekler, kadınlar ve çocuklardan ayrı bir yerde tutuluyor. Yetişkin erkekler ve erkek çocuklar kadınlardan, kızlardan ayrılıyor."

Her yer mültecilerle dolu. Srebrenitza'daki gibi. Felaket. Gazetecilere, Birleşmiş Milletler'e giriş izni yok. Bu yerin adı Srebrenitza. 1956'da Nasır Nil'in Mussolinisi, 2003'te Saddam Dicle'nin Hitleri'ydi. Peki 1982'de Hafız Esad Sünni muhaliflerini Hama'da katlederken neden sesimizi çıkarmadık? Peki ya Saddam'ın 1991'de Kürt ve Şiileri katledişi... Elbette Srebrenitza... Ve Şimdi de Humus. Benzerliklerinin yanı sıra farklılıkları da var. Srebrenitza'nın hayaletleri gezegenimiz üzerinde tahmin ettiğimizden de hızlı dolaşiyor, ki bu hayaletlerin gölgeleri Libya'daki hapishaneleri ve Suriye'deki kasabaları karanlığa gömüyor.

Hama'da ölenler belki 10 bin, Srebrenitza'da 8 binden fazla, peki ya Humus?

Srebrenitza'da Sırlar Boşnakları müslüman oldukları için öldürüyordu.

Humus'ta ise müslümanlar müslümanları öldürüyor."

"Srebrenitza'da, tüm beceriksizliğine rağmen Birleşmiş Milletler'e bağlı Hollanda askerleri görev yapıyordu. Humus'ta ne Birleşmiş Milletler var ne de NATO. Eninde sonunda Humus'a gireceğiz. Kırık dökük parçalanmış bu kentin sakinleri fısıltıyla yaşadıkları korkuyu anlatacaklar. Srebrenitza'nın hayaletleri gezegenimiz üzerinde tahmin ettiğimizden de hızlı dolaşiyor, ki bu hayaletlerin gölgeleri Libya'daki hapishaneleri ve Suriye'deki kasabaları karanlığa gömüyor.

Hama'da ölenler belki 10 bin, Srebrenitza'da 8 binden biraz fazla"

"Humus Srebrenitza'da yaşananların bir yankısı mı?"

Robert Fisk'e cevaben yazılıyor bu yazı. Onun gibi nicesine. Adını bile bilmedikleri diyarlar için gazetelerin köşesinden sözünü söyleyenlere aslında cevabımız. Ortadoğu'nun her bir karışındaki halklara neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleme cüreti taşıdıkları için, acılarımız üzerinden gelecek planları yaptıkları için. Ve en çok Robert Fisk. Yukarıdaki alıntılar kaleme alan şahıs olduğu için. Çünkü Srebrenitza ile Humus'u karşılaştırdığı için. 1974'teki Lübnan İç Savaşı, 1979 İran Devrimi, Afganistan'daki Sovyet Savaşı, 1991 Körfez Savaşı, İran-İrak Savaşı ve 2003'teki Irak'ın işgalini bildiren muhabir olduğu için. Dünyanın en çok ödül alan gazetecisi olarak El Kaide'nin lideri Usame Bin Ladin ile üç defa röportaj yapmış olduğu için. Evet bir burjuva kalemine tüm öfkemizi kusuyoruz. Çünkü emperyalizmin yaşamın içinde ete kemiğe bürünmüş hali olarak onu tanıdığımız için! O küstah cümleleri kağıda geçtiği için...

Srebrenitza'da acıyı görmüş mü, dokunmuş mu

yaralara da iki acının kentini karşılaştırıyor. Büyük Britanya'sından bakıp o toprakların dilinden ağıt dinlemekle olmaz bu. Zaten bundandır sessiz kalmaya dair yazması. 'Sessiz kalmak' demenin parçası olduğu savaşın üzerinde kanı taşımak anlamına geldiğini bilir.

İşte Srebrenitza... Humuslu bir muhalif "Tanklar ve keskin nişancılar kadınlarımızı, çocuklarımızı öldürürken, birçok yerin dünyayla irtibatı kesilmişken, bütün diyalog çağrılarını reddediyoruz" diye konuştu. Srebrenitza'da pazarda alışveriş yaparken Sırp keskin nişancılar çocukları ve kadınları vururdu. Şimdi aynı askeri operasyon Humus'ta. Karşılatırsanız, ölü sayısına değil yaşanan acıya bakın. Fark kalmayacaktır.

Anılarından yola çıkıp sanıları üzerinden konuşan bu zat bilsin isteriz. Buralarda acı çok yaşandı ama korkunun adı yok. Korkup sinenler katledilmezler. Savaşan, direnen ve gerçeği söyleyenler ölümlerle tanışır.

Srebrenitza'da sizin ifadenizle "beceriksizliğine" rağmen BM'ye bağlı Hollanda askerleri eli kanlı cellatlara binlerce insanı bırakıp çekilmişti. Öyle bir cümleyle atlanacak bir şey değil! Açık bir soykırıma emperyalistlerin göz yummasıydı. Sonuçta Balkan haritası yeniden çizildi. Emperyalistler biriken askeri mühimmatını tüketti. Ve bilindiği üzere, her savaş sonrası ülkelerin yeniden inşası, kapitalizme ölü bedenlerden canlı pazarlar yarattı.

O, yeni savaşların senaryosunu yazan emperyalistlerin tekelinde çalışan bir kalem. Savaşın adını hafifletmek, insanlığa hizmet için yapıldığını ima etmek onun görevi. Afrika'nın cetvelle çizilmiş haritalarında onyılların kabile savaşlarını yaratan, "sömürgeliğinden kurtulup" bağımsız olan her ülkenin savaşız kalmadığı bir dünya yaratan güneş batmayan imparatorlukta savaşa dair yazıyor. Ortadoğu'ya gelmiş, toprağının kokusunu almış ama asla bu toprakların insanı olmamış. Meselemiz ırk, köken değil. Bir insanın değil, bir yaşamın kültürünü belirleyen bu coğrafyanın içinde olup da Dubai'deki 44. kattaki petrol zengini Arap da anlamaz acımızı.

Güneş batmayan ülkenin savaş mimarlığı demiştik. Görüyoruz ki batı cephesinde değişen bir şey yok!

Suriye'ye işgalin zemini düzlemsin diye binbir oyun örülmeye başlanmış bile. Suriye kökenli bir İngiliz'in servis ettiği yalan haberlerle çatışma atmosferi içinde abartılı haberler veriliyor. Danny Dayem adlı zat ile acıdan çıkış için "uluslararası askeri müdahale" çağrısı yapıyor. Dayem yaptığı yalan haberleri savunurken "Bunlar Ruslar'ın yardımıyla Esad rejiminin yaptığı kamera hileleri" diyerek emperyalistler arası kutuplaşmayı da gösteriyordu. Kirli oyun dostlarını emperyalistlerden seçen yerli işbirlikçilerle sürdürülüyor. İntihar bombacılarından, ağır silahlı saldırılarla istenen kan gölü görüntüsü yaratılıyor. Hatay'da bir sağlık emekçisi aralarında ne kadar para alacağını tartışan "muhalifleri" tedavi ettiğini anlatıyor.

Mesele haber kaynağının yanlışlığında değil, bölgede onların yeni savaşı için yeterli malzeme var. Ama bir noktaya bakıp çıkarlarını amaçlayanlar için gerçek acının hükmü yoktur. Varolanın anlamı yerine sahte dünyalarına suni acılar sunmak daha doğaldır.

Bilinç almaz yaşamadığını ama Ortadoğu'nun yokluğu diktatörleri kadar çoktur. Geçen haftalarda Humus'taki sadırlarda ölenler için konacak tabut dahi yoktu. Sadece sarıldıkları kefenle taşındılar. 138 insanı bir gecede katledenler görmedi, Robert Fisk görmedi, ABD Savunma Bakanı Leon Panetta görmedi. Kendi ellerini kanlarıyla yıkayanlar görmez katlin çizildiği resmi. Fakat Humus'ta doğan, büyüyen ve ölenler gördü tabutsuz ölümü.

Ortadoğu medeniyetlerin beşiğiysen, savaşların da rahmidir. Yüzyılları bulan egemenlik mücadelelerinin göbeğinde doğan savaşlar günlük konuşma dilinde kullanılır. Dünyanın kapitalizmle tanıştığı andan itibaren unuttuğu barışa eski lahitler üzerinde kalmaktadır.

Kapitalist düzen "barışını" var etmek için savaş ritmi tutturuyor. Duyulan ses tüm dünyaya yayılması muhtemel yankıları taşıyor. Biz, Robert Fisk gibi tahmin ve sanı kullanmıyoruz. 'Us'ta olan gösteriyor zaten gelmekte olan gelecek zamanı. Tabutsuz ölüleri gazete küpüründe değil Humus sokaklarında taşıyoruz.

Tutsak sınıf devrimcisi Zeynel Nihadioğlu'ndanTHY direnişçilerine....

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!”*

THY çalışanlarına...

Emekçi kardeşlerim!

Sınıf kardeşlerimizin mücadele ederek, bedeller ödeyerek kazandığı grev hakkı bugün sizin şahsınızda gasbedilmiş bulunuyor. Grev hakkı uzun yıllar boyunca can bedeli mücadelelerle kazanılmış bir haktır. Bu, işçi sınıfı ve emekçilere dönük köklü saldırıların en başında geliyor. Aslında THY’de devreye sokulan grev yasağı ilk değil. Yıllar önce lastik işkolundaki toplu iş sözleşmesi döneminde ortaya konan grev iradesi, ilgili mahkeme tarafından “milli güvenliği tehdit ettiği” gerekçesiyle yasaklanmıştı. O zaman adına grev ertelemesi denilen bu olgu özünde yasaklamaydı. Bugün THY’de olan şey bunun herhangi bir mahkemeye ihtiyaç duymaksızın, sermaye hükümeti tarafından –en azından şimdilik- “kalıcı” olarak yasaklanmasıdır. Yasak, hızla hükümet ve Cumhurbaşkanı arasında gitti geldi ve onanmış oldu. “Burası Türkiye, böyle şeylere fırsat vermemek gerekir” diyen AKP şefinin “fırsat vermeyeceği” tek yer THY olmayacaktır. THY’deki bu yasak, yarın başkaca sektörlerde gelişebilecek grev ihtimaline karşı da uygulanacaktır. Eğer biz izin verirse...

Metal sektöründeki 2012-2014 MESS grup TİS sözleşmesi sürecinde olası bir grev ayını pervasız yöntemle yasaklanacaktır.

THY işçisi bu yasak karşısında olması gerektiği gibi davrandı. 2500 kişi iş bıraktı. Bunun karşılığında 305 kişi “grev yasağı”na uymadığı gerekçesiyle işten çıkarıldı. Yine olması gerektiği gibi davrandınız ve dış hatlar terminali bölgesinde direnişe başladınız. Köleliğe, baskıya, sömürü ve zorbalığa karşı direnme hakkınızı kullandınız. Ancak size yönelen saldırılar bununla bitmedi. Havaalanı sınırları içerisinde her türlü eylem ve etkinliği de yasakladılar.

Grev hakkı elinden alınan işçi sınıfı hiçleşir. Öyleyse bu hakkı gasp edenlere güçlü bir karşılık vermek gerekir. Denilecektir ki sendikalar üzerine düşeni yapmıyor. Evet, bu çok doğru! Eğer biz işçiler olarak sendikaları mecalsiz unsurlara bırakırsak, eğer biz uzlaşmacı-bürokratik sendikal anlayışlara teslim olursak böylesi bir akıbetle karşılaşmamız çok doğal. Gebze’de 4 gün boyunca fabrikalarını işgal eden Çel-Mer Çelik işçileri “Sendika önlüğü giyiyorsan, sendika sensin” diyorlardı. Bu doğru ne anlama geliyor? Bizler ilerici öncü işçiler olarak taban irademizi ortaya koyacağız. Hem tabandan örgütlenerek gücümüze güç katacağız, hem de

sendikaları önümüze katacağız. Bu konuda son yılların en güçlü örneği 78 gün boyunca süren Ankara’daki Tekel direnişidir. Tekel işçileri, kendilerini her fırsatta satmaya çalışan Tek Gıda-İş bürokratu Mustafa Türkel’i önlerine kattılar. Tek Gıda-İş Sendikası’nın bağlı olduğu Türk-İş Sendikası’nı önlerine kattılar. Birçok sendika ve konfederasyon birleşmek zorunda kalmıştı. Bu, Tekel işçilerinin, bürokratlarına uyguladığı taban basıncının bir sonucudur. Şimdi ise Tekel işçilerinin sürecindeki vatan haini Mustafa Türkel, utanmadan sizin direnişinizde boy gösteriyor.

Kardeşler!

Kabin çalışanları ve teknik elemanlar olarak direniş ateşini yaktınız. Bu direniş, hak gaspına uğrayan tüm işçi sınıfının direnişidir. Kazanım tüm işçi sınıfına mal olacaktır. Ben, bulunduğum Edirne F Tipi Kapalı Cezaevi’nden direnişinizi büyük bir heyecanla takip ediyorum. Yıllarca işçilik yapan biri olarak çalıştığım yerlerde üç aşağı beş yukarı benzer sorunlarla karşılaştım. Şimdi ise “Newroz eylemi”ne katıldığım gerekçesiyle F tipi cezaevinde yatıyorum.

Tutuklanmadan kısa bir süre önce BDSP pankartıyla sizleri ziyarete gelmiştik. Şunu çok net söyleyebilirim ki hak arama mücadelesinin sınırı yoktur. Sermayenin bu tip saldırıları bana hep geçmiş yıllardaki mücadeleleri hatırlatır. Mensubu olduğumuz sınıf öyle bir sınıf ki 42 yıl önce DİSK’in kapatılmasına karşı sokakları işgal etti. Önlerine çıkan tankları aşmış, vilayeti alma cüreti gösterdiler. 15-16 Haziran eylemi öyle güçlüydü ki yasa derhal geri çekildi. Yasakları ancak bizim fiili “zor”umuz bozar. Başkaca seçeneğimiz yok. Çorum’da Alpagut linyit işletmelerindeki sınıf kardeşlerimiz iki ay maaşlarını alamadılar diye, Alpagut’ta öz yönetimi kurdular. Linyit işletmeleri, İstanbul’da Boğaz Köprüsü’nün yapımına bir milyon lira gönderip, işçilerinin maaşlarını ödememişti. İşçi sınıfı iradesini böyle ortaya koyuyor. Bugünün işçileri olarak, tarihimizden öğrenmek ve uygulamakla yükümlüyüz. Tarihimiz işgallerle, grevlerle, direnişlerle doludur. Yasakları aşmanın başkaca seçeneği yoktur.

Sevgilerimle...

Zeynel Nihadioğlu
Edirne F Tipi Hapishanesi
A-17 Edirne
*** K. Marx**

TOGO işçilerine mektup...

“Sıkıysa yağmasın yağmur,
Sıkıysa uyanmasın dağ
Bu yürek ne güne vurur...”

TOGO işçisi kardeşler,

Direnişinizi yakından takip ediyorum. Arada bazı gazeteler üzerinden gelişmelerden haberdar oluyorum. İki ayı aşkın süredir direniyorsunuz. Haklı davanızı sonuna kadar destekliyorum. Yıllarca TOGO’da kölece yaşam ve çalışma koşullarına maruz kaldınız. Düşük ücretle çalıştırıldınız. Sigortanız aylarca yatırılmadı. Yeri geldi çalıştığınız fabrikada “iş kazası”na maruz kaldınız. Ürettiğiniz ayakkabılar ülkenin dört bir yanına gönderildi. Yüksek fiyatlara satıldı. Bilcümle parababalarına giymeleri için ayakkabı ürettiniz. Başbakan’a bile ayakkabıyı siz ürettiniz. O kadar çok ayakkabı üretmenize rağmen siz hiç alamadınız. Heveslendiniz belki alıp giyeyim diye... Patronunuzla konuştunuz 220 TL dedi. İnsanın kendi ürettiği ayakkabının, neredeyse maaşının yarısına satılması ne garip şey! Ses çıkarılmaz da ne yapılır?

Çalışma koşullarınız cehennem andırıyor. Bir nebze hafifletmek için sendikalı olmak istediniz. Deri-İş Sendikası’nda örgütlendiniz ve işinizden oldunuz. Şimdiye kapı önünde direniyorsunuz. Bu bir onurdur. İnsan ekmeğini yitirebilir ama onurunu asla yitirmemelidir. Bu anlamıyla sizleri kutluyorum. Böylesi direnişlere Ankara’nın çok ihtiyacı var. Orada, bir İstanbul kadar direniş olmuyor. Bu anlamıyla direnişiniz önemli bir yerde duruyor. Yıllar önce Sincan OSB’de TEGA işçileri sendikada örgütledikleri için işten atılıp direnişe geçmişti. Sonra da TEKEL işçilerinin 78 günlük görkemli direnişi. Ardından tek kişilik direnişle Cansel Malatyalı direnişini sürdürüyor. Bu dönem böyle... Direnişlerimiz parça parça... Ama onu da aşacağımız günler gelecek. Birleşeceğimiz, milyonlarca nasırlı el olarak meydanları dolduracağımız günler çok uzak değil...

Kardeşler;

Sermaye sınıfı asalaktır. Bizi sömürerek, kanımızı içerek kendini var eder. Büyür. Bizim sırtımızdan kazandıklarıyla lüks şatolarında günlerini gün ediyorlar. Bizlerse kölece yaşam ve çalışma koşulları altında inim inim inletiliyoruz. İki ay önce siz “Artık yeter dediniz. Size takılan kölelik zincirlerini parçalayıp attınız. Bu direniş mutlaka kazanmalısınız. Çünkü siz sadece kendiniz için değil yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyorsunuz. Siz kazanırsanız, kazanan sadece siz değil Türkiye işçi sınıfı olacaktır. Türkiye işçi sınıfına zaferi müjdelemenizi bekliyoruz.

1962 yılında Kavel işçileri direnişteydi. Onların parolası “Çelik kenet”ti. Bence her direnişin parolası olmalı. Sizin de parolanız “İşgal, grev, direniş!” olmalıdır. Mektubunuzu, iyi haberlerinizi hücremden bekliyorum olacağım.

Sevgilerimle...

Zeynel Nihadioğlu
Edirne F Tipi Hapshanesi
A-17 Edirne

Mücadele Postası

Analar: Cezasızlık son bulsun!

Cumartesi Anneleri, kayıpların akıbetini sormaya, Murat Yıldız'ın dosyasını gündeme getirerek devam etti. 380. haftasına girilen eylemde, suçun ve suçlunun siyaset-medya-yargı eliyle korunduğu söylenirken, cezasızlığın son bulması ve kayıpların akıbetinin açıklanması talep edildi.

Eylemde ilk olarak Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız söz aldı. Yıldız, 18 yıldır mücadele ettiklerini, yüreklerinin her gün yandığını belirterek söze başladı. Hapishanelerde çıkan yangın, Samsun'da yaşanan selleri hatırlatan Yıldız, halen yanan insanların ve acıların yaşanmasının devam ettiğini vurguladı. Cumartesi Anneleri'nin yanında olan, seslerini duyan, sosyalistlerin, devrimcilerin, öğrencilerin ve sosyalist basının da tutuklanarak susturulmaya çalışıldığını belirterek, 12 Eylül'ün yargılanmasının yalan olduğunu vurguladı. Yıldız, yargılama adı altında sürekli üstünün örtüldüğünü, acıları paylaşanların ise sürekli tutuklandığını belirtti. Yıldız, artık yeter dediklerini ve hiçbir gücün ne devrimcilerin ne de annelerin sesini susturabileceğini söyledi. Yıldız insanca yaşam isteyenleri, onurlu bir yaşam isteyenleri hiçbir gücün susturamayacağını altını çizerek konuşmasını bitirdi.

380. haftaya giren eylemlilikte Gönül Sonbahar açıklamayı okudu. Yargı reformu adı altında yapılan yasa değişikliğinin hatırlatıldığı açıklamada, cezasızlığın daha da güçlendirildiğine, gözaltında kaybedilmenin suç olarak tanımlanmadığını vurguladı. Açıklama şu sözlerle bitirildi: "Adalet Bakanlığı'nın peş peşe açıkladığı yargı paketinde ise ailelerin taleplerine yönelik hiçbir şey yok."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hükümet!

Ay geldi güneş gitti
İnsanlar sokaklarda
Sefil, aç, susuz
Zifiri karanlıkta bir panzer görüldü
Su sıkarak, hızla yaklaşan.

Bugün daha karanlık bir önceki geceden,
Bugün saatler asırlar gibi
Dakikalara yıllar gibi
Zaman durmuş
Ama insanlar sokaklarda hızla sürükleniyor
Kimse kimseyi durduramıyor
Ne başbakan ne de cumhurbaşkanı
Onlar ağızlarını iki metre açarak gülümsüyor.

Yollar kan gölü olmuş geçilmiyor
Biz mi sizlere güveneceğiz
Bize sizler mi doğru yolu göstereceksiniz?
Bıyık altından hırslayan köpekler gibisiniz
Şimdi güç sizde
Şimdi "dindar gençlik yetiştireceğim"
diyorsunuz.
Pardon sizin dindarlığımız nerede
Haraç keserken insanları suçsuz yere
öldürürken
Sokaklar kan gölüne dönerken
Siz dindar nesil mi yetiştireceksiniz?
Siz peki dindar mısınız?
Siz peki onurlu, namuslu musunuz?
Ben söyleyeyim
Siz Amerikan kuklasından başka bir şey
değilsiniz
Siz sadece uşaksınız
Siz aslında siz de değilsiniz.

Kartal'dan bir DLB'li

"Tutuklama terörüne son!"

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu 26. kez yaptığı "F" oturumları eyleminde, anarşist tutukluların durumunu gündeme getirerek, hukuksuzluğu protesto etti.

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen İHD üyeleri ve tutuklu anarşistlerin yakınları "Tutuklama terörüne, adaletsizliğe son!" pankartı açarak, "F" şekli oluşacak şekilde yere oturdular.

Açıklamayı okuyan Cezaevi Komisyonu üyesi Gönül Sonbahar, anarşistlerin tutuklanmalarının ana nedeni olarak mevcut devlet düzeni içerisinde muhalif olmalarını gösterdi. İçlerinde öğrencilerin de olduğu 15 tutuklunun iddia edildiği gibi eylemlerinden değil, özgürlük ve eşitlik düşüncesini

savundukları için tutuklu olduklarını belirten Sonbahar şunları ifade etti: "Onlar kafalarında bir felsefe barındırmakta, okumakta, tartışmakta, yazmaktaydılar, muhalifiler ve dolayısıyla tehlikeliydiler."

Sonbahar, tutuklu anarşistlerin hukuksuz yargılamaları protesto etmek için Metris Cezaevi'nde 11 Haziran itibariyle süresiz-dönüşümlü açlık grevine başladıklarını ve dönüşümsüz açlık grevine başlamanın hazırlıkları için ara verdiklerini belirtti. Cezaevlerinin toplumu bastırma ve teslim alma araçları olduğuna dikkat çeken Sonbahar, herkesi, insan hakları ve özgürlükleri sahiplenmeye çağırarak açıklamayı bitirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

'96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi...

Faşizmin zindanlarında bir direniş destanı...

- ★ Berdan Kerimgiller
- ★ İlginç Özkeskin
- ★ Müjdat Yanat
- ★ Yemliha Kaya
- ★ Ayçe İdil Erkmen
- ★ Aygün Uğur
- ★ Ali Ayata
- ★ Tahsin Yılmaz
- ★ Hayatî Can
- ★ Hicabi Küçük
- ★ Hüseyin Demircioğlu
- ★ Osman Akgün

Devrimci irade teslim alınamaz!